

BAIRD T. SPALDING

ØSTENS VISES LIV OG LÆRE

2. bind

er oversat af Bodil Brændstrup efter
LIFE AND TEACHINGS OF THE MASTERS
OF THE FAR EAST

© Copyright 1970 De Vorss & Co. California ® Copyright 1978 STRUBES FORLAG
ISBN 87 7508 210 1 Special-Trykkeriet Viborg a-s

her formateret for evt A4 udskrift

FORORD

Når jeg udgiver dette andet bind af ØSTENS VISES LIV OG LÆRE, udelader jeg med vilje navnene på personer og steder. Jeg mener, det er rimeligt at tilbageholde disse navne, idet det giver læseren mulighed for at kunne opfatte mine beretninger som sande eller fiktive - alt efter, hvad man foretrækker. Tillad mig dog den bemærkning, at sandheden til tider kan forekomme mere forbløffende end fantasien.

På det tidspunkt, hvor dette arbejde blev påbegyndt, var det en ufravigelig aftale, at intet skulle udgives offentligt, før arbejdet var nået til et punkt, hvor man ville kunne drage visse slutninger med hensyn til disse menneskers liv og lære.

Idet ovennævnte betragtninger ligger mig stærkt på sinde, overlader jeg hermed bind II af ØSTENS VISES LIV OG LÆRE til læserens vurdering.

Samtidig minder jeg indtrængende og med al respekt læseren om, at jo mere modtagelig man er, jo mere vil man modtage.

Baird T. Spalding

Kapitel I

Om morgenen den 1. januar var vi tidligt oppe med alle sanser vågne. Alle syntes at have en fornemmelse af, at der ventede os oplevelser, der ville få os til at betragte vore tidligere oplevelser blot som trin på vejen til det, der lå forude.

Medens vi samledes omkring morgenbordet blev vi mødt af den ven, vi havde mødt på taget af Emils hjem i den lille landsby, vi havde gjort ophold i på vejen hertil. Man vil erindre ham som den, der fortolkede min drøm. Da vi havde udvekslet hilsener, sagde han: »I har nu været sammen med os i mere end et år. I har rejst sammen med os, levet iblandt os og deltaget i vor tilværelse, og I har uden tvivl tillid til os. Da I vil være sammen med os helt til april eller maj måned, er jeg kommet for at invitere jer med til det Store Tau-kors Tempel, som I har set er hugget i klippen lige uden for landsbyen.«

Vi blev senere klar over, at værelserne i dette tempel var hugget ud i en klippe, der rejste sig lodret ca. 200 meter. De åbninger, der dannede værelserne, var skåret dybt nok ind i klippen, så alle væggene var af sten. Hvor det var nødvendigt at placere vinduer for at skaffe luft og lys, var der hugget åbninger gennem klippens forside, der vendte mod syd.

Vinduesåbningerne var knapt 2 meter i kvadrat, og hvert værelse havde 2 åbninger undtagen det første d.v.s. det laveste værelse. Dette værelse havde kun én åbning, der stod i forbindelse med en stor spalte i klippen lige øst for templet. Da templets værelser blev hugget ud af klippen, havde dette værelse ikke andre åbninger end indgangen, der gik gennem en tunnel hugget i den massive klippe, der sluttede i den nævnte klippespalte. Vinduesåbningen var hugget på et senere tidspunkt. Oprindeligt var indgangen til tunnelen skjult under en stor kampesten, der blandt mange andre var faldet ned fra klippens sider og havde lagt sig på en fremspringende hylde, - og denne kampesten havde lagt sig sådan tilrette, at den kunne lægges på plads fra passagen. Når den var på plads kunne den ikke fjernes udefra. Den eneste måde, man kunne komme til denne hylde på, var ved hjælp af en stige på ca. 15 meter, der kunne hæves eller sænkes ovenfra. De åbninger, der tjente som vinduer, var tilpasset med store flade sten, der passede ind i furer forned, så de kunne skydes på plads. Når de var på plads, var der ingen, der fra landsbyen kunne se, at der var nogen åbning. Man fortalte os, at man var tyet til denne konstruktion for at beskytte sig mod plyndrende bander, der plagede landet længere nord på. Til tider kom disse bander så langt syd på som til denne landsby. Landsbyen var blevet ødelagt nogle gange, men befolkningen havde ikke lidt overlast, da de kunne søge tilflugt i templet. Dette tempel var ikke bygget af vore venner, men de havde overtaget det fra landsbybefolkningen for at benytte det til opbevaring af talrige optegnelser, som de skattede meget højt. Efter at de havde overtaget templet, var plyndringstogterne ophørt, landsbyen var ikke blevet ødelagt, og de levede alle i fordragelighed.

Man påstår, at nogle af disse optegnelser stammer fra den periode, hvor der først kom mennesker på jorden, at disse optegnelser stammer fra Naacal'erne eller de hellige brødre, som man kaldte dem, og at disse kom direkte fra menneskets oprindelige hjemstavn. Man hævder også, at disse hellige brødre kom direkte til Burma og underviste Nagaerne. Optegnelserne synes at bevise, at disse folks forfædre var ophavsmænd til Sourya Siddhanta skrifterne og de tidligere Veda'er. Sourya Siddhanta er det ældste, kendte værk om astronomi. Disse optegnelser placerer det 25.000 år tilbage i tiden, - de tidligere Veda'er placerer de 45.000 år tilbage. Man hævder ikke, at de alle er originale skrifter, idet nogle er skrevet af efter originalerne og bragt hertil for at blive bevaret. Man hævder, de blev skrevet af efter de samme optegnelser, hvorfra man hentede de babyloniske skrifter. Man hævder også, at de originale skrifter er de samme som de originale Osiris og Atlantis optegnelser.

Værelserne i dette tempel lå oven over hinanden i syv etager, og forbindelsen mellem værelserne var en række stentrappes hugget i den massive klippe. Den åbning, der førte til trappen, befandt sig i et hjørne af værelset og havde direkte forbindelse med trappen, der rejste sig i en vinkel på 45 grader, til den nåede en afsats på ca. 2 kv. meter i kvadrat, hvorfra åbningen, der tjente som indgang til værelset ovenover, var hugget. Der var ca. 2 Vi meter massiv klippe mellem loftet i det ene værelse og gulvet i værelset ovenover. Loftet i det øverste værelse på syvende etage sluttede ca. ni meter under en bred afsats, der sprang frem godt 30 meter fra den øverste top af den stejle klippe. En trappe førte fra dette øverste værelse op igennem en åbning, der havde forbindelse med det midterste af fem værelser, der var hugget ud af væggen på afsatsen og placeret således, at der var to rum på hver side af det midterste, så hele komplekset dannede et stort Tau-kors (T-formet).

De øverste værelser var udhugget således, at afsatsen dannede en veranda eller balkon, og indgangen til værelserne var fra afsatsen. Klippen var en blød, grovkornet granit. Arbejdet var øjensynligt udført med grove håndredskaber, og det må have taget år at fuldende. Man hævder, at man ikke har anvendt et eneste stykke træ til templets konstruktion. Efter at vore venner overtog templet, lagde de træværk ind, og værelserne var alle meget komfortable især på solskinsdage.

Vi hørte, at vinduerne siden vore venners erhvervelse af templet aldrig havde været lukket og indgangen heller ikke spærret, - dog var det kun meget få, der nogensinde havde besøgt det, medmindre det var mennesker, der havde set og kendt noget til den sande åndelige erkendelse.

Vor ven fortsatte: »For jer er denne dag begyndelsen til et nyt år, - det gamle år er forsvundet ud af jeres liv og skal aldrig vende tilbage, undtagen muligvis i jeres tanker som minder om dets glæder, dets sorger og bekymringer, og arbejdets opslugende tanker kommer rullende tilbage som en stor bølge. Men bortset herfra er det gamle år glemt, borte, - det er som en side i jeres livs store årbog, der er revet ud. Vi derimod ser på året som en periode med opfyldelser og nye triumfer, en fortsættelse, et tidsrum, der har ført os frem til en mere storslået udvikling og fuldførelse, en tid med større løfter og erkendelse, løfter om en tid, hvor vi kan yde en større tjeneste, hvor vi kan blive yngre, stærkere og mere kærlige for hver erfaring vi høster. Jeres tanker siger »hvorfors?« Vort svar er, at I må finde frem til jeres egne konklusioner og selv vælge det liv, I vil leve«.

Vor leder sagde uden at ville trænge sig på: »Vi ønsker at se og at forstå«.

Vor ven fortsatte: »Fra nu af er der ganske bestemte ting at lære for dem, der ikke kan se og som ikke forstår eller fatter den fulde mening af, hvad der er målet for et godt levet liv. Hermed mener vi ikke et liv i askese og alvor, i afsondrethed eller tristhed. Vi mener et liv i opfyldelse, i fryd og glæde, hvor alle sorger, al smerte for stedse er bortvejret.«

Dernæst sagde han i en mere humoristisk tone: »I har udtrykt ønsket om at se og at forstå. I har aldrig såsnart udtrykt ønsket, før det er opfyldt. Når jeg ser pajer, der er samlede her, kommer jeg til at tænke på et vers i jeres bibel, der udtrykker følgende: 'Hvor to eller tre er samlet i mit navn, der vil også jeg være tilstede'. Hvor ofte har man ikke betragtet dette vers blot som en talemåde i stedet for at bringe det i anvendelse og gøre det til en virkelighed. Den store fejltagelse, I har gjort jer skyldige i med hensyn til det, Jesus lærte, er, at I har begrænset det til en uklar og fjern fortid, - I har betragtet hans lære som en myte, noget mystisk, som peger i retning af noget, man kan opnå efter døden, i stedet for at erkende, at Hans lære er noget, der kan bringes i anvendelse i ethvert menneskes daglige tilværelse her og nu, hvis bare I er villige til det.

Vi vil gerne understrege, at vi ikke påstår, at Jesus som Kristus repræsenterede et livsplan eller livsniveau i Hans egen virkeliggørelse, som ikke i større eller mindre grad var blevet realiseret af nok så mange seere og profeter til andre tider og inden for andre folkeslag. Grunden til, at vi ønsker at lægge vægt på Hans liv, er netop den, at I har større mulighed for fuldtud at forstå det. Den specifikke henvisning til Hans eget liv kan kun have ét formål og én mening, og det er det faktum - der burde inspirere til tro - at Hans liv og oplevelser var en levende demonstration af Hans lære. Det spekulative dogme om soning på andres vegne, som i århundreder har været grundlaget for en forkert opfattelse hos kristne, kan ikke tillægges Ham, der forfattede Bjergprædiken eller fortællingen om den fortabte søn.

De toneangivende inden for kristen tankegang har ledt dem, der fulgte Jesus og Hans lære, på vildspor - bort fra en praktisk virkeliggørelse af læren i deres liv og fra en nærmere granskning af Gudskraften. De har lært mennesker at betragte Hans lære som nogle

oplevelser, Jesu apostle havde efter Hans tid, i stedet for at lære dem, at den lov, læren er baseret på, er en eksakt videnskab, som kan forstås og erfares i ethvert menneskes liv.

Orientens folk har gjort deres religions videnskabelige fase til den højeste genstand for deres studier og færdigheder. Hermed er de gået til den modsatte yderlighed. Således er det gået til, at begge parter har afgrænset deres religion til noget, der hører til inden for det mirakuløse og det overnaturlige. Den ene part har udelukkende fortabt sig i det etiske, medens den anden part har ladet sig opluge alene af det naturvidenskabelige. Begge har således lukket sig ude fra den sande åndelighed.

Klostertilværelsen i tilbagetrukkethed, askese og adskillelse fra verden - hvad enten det drejer sig om buddhistiske eller kristne klostre - er hverken en nødvendighed eller nogen sand metode til opnåelse af åndelig erkendelse, - og det er heller ikke nogen virkeliggørelse af det fuldendte liv i visdom og kraft, som Jesus levede.

Disse klostresystemer, der har bestået i mange tusinde år, har på ingen måde bidraget til det almindelige folks opbyggelse og højnelse i så høj grad, som det var tilfældet med Jesu lære i de få, korte år, Han befandt sig på jorden.

Det er velkendt, at Jesus spændte over enhver lære, der udgik fra disse klostre, Han gennemgik deres optagelser og studerede de såkaldte hellige mysterier, de rituelle former og ceremonier, lige til Han kom til Osiris' lære. Denne blev fortolket for Ham af en præst, som havde holdt sig fri fra alle former for ritualer, klostervæsen og materialisme i sin tilbedelse.

Denne præst var tilhænger af Kong Thoth af de ægyptiske kongers Første Dynasti. Da Kong Thoth erklærede Ægypten for et kejserrige, gjorde han det under en diktators og tronraners magt, som tilsidesatte folkets rettigheder. Århundreder tidligere havde dette folk opbygget og opretholdt en glørværdig civilisation i enhed og broderskab under Osiris' og hans tilhængerens ledelse og anvisninger. Disse mennesker var af den rene, hvide race og altid kendt under navnet israelitterne, hvoraf den hebraiske race udgør en gren. Thoth regerede klogt og forsøgte at holde Osiris' lære i hævd, men efter hans tid begyndte den formørkede og materialistiske livsopfattelse at snige sig ind, efterhånden som ægypterne eller de mørke horder fra syd, som havde givet ham magten, vandt frem. De efterfølgende dynastier faldt fra Osiris' lære, optog gradvis den mørke races formørkede livsopfattelse og endte med kun at praktisere sort magi. Deres kongerige faldt snart efter, som det må gå sådanne kongeriger.

Da Jesus havde lyttet opmærksomt til denne præst og hans lære, anerkendte Han dens dybe, indre mening. Han så også -takket være den indsigt, som den buddhistiske lære havde lært Ham - at der var stor lighed i grundlaget for begge disse opfattelser. Han besluttede da at rejse til Indien ad den gamle karavane vej, som blev opretholdt på det tidspunkt.

Der studerede Han den buddhistiske lære, som var blevet bevaret rimeligt uforfalsket og ren. Han blev klar over, at religionen uanset de ritualer og dogmer, mennesket havde indført, kun havde én kilde, og det var den indre guddom, som han kaldte sin Fader og alle tings Fader. Dernæst frigjorde Han sig fuldstændigt fra alle ydre former og ceremonier og gik direkte til Gud, til det inderste af denne kærlighedens opfyldelse. Han opdagede snart, at dette ikke tog lange år med udmattende vandringer gennem dogmer, ritualer, trosformularer og optagelsesceremonier, således som præsterne praktkede befolkningen det på for at holde dem nede i uvidenhed og deraf følgende underkastelse. Han blev klar over, at det Han søgte var at finde inde i Hans eget indre. Han vidste, at skulle Han blive Kristus, så måtte Han erklære, at Han var Kristus, - dernæst måtte Han med rene motiver i sin livsførelse, sin tanke, sine ord og handlinger leve det liv, Han søgte, for at virkeliggøre det gennem sin egen kødelige krop. Da først Han havde fundet frem til dette, havde Han mod til at gå ud og erklære det for hele verden.

Det havde ikke nogen betydning, fra hvem eller hvorfra Han erhvervede denne erkendelse. Det var handlingen, der betød noget. Det var ikke nogen andens gerning, men Hans egen, der var det afgørende. De jævne folk, hvis sag Han talte, hørte gerne på Ham. Han lånte ikke sine opfattelser fra Indien, Persien eller Ægypten. Den lære, Han fandt på disse steder, var kun de ydre omstændigheder, der bragte Ham til at erkende sin egen guddommelighed og Kristus i Ham, der repræsenterede denne guddommelighed, og som findes i alle mennesker, - ikke kun i nogle få, men i alle.

Osiris blev født i Atlantis for mere end 35.000 år siden. De, der har skrevet krønikerne om hans liv - længe efter hans tid - kaldte ham en gud på grund af hans vidunderlige gerninger. Han var en direkte efterkommer af de mennesker med en ophøjet tankegang, som havde bevaret deres klare livsopfattelse i det, man kaldte Menneskets oprindelige Moderland.

Det samme gjorde sig gældende for størstedelen af de mytologiske skikkelser, som er blevet overleveret helt til vor tid. Men deres gerninger og karakter er ved gentagelser og oversættelser af beretningerne om dem blevet forvansket. Deres gerninger og præstationer blev betragtet som værende overnaturlige af mennesker, som ikke ville give sig tid til nærmere eftertanke. Havde de bestræbt sig på at søge den dybere mening bag disse beretninger, ville de have opdaget, at de var guddommeligt naturlige for mennesket i dets sande sfære.

Historieskriverne gjorde Osiris til en gud, - dernæst begyndte man at gøre billeder af ham. I begyndelsen repræsenterede disse billeder kun det, han stod for, men gradvis blev kun billedet fastholdt i deres tankegang; idealet blev glemt, og kun det tomme idol blev tilbage.

Buddha blev også efter sin tid gjort til en gud af historieskriverne. Læg mærke til de billeder, der er blevet rejst af ham - med det resultat, at mennesker dyrker og tilbeder billedet i stedet for idealet. Igen det tomme idol. Det samme gælder tegn og symboler.

Den lære, Buddha modtog, kom fra den samme kilde, hvorfra Osiris modtog sin, men på forskellig måde. Buddhas lære blev bragt fra Menneskets oprindelige Moderland til Burma af Naacal'erne. Osiris' lære kom direkte til ham, da hans forfædre boede i Menneskets Moderland, og som ung mand var han rejst til Moderlandet for at studere den. Da hans studier var tilendebragt, vendte han hjem, blev Atlantis-beboernes leder og bragte sit folk tilbage til tilbedelsen af Gud i mennesket, da de gradvis var ved at falde tilbage til den formørkede livsopfattelse under indflydelse af de mørke racer, der levede omkring dem.

Moses var endnu en leder, hvis tilhængere og historieskivere gjorde ham til en gud efter hans tid. Han var israelit og kom i forbindelse med de babyloniske skrifter og modtog sin lære herfra. Disse optegnelser udgør en del af Bibelen, som I kender den. Det Moses så og lærte af disse skrifter blev nedskrevet af ham i nøjagtig samme form og ordlyd. De kendsgerninger, han nedskrev, blev stærkt forvrænget af oversættere. Jeg kunne blive ved at nævne mange flere.

Jesus studerede og havde direkte kontakt med disse forskellige lærere, dernæst gik Han på sin karakteristiske måde direkte til kernen i dem alle. Han gik ét skridt videre, end nogen af de andre havde gjort, ved at åndeliggøre sit legeme i en sådan grad, at Han kunne lade det korsfæste, - dog bragte Han det igennem til en triumferende opstandelse.

Når I studerer Osiris', Buddhas og Jesu lære, vil I finde mange ligheder, - til tider vil I faktisk finde den samme ordlyd anvendt. Var der nogen af dem, der benyttede sig af andres arbejder? De forskellige lærere viste dem vejen fra det ydre til det indre. Men dernæst må de have ladet alle læresætninger ligge, alt det, andre havde fundet frem til, og så gået videre udover alt tidligere. Hvis nogen af de tre blot havde kopieret andre og studeret det, de så og blev undervist i, uden at kunne erkende, at alt havde sin oprindelse i Gud, der var inden i dem

selv, så ville de stadig være i færd med at studere, og deres liv og oplevelser ville aldrig have været værd at nedskrive.

De blev alle udsat for det samme fænomen, at deres tilhængere ønskede at krone dem som konger for verdslige kongeriger, men ingen af dem ville høre tale om noget sådant, idet hver af dem udtalte næsten de samme ord: 'Mit rige findes ikke i det materielle, men i det åndelige'. For Osiris' vedkommende gik det så vidt, at de senere historieskrivere placerede ham som en ægyptisk konge.«

Her sluttede talen, og vi gik alle hen til templet. Da vi kom ind i det nederste værelse, fortsatte vor ven sin tale: »Når vi nu går fra det ene værelse til det andet i dette tempel, så husk på, at intet menneske kan give sine rettigheder videre til andre. Når I efterhånden udvikler jeres forståelse, vil I blive klare over, at I er alle andre menneskers ligemænd, og hvis nogen forsøger at videregive til jer, hvad han ejer eller har ret til, da er han ikke konsekvent, fordi han forsøger at videregive noget, som han ikke kan videregive. Man kan vise vej for sin broder, så hans syn bliver udvidet til at omfatte det gode, men man kan ikke overføre det gode, der bor i En selv, til den anden.«

Vi var nu nået til værelse nummer to, hvor vi mødte fire af vore venner fra landsbyen; de var gået i forvejen. Efter nogle minutters almindelig samtale satte alle sig ned, og vor lærer fortsatte: »Der er ikke nogen skikkelse i hele jeres historie, der tegner sig så stærkt som Jesus. I har indrettet jeres tidsregning, så I regner jeres tid før og efter hans fødsel. Han bliver tilbedt af størstedelen af jeres folkeslag, og her begår I en fejltagelse. I stedet for at være et idol, burde han være idealet, - i stedet for at optræde som et udskåret billede, skulle han være virkelig og levende for jer, thi han lever faktisk den dag i dag i det samme legeme, som blev korsfæstet. Han lever og kan tale til jer akkurat som han kunne før korsfæstelsen. Den store fejltagelse, som så mange begår, er at de ser på hans liv som noget, der endte sørgeligt med døden på korset, og helt glemmer, at den største del af hans liv er den del, der kommer efter opstandelsen. Han underviser og helbreder stadig, og i langt højere grad end tidligere. I kan være sammen med ham når som helst, hvis I ønsker det. Hvis I søger, finder I ham også. Han er ikke nogen konge, der kan påtvinge jer sin tilstedeværelse, men en mægtig broder, der altid er parat til at hjælpe jer og hjælpe verden. Dengang han levede på et dødeligt og jordisk plan, var han kun i stand til at nå nogle få. I dag er han i stand til at nå alle, der søger ham.

Sagde han ikke: »Der hvor jeg er, skal også I være«. Skulle det betyde, at han befinder sig et sted, man kalder 'himlen', og som man skal dø for at nå hen til? Han er der, hvor I er, og han kan vandre sammen med jer og tale med jer. Løft jeres blik lidt højere og lad det nå ud til en bredere horisont, - og er I med ham i hjerte og tanke - helt oprigtigt - så vil I også se ham. I kan følges med ham og tale med ham. Hvis I ser godt efter, vil I se, at arrene fra korset, spyddet og tornene er helet og borte, og den kærlighed og lykke, der udstråler fra ham, vil overbevise om, at alt det er glemt og tilgivet.«

Vor ven tav, og der var dyb stilhed i næsten fem minutter. Så oplystes værelset med en glans, vi ikke havde oplevet før. Vi hørte en stemme. Først syntes den fjern og utydelig. Men efter at vor opmærksomhed var rettet mod den og vore tanker indstillet på at lytte, blev stemmen meget tydelig og klang som en klokke.

En i vort selskab spurgte: »Hvem taler?« Vor leder sagde: »Vær stille, det er vor kære Herre Jesus, der taler«. Og en af vore venner sagde: »Ja, det er Jesus, der taler«.

Så fortsatte stemmen: »Da jeg sagde: 'jeg er vejen og sandheden og livet', da havde jeg ikke til hensigt at give mennesker den opfattelse, at jeg selv var det eneste sande lys. 'Alle, som ledes af Guds Ånd, er også Guds sønner'. Da jeg sagde: 'Jeg er Guds søn, den enbårne, i hvem Han har velbehag', da havde jeg i sinde at sige til menneskene, at et af Guds børn havde set og forstået og påberåbt sig sin guddommelighed, - havde set, at han levede, færdedes og havde hele sit liv i Gud, det store Fader-Moder Princip i alle ting. Da han havde erkendt dette,

udtrykte han i ord, at han var Kristus, den enbårne Guds søn, og levede med sand oprigtighed og vedholdenhed det liv, der hørte sammen med den bestemmelse, han havde påberåbt sig. Med sine øjne fast rettet mod idealet, fyldte han hele sit væsen med dette ideal, og det mål, han sigtede mod, blev nået.

Grunden til, at så mange ikke har set mig, er den, at de har placeret mig i en helligdom og anbragt mig i det utilnærmelige. De har omgivet mig med mirakler og mysterier, - og de har bragt mig bort fra jævne mennesker, som jeg elsker inderligt. Jeg elsker dem med en usigelig kærlighed. Jeg har ikke trukket mig tilbage fra dem, - det er dem, der har trukket sig bort fra mig. De har skjult mig bag slør, vægge og forhæng, formidlere og billeder af mig og af dem, der står mig nær og er mine kære. De har omgivet os med så mange myter og mysterier, at vi er kommet så langt på afstand af disse kære mennesker, at de ikke længere ved, hvordan de skal nærme sig til os. De beder til og bønfalder min kære moder og dem, der omgiver mig, og omfatter os således alle med dødelige tanker. Men hvis de virkelig kendte os, som vi er, så ville og kunne de tage vore hænder og hilse på os. Hvis de blot ville slippe al overtro og alle dogmer og komme til at kende os, sådan som vi er, så ville de kunne tale med os, som I gør. Vi er aldrig anderledes, end I ser os. Hvor ville vi gerne, om hele verden kunne blive klar over det. Hvilken opvågning, hvilken genforening, hvilken jubelfest!

I har i så lang tid omgivet os med mystik, at det ikke er noget under, at tvivlen og vantroen er blevet dominerende. Jo flere billeder og idoler I skaber, og jo mere I omgiver os med død og gør os utilnærmelige - undtagen gennem andre - jo dybere bliver de skygger, tvivlen kaster, og overtroens kløft bliver bredere og mere vanskelig at slå bro over. Hvis I frimodigt ville give os hånden og sige: 'jeg kender dig godt', så kunne alle se og kende os, som vi er. Der er ikke noget mystisk, der omgiver os, eller dem vi elsker, for vi elsker hele verden.

Mange ser kun den del af mit liv, der endte på korset, og glemmer, at den største del er som jeg er nu. De glemmer, at mennesket stadig lever, selv efter det der synes en voldsom død. **Livet kan ikke ødelægges.** Det fortsætter i det uendelige, og et vel levet liv degenererer eller ophører ikke. Selv legemet kan uddødeliggøres, så det ikke forandres.

Den kære Pilatus, som vaskede sine hænder og sagde: **'Før ham bort og korsfæst I ham selv, thi jeg finder ingen skyld i ham'**, hvor lidt kendte han ikke til, at han var med til at skabe historien og opfylde profetien. Han - og mængden - har lidt langt mere end jeg har. Alt det er fortid og glemt, - tilgivet, som I vil se, idet vi alle står her sammen på samme sted.«

To skikkelser trådte frem og blev omfavnet af Jesus. Som de stod der, havde Jesus lagt hånden på skulderen af den ene og sagde: »Denne kære broder har været med mig hele vejen, medens denne« - idet han pegede på den anden - »måtte gå en lang, trang vej, før hans øjne blev åbnet. Men da først han så, kom han hurtigt. Han er lige så sand, og vi elsker ham med den samme kærlighed som alle andre.«

Dernæst kom endnu en skikkelse langsomt frem og stod stille et øjeblik. Jesus vendte sig og sagde med udstrakte arme: »Kære Pilatus«. Det var ikke til at tage fejl af det venskab, der lå i denne omfavelse.

Så talte Pilatus og sagde: »Jeg arbejdede hårdt og led i mange, lange år efter den dom, jeg så let havde afsagt den dag, da jeg fralagde mig byrden. Hvor få af os erkender, mens vi lever i det materielle, hvilke unødvendige byrder vi pålægger andre i forsøg på at fralægge os selv ansvaret. Kun når vore øjne bliver åbnet, ser vi, at jo mere vi prøver på at knibe udenom og læsse vore byrder på andre, jo større bliver den byrde, vi i den sidste ende kommer til at bære. Der gik mange og trange år, før jeg fik øjnene op for denne sandhed, men da først det var sket, hvilken glæde har det ikke beredt mig siden.«

Nu brød det usynlige kor ud i sang, og melodien overgår enhver beskrivelse. Efter nogle få strofer trådte Jesus frem og sagde: »Undrer det jer, at jeg forlængst har tilgivet dem, der

naglede mig til korset? Hvorfor har ikke alle tilgivet, når jeg har? For mig var tilgivelsen fuldkommen, da jeg sagde: 'Det er fuldbragt'. Hvorfor ser I mig ikke, som jeg er, ikke naglet til korset, men opstået og udover al dødelighed?»

Igen fortsatte det usynlige kor med »Hil dig, du Guds søn. Hyld og pris Ham. Hans rige varer for evigt blandt mennesker. Se, Gud er med jer alle dage«. Og medens de sang, stod ordene i relief på værelsets væg.

Dette var ikke nogen fjern, tåget eller næsten usynlig scene.

Ej heller foregik det på en scene langt fra os. Alle var virkelig til stede i værelset, for vi talte med dem, trykkede deres hænder og fotograferede dem. De var lige midt imellem os, og vi stod omkring dem. Den eneste forskel, vi kunne se på dem og os, var det særlige lys, der var omkring dem, og som også viste sig at være det, der oplyste værelset. Der var ingen skygger nogen steder. Det forekom os, at deres hud havde en mærkelig gennemsigtighed, for når vi greb deres hænder, syntes de som alabaster. Dog havde deres hud et varmt og venligt skær, og den samme varme syntes at gennemstrømme alt omkring dem. Selv efter at de var gået ud af værelset, bibeholdt det den samme varme og det samme lys. Hver gang vi senere kom ind i dette værelse, bemærkede nogen af selskabet dette.

En dag kort tid efter var vort selskab samlet i dette værelse, og vi talte om, hvorledes værelset gjorde indtryk på os, da vor leder henvendt til mig sagde: »Der er noget ophøjet ved det«. Han havde givet udtryk for alles følelser, og vi nævnte det ikke siden. Da vi vendte tilbage i efteråret, var værelset som et helligt sted for os, og vi tilbragte mange timer i det.

Vort selskab ventede, mens de andre en og en forlod værelset. Da Pilatus vendte sig for at gå, vinkede han til vor leder om at følges med ham, og vi gik alle sammen ned ad trapperne til det nederste værelse, gennem passagen til klippespalten og ned ad stigerne én og én, til alle var kommet ned. Dernæst gik vi tilbage til vort hjem i landsbyen, hvor vi boede, og vi talte sammen til midnat. Så gik hver til sit som sædvanligt, som om det møde, vi havde oplevet, var en ganske almindelig begivenhed.

Da vore gæster var gået, samlede vi om vor værtinde, og hver af os greb efter tur hendes hænder og takkede hende for den usædvanlige aften, vi havde oplevet. En i vort selskab sagde: »Den eneste måde, hvorpå jeg kan udtrykke mine tanker og følelser, er at sige, at min snævre, dødelige opfattelse er blevet fuldstændig rystet«. Han ramte øjensynligt den tanke, der optog os alle. Jeg gjorde ikke noget forsøg på at udtrykke mine tanker og følelser, - og jeg har heller aldrig forsøgt at nedskrive dem. Jeg skal overlade det til læseren at forestille sig, hvordan man følte.

Da vi havde forladt vor værtinde for at trække os tilbage, blev der ikke talt et ord imellem os. Hver af os syntes at have på fornemmelsen, at en helt ny verden var ved at åbne sig for os.

Kapitel II

Næste morgen, da vi samledes om morgenbordet, spurgte vi vor værtinde og fik at vide, at det ikke var nogen usædvanlig foreteelse, at Jesus kom tilstede på denne måde, og hun fortalte, at han ofte sluttede sig til de andre i deres helbredelsesarbejde.

Efter morgenbordet fandt vi ud af, at vor værtinde og to andre kvinder skulle ledsage os til templet den dag. Idet vi forlod huset, var der to mænd, der slog følge med os og fortalte vor værtinde, at der var et sygt barn i landsbyen, der bad hende om at komme. Vi fulgte de to mænd til barnets hjem og så, at barnet var meget dårligt. Vor værtinde trådte frem mod barnet og rakte sine hænder frem. Moderen lagde barnet i hendes arme, og straks lyste den lilles ansigt op. Så puttede det sig tæt ind til hende og efter nogle få øjeblikke sov det dybt. Vor værtinde rakte barnet tilbage til moderen, og vi fortsatte til templet. På vejen bemærkede hun: »Åh, hvis blot disse kære mennesker ville få øjnene op og selv gøre disse gerninger i stedet for at være afhængige af os. Det ville være så langt bedre for dem. Som det er nu, holder de sig på afstand af os, indtil en akut situation opstår, så tilkalder de os, hvilket er helt i orden, men det giver dem ikke nogen som helst selvtillid. Vi ville meget hellere se dem stole på sig selv, men de er på alle måder som børn.«

Vi havde nu nået foden af stigen og kravlede op og trådte ind i tunnelen. De to mænd fulgte os. Da denne tunnel var af massiv klippe, var det naturligt at tro, den ville være mørk. Men der var tilstrækkeligt lys til, at vi kunne se ting ret langt frem, og lyset syntes at omgive os, så der ikke var nogen skygger. Vi havde lagt mærke til det samme dagen i forvejen, men ingen af os havde sagt noget om det. Da vi spurgte os for, blev der svaret, at lyset ganske rigtigt omgav os, sådan som det så ud til, og når der ikke var nogen i tunnelen, var den mørk.

Vi fortsatte gennem tunnelen og op ad trapperne til det tredje værelse. Dette værelse var noget større end de to foregående, og der var mange tavler henstillet langs to af væggene. Lige bag dette værelse opdagede vi et andet værelse, der var blevet udgravet, og vi hørte senere, at også dette var fyldt med tavler af lignende art. Disse tavler var af rødlig mørkebrun farve og ret fint glaserede. Nogle af dem var cirka 35 x 60 cm og cirka 5 cm tykke, og de vejede fra 4,5 til 5 kg hver. Der var andre, der var meget større. Det undrede os, hvordan disse tavler kunne være blevet transporteret hertil over bjergene, og da vi gav udtryk for vor forundring, fik vi at vide, at de ikke var blevet bragt over bjergene, men var blevet bragt til Gobi-området, dengang det var frodigt og jævnt, før bjergene rejste sig. Senere, længe efter at bjergene havde rejst sig, var tavlerne blevet flyttet til dette sted for at beskytte dem imod en eventuel ødelæggelse.

Man hævder, at en stor flodbølge - før bjergene rejste sig - havde oversvømmet en del af landet og totalt ødelagt det og dræbt en stor del af befolkningen. De, der overlevede, var blevet afskåret fra omverdenen og fra muligheden for at skabe sig et levebrød, og de blev forfædre til de omstrefjende røverbander, der på denne tid plagede Gobi-området. Man påstår, at det Store Uigur Rige eksisterede dér, hvor Himalaya og Gobi-området ligger i dag, at store byer med en befolkning på et højt civiliseret stadi fandtes inden for området, men at flyvende sand dækkede ruinerne, efter at byerne var blevet ødelagt af vandet. Senere medtog vi de beskrivelser, der blev oversat for os fra tavlerne, og fandt tre af disse byer, og vi tror, at yderligere udgravninger, når de engang bliver fuldført, vil bevise ægtheden af disse optegnelser og det, de beskriver. Disse arkiver daterer denne civilisation hundretusinder år tilbage, - men da dette ikke er nogen forskningsafhandling, indrømmer jeg, at jeg er kommet bort fra mit emne.

Vi blev vist gennem de forskellige værelser, og under den almindelige samtale kom det frem, at en af de mænd, der havde sluttet sig til os om morgenen, var en efterkommer af den mand, vi mødte i den landsby, hvor Johannes Døber havde boet, og som vi i vor beretning kaldte vor ven. Denne mand viste tydelige tegn på alderdom, hvilket undrede os.

På vej tilbage til det første værelse spurgte vor leder, om et ønske kunne opfyldes, så snart det var udtrykt. Vor værtinde svarede, at hvis ønsket blev fremsat i den sande form, så ville det blive opfyldt. Hun fortsatte derpå med at sige, at et ønske blot er en form for bøn, - at det var den sande form for bøn, Jesus benyttede, viste sig ved, at hans bønner blev opfyldt. Skal en bøn opfyldes, må det være en sand bøn, - den må være videnskabelig, og for at være videnskabelig må den være i overensstemmelse med en fast lov.

Hun vedblev: »Loven er denne: 'Når du har vished, bliver din bøn opfyldt', og 'Hvad end du ønsker, når du beder, vær vis på, at du vil modtage det, så skal du få det'. Hvis vi er helt sikre på, at hvad end vi beder om, så er det vort allerede, så kan vi godt være sikre på, at vi arbejder i overensstemmelse med loven. Hvis ønsket bliver opfyldt, så ved vi, at loven er blevet opfyldt. Hvis ønsket ikke bliver opfyldt, så kan vi godt være sikre på, at vi har bedt på en forkert måde. Vi burde vide, at fejlen er vor og ikke Guds.

Dernæst skal du indstille dig på følgende: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, hele din sjæl, hele dit sind og hele din styrke'. Gå så dybt, dybt ned i din egen sjæl - ikke med bange anelser, frygt eller tvivl, men med et glad, frit og taknemmeligt hjerte, idet du ved, at det, du trænger til, allerede er givet dig.

Hemmeligheden ligger i at opnå følelsen af enhed - det at være ét, - at være det bevidst og at fastholde det og ikke fravige det, om så hele verden går imod det. 'Af mig selv kan jeg intet gøre', sagde Jesus, 'men Faderen, som er i mig, gør disse ting'. Tro på Gud, - tro og tvivl ikke, - tro og frygt ikke. Husk, der er ingen grænser for Guds magt. 'Alle ting er mulige'.

Anvend positive ord, når du fremlægger dine ønsker. Det er intet andet end det fuldendte, du ønsker. Plant så i din sjæl den fuldendte tankes frø - og kun det. Bed dernæst om, at din sundhed må blive bevaret, og ikke om at blive helbredt fra sygdom, - om at måtte give udtryk for harmoni og modtage overflod, og ikke om at blive friggjort fra disharmoni, ulykke og begrænsninger. Kast disse begreber bort, som du ville kassere et gammelt klædningsstykke. De er gamle begreber, du er vokset fra, og du har råd til at kassere dem med glæde. Vend dig end ikke for at se på dem, - de er tilgivet og glemt, - de er blevet til 'den jord, hvoraf de er kommet'. De er ikke noget mere, - de er intet.

Udfyld den tilsyneladende tomme plads omkring dig med tanken på Gud, det uendeligt Gode. Husk så, at ordet Gud er et frø, der skal vokse.

Overlad trygt til Gud, hvorledes, hvornår og hvor dette skal ske. Din del er blot at sige, hvad du ønsker, at udtrykke din taknemmelighed, og så at vide, at du allerede har modtaget det, du beder om. Alle detaljerne i frembringelsen af det ønskede er Faderens værk. Glem ikke, at det er Ham, der udvirker alt. Gør du troligt din del, og overlad så trygt til Gud at gøre resten. Bed, bekræft, søg det, du ønsker hos Gud, og modtag Guds opfyldelse af dine ønsker.

Hav altid Guds overflod for øje, og hvis andre tanker melder sig, så tænk i stedet på Guds overflod og vær taknemmelig for denne overflod. Tak ham om nødvendigt igen og igen, fordi Han har opfyldt dine ønsker. Begynd ikke forfra med at udtrykke dine ønsker, men vedbliv med at love og takke Ham for, at Han gør sin gerning, at Han virker i dig, og at du modtager det, du ønsker, thi du ønsker kun det gode, for at du kan give det gode videre til alle. Lad dette foregå i stilhed og i løndom. Bed til din Fader i løndom, og din Fader, som ser dig i din sjæls inderste vil belønne dig for øjnene af alle.

Når du har fuldendt denne øvelse, vil du se tilbage på den stund, du ofrede i troskab, som en af dine største skatte. Du har bevist lovens sandhed, og du vil erfare dine ords magt, når de bliver talt i tro og i taknemmelighed. Husk på, at Gud har gjort sin plan fuldkommen. Han øser ud og vil til alle tider vedblive med kærligt og gavmildt at udøse over os alt godt og alle gode ting, som vi måtte ønske. Igen siger Han: 'Prøv Mig og se til, om Jeg ikke vil åbne himlens porte og udøse så mange velsignelser over jer, at der ikke vil være rum for at modtage dem'.

Af hele mit hjerte

I mit inderste, Fader, er jeg ét med Dig, og jeg anerkender Dig som alle tings Fader. Du er den ånd, der er allestedsnærværende, almægtig og alvidende, Du er visdom, kærlighed og sandhed, - den magt, det stof og den intelligens, hvoraf og ved hvem alle ting skabes. Duer min ånds liv, min sjæls stof, min tankes intelligens. Det er Dig, jeg udtrykker i min krop og i mine handlinger. Du er begyndelsen og enden, altet i det gode jeg kan udtrykke. Min tankes ønsker, som er plantet i min sjæl, bliver levendegjort af Dit liv i min ånd, og i tidens fylde bringes de ved troens lov frem som noget synligt i min erfaring. Jeg ved, at det gode, jeg ønsker, allerede eksisterer åndeligt i usynlig form og blot venter på lovens fuldbyrdelse for at blive gjort synligt, og jeg ved, at jeg allerede ejer det.

Af hele min sjæl.

De ord, jeg nu udtaler, viser Dig, Fader, hvad det er, jeg ønsker. Som et frø er det plantet i min sjæls jord og bliver sat i gang med at spire ved Din ånds levendegørende liv. Jeg tillader kun Din ånd - visdom, kærlighed og sandhed - at arbejde i min sjæl. Jeg ønsker kun det, der er godt for alle, og jeg beder Dig, Fader, om at frembringe det.

Fader, Du som er i mig, jeg beder om at måtte udtrykke kærlighed, visdom, styrke og evig ungdom. Jeg beder om at måtte udtrykke harmoni, lykke og velstand i overflod, - at jeg direkte fra Dig må få forståelse for den måde, hvorved det, der kan tilfredsstille ethvert godt ønske, kan frembringes af det universelle stof. Jeg ønsker ikke dette for min egen skyld, Fader, men at jeg må kunne forstå, således at jeg kan være til tjeneste for alle Dine børn.

Af hele mit sind og tanke

Det, jeg beder om, er allerede fremstået i synlig form. Kun det, jeg ønsker, formulerer jeg i min tanke, og som et frø, der begynder at vokse underjorden i det stille og i mørke, tager mit ønske nu form i min sjæls stille, usynlige indre. Jeg går ind i mit lønkammer og lukker min dør, og jeg holder nu mit ønske stille og fortroligt i mit sind, som var det allerede opfyldt. Fader, jeg forventer nu, at mit ønske skal manifestere sig i sin fuldkommenhed. Du Fader i mit indre jeg takker Dig, fordi mit ønske nu til stadighed er opfyldt i det usynlige, og fordi jeg ved, at Du har givet alle kærligt og gavmildt og ud over alle grænser af Dine velsignelser, at Du har opfyldt ethvert godt ønske i mit liv, at jeg må tage del i Dine overdådige gaver, at jeg må mærke, at jeg er ét med Dig, at alle Dine børn må føle det samme, og at jeg må give alt selv for at hjælpe Dine børn. Alt, hvad jeg har, giver jeg til Dig, Fader.

Med hele min styrke

Ingen handling eller tanke hos mig skal nægte, at jeg allerede i ånden har modtaget opfyldelsen af mit ønske, og det bliver nu frembragt i fuldkommen synlighed. I min ånd, min sjæl, min tanke og i mit legeme er jeg tro mod mit ønske. Jeg har set det, jeg ønsker, i ånden. Jeg har fremkaldt det som et fuldendt billede i sjælen, og jeg har givet mit ønske en sand form i tanken. Jeg bringer nu mit fuldendte ønske frem i fuld synlighed eller sand virkeliggørelse.

Jeg takker Dig, Fader, fordi jeg nu ejer kærlighed, visdom og forståelse, - liv, sundhed, styrke og evig ungdom, - harmoni, lykke og velstand i overflod, - samt metoden til - ud fra det universelle stof - at frembringe alt, hvad der skal til for at tilfredsstille ethvert godt ønske.

'Sagde jeg ikke til jer, at ville I blot tro, skulle I se Guds herlighed'?«

Da vor værtinde havde talt, var der dyb stilhed et øjeblik, så fortsatte hun: »I må derfor forstå, at hvis jeres ønsker ikke bliver opfyldt og fremkommer i det synlige, så er fejlen jeres og ikke Guds. Men I skal ikke begynde at bede igen. I skal som Elias holde fast, holde jeres bæger frem, indtil det bliver fyldt, -I skal love og takke for, at det nu er lykkedes, selvom I bliver belejret med dødelige tanker om fiasko. Fortsæt, fortsæt; nu kommer det, og tro mig, jeres tro bliver belønnet, - jeres tro bliver til vished.

Lad os foregive, at I ønsker is. Ville I begynde med at udtale ordet 'is' og sige det i flæng til alle sider? I så fald ville I sprede jeres styrke i alle retninger, og I ville intet få ud af det. I

må først forme et indre billede af det, I ønsker, og så fastholde det i tanken længe nok til, at billedet fæstner sig, slip derpå billedet fuldstændig og se direkte ind i det universelle, guddommelige stof. Erkend så, at dette stof er en del af Gud og derfor en del af jer selv, og at alt, hvad I behøver, er i dette stof, og at Gud deler ud til jer gennem dette stof så hurtigt, som I kan bruge det. I kan aldrig udtømme dets muligheder. Vid, at enhver, der har været med til at skabe disse gaver, har frembragt dem af dette stof, hvad enten de har gjort det bevidst eller ubevidst. Med jeres tanke og indre syn fastholdt på det ene centrale atom - Gud -skal I nu vedblive med at fastholde det, til I har indprentet jeres ønske på det, - I vil sænke dette atoms vibrationer, indtil det bliver til is. Og alle de atomer, der omgiver dette ene, vil skynde sig at adlyde jeres ønske. Deres vibrationer vil også blive sænket, så de svarer til den centrale partikels, og på et øjeblik har I is til rådighed. I behøver ikke engang vand i nærheden, - I behøver blot idealet«.

Igen var der dyb stilhed, men et øjeblik efter kom et billede til syne på værelsets væg. Til at begynde med var billederne faste, og vi tænkte ikke nærmere over dem, men så begyndte skikkelserne at bevæge sig omkring, og vi kunne se deres læber bevæge sig, som om de talte. Øjeblikkelig var vi opmærksomme, og vor værtinde sagde: »Dette er en scene, der udspillede sig for længe siden, da Uigurriget var på sit højeste. I kan se, hvor smukke menneskene er, og landet er varmt og solrigt, -I kan se, hvorledes træerne svajer i vinden. Selv farverne er gengivet. Der var ingen stærke storme, der kunne genere landet og dets indbyggere. Hvis I er meget opmærksomme, kan I høre dem tale, og hvis I kan forstå sproget, kan I få at vide, hvad de taler om. I kan endog se, hvorledes deres muskler spiller, når de bevæger sig.«

Vor værtinde talte ikke længere, men billederne blev ved at strømme ind med scener, der skiftede med et par minutters mellemrum, indtil vi selv syntes at være en del af billederne, så nærværende forekom de os. Pludselig var der en scene med tre fra vort selskab. Der var ikke nogen fejltagelse mulig, - vi kunne høre deres stemmer og genkende det, de talte om. Det viste sig at være en hændelse, der fandt sted i Sydamerika cirka ti år tidligere.

Så fortsatte vor værtinde: »Vi er i stand til at kaste tanke vibrationer ind i atmosfæren svarende til tankevibrationerne hos dem, der er gået bort,- og vore vibrationer samler de tankers vibrationer, der er gået forud, indtil de samles i et givet punkt. I det øjeblik er man i stand til at se disse scener gengivet akkurat som da de fandt sted. Dette kan forekomme jer som lidt af et fænomen, men det varer ikke længe, før man hos jer vil kunne producere billeder som dem, I lige har set. Den eneste forskel vil være, at jeres billeder vil være fotografiske og mekaniske, medens vore ikke er nogen af delene.

De ledende inden for kristen tankegang har haft så travlt med deres indbyrdes småskænderier om trosretninger - hver fast besluttet på, at de andre ikke skulle have fremgang - at de næsten helt har glemt, hvad et sandt åndeligt liv vil sige. På samme måde har Orientens folk fastlåst sig til det esoteriske, okkulte og naturvidenskabelige i deres filosofi, at de også har mistet blikket for det åndelige. På et vist tidspunkt vil nogle få blandt dem, der udvikler

billederne via mekaniske midler og til en højere fuldkommenhed, være de første til at erkende deres sande, åndelige betydning, den undervisningsmæssige værdi, de fordele, der kan udledes deraf, og de færdigheder, der vil vise sig at kunne opnås. Dernæst vil disse få, få mod til at træde frem og gøre opmærksom på, hvad de har opnået ved de billeder, de frembringer. Det vil da blive åbenbart, at disse opfindelser og de mennesker, der udvikler dem, og som i øjeblikket vil synes højst materielle, vil blive de største af alle de betydelige faktorer, der vil blive frembragt af jert folk, idet den vil sprede den sande, åndelige idé. Det vil således blive overladt til dem, der synes mest materielle inden for den største af alle materielle racer, at frembringe det virkeligt åndelige. Jeres folk vil gå videre endnu og frembringe en opfindelse, der vil kunne gengive de dødes stemmer mere nøjagtigt, end de nu gengiver de levendes. I vil fortsætte og til en vis grad og ad mekanisk vej opnå det, vi gør ved

tankens magt. På dette punkt vil I komme til at overgå hele verden i fremtidige udviklingsprojekter.

Grundlæggelsen af Amerika beskriver den hvide races tilbagevenden til sit hjem, da det land er dens tidligere hjem og et af de steder, hvor den store og tidlige åndelige erkendelse fødtes. Det er således også det land, hvor den største åndelige vækkelse vil finde sted. Om kort tid vil I være langt foran i fysisk og mekanisk udvikling, og I vil fortsætte med at udvikle det fysiske og mekaniske, til det er så fuldkommengjort, at der kun er et skridt til det spirituelle. Og når tiden er inde, vil I få mod til at tage dette skridt. Man siger hos jer, at 'nød lærer nøgen kvinde at spinde'.

Nødvendigheden har anbragt jer i en situation, hvor I har været nødt til at gøre det umulige. Jeres udviklingsniveau har gjort jer til en meget materielt indstillet nation. Med jeres livsform har dette været nødvendigt for at overleve. Når I som nation kommer så vidt, at I begynder at nærmejer det spirituelle niveau, så vil de store skridt, I har taget inden for det materielle, forekomme jer som børns leg. Med jeres stærke legemlige fysik og hurtige opfattelse, som er et resultat af jeres udvikling, vil jeres race blive et lys for alle andre nationer, og I vil da se tilbage med undren, ligesom I nu ser tilbage på jeres forfædres brug af diligencen og tællelyset vel vidende, at damp og elektricitet var til rådighed for dem, som det er for jer nu, uden at de var klare over det. Havde de holdt sig til loven - den store lov - havde de modtaget og fået gavn af disse frembringelser, ligesom I nu har og vil komme til det.

I vil blive klare over, at det åndelige - eller spirituelle - omgiver og overgår det materielle. I vil finde ud af, at der er en højere lov i det spirituelle, og hvis I holder fast ved denne lov, modtager I det, den bringer jer, thi det spirituelle er lige oven over og omkring det mekaniske og materielle. I vil se, at der ikke er mere mystik i det spirituelle, end dér er i det materielle. Det, der forekommer jer vanskeligt nu, vil blive såre enkelt, og I vil overkomme vanskelighederne så let, som I nu klarer det mekaniske og det materielle. Det er den uafsladlige stræben, der udvirker det hele«.

Her kom den gamle mand, jeg før omtalte, med en tavle, han havde udsøgt, og satte den på et stativ i nærheden.

Vor værtinde fortsatte: »Den store fejl, mange mennesker begår, er, at de betragter undervisningen som noget andet end et middel til at nå et givet mål. De forstår ikke, at når målet først er nået og fuldtud erkendt, skal undervisningen træde tilbage og målet forfølges. Hvis man så stadig ønsker at fortsætte, kan man standse for et øjeblik og gemme det, man har opnået, i sit lager (ofte kaldet underbevidstheden), - dernæst kan man påbegynde den undervisning, der fører til et nyt mål. Men når så dette mål er nået, må lektionerne igen slippes. På denne måde kan man gå skridt for skridt og nå de højeste mål. Undervisningen og lektionerne er kun trin på trappen, og hvis man skulle slæbe alle trinene med sig, som man har benyttet for at nå toppen, ville byrden snart knuse én. En helt anden ting er, at der på den måde ikke ville være nogen trin tilbage, som kunne benyttes af andre, som ønsker at følge efter. Lad trinene blive tilbage for andre at bruge, hvis de vil. De har været en hjælp til at nå toppen, men nu behøver man dem ikke mere. Man kan stoppe et øjeblik og puste eller vente på en frisk inspiration til at gå videre, men så snart inspirationen er der, kan man sætte foden på det næste trin og igen gemme det allerede opnåede i sit lager. Slip alt det, du lærte for at nå så langt, så er der ikke noget, der kan hindre dig i at fortsætte. Men ser du tilbage på alle lektionerne og ikke holder dig målet for øje, så vil du, før du aner det, have fæstnet blikket på lektionerne i stedet for på det mål, lektionerne skulle føre til.

Dette kan få dig til at vakle og se tilbage og sige: 'Nåede mine forfædre deres mål på samme måde, som jeg?' Når jeg ser langt tilbage, kan jeg sige, at det var tilfældet; men når jeg ser ind i den nærmeste fremtid, må jeg sige det modsatte, for de nåede deres mål i deres ansigts sved, medens du bruger din egen Gudgivne kraft. Hvis du ser tilbage på dine forfædre,

kommer du uden at vide af det til at dyrke dem, for du vil med din skaberevne have frembragt det, du har betragtet. Du vil komme til at leve efter deres normer, du vil komme til at se ud som dine forfædre, men du vil ikke kunne nå frem til de præstationer, de kunne. Du vil begynde at sakke bagud, for du kan ikke leve efter andres idealer, og du kan ikke præstere det samme som den, der så det opnåede mål for sig. Du må enten gå fremad eller tilbage. Der er ikke nogen halvvejs position. Denne dyrkelse af forfædre er en af de meget direkte årsager til nationers tilbagegang. Da I i Amerika ikke har nogen forfædre at dyrke, ser vi jer for os som en stor nation i støbeskeen. For det første havde I ikke megen stolthedsfølelse over for forfædrene, - I havde ingen forfædre at dyrke, og I havde ikke nogen anden baggrund end den, I selv skabte. Jeres ideal var et frit land, og det skabte I. Det land, I erhvervede, havde været uden konger eller herskere. For jer gjorde det ingen forskel, hvorledes jeres bedstefædre havde klaret sig, - det, det drejede sig om, var, hvad I selv ville. Så forenede I jer med mange for at nå jeres formål, og jeres individuelle Jeg, den skabende kraft, der giver jer livet (Gud), holdt jer i direkte forbindelse med jeres egen fuldendte skaberkraft. Med jeres øjne fast rettet mod målet, vil I gå videre, til I realiserer jeres ideal.«

Vor værtinde vendte sig mod tavlen og fortsatte: »På disse tavler er det nedskrevet, at Gud blev kaldt 'Det retningsgivende Princip', 'Det ledende Princip' eller 'Den ledende Tanke', og Han blev symboliseret ved det skrifttegn, der ligner jeres M, og som blev kaldt M-o-o-h. Hvis dette skulle oversættes til jeres sprog ville det betyde 'Den ledende' eller 'Bygherren'.

Dette 'Ledende Princip' var overalt og styrede alt. Den første skabning, Han skabte, blev kaldt 'Det ledende Principets udtryk', og han blev skabt akkurat i Princippetets billede, da Princippet ikke havde nogen anden skikkelse end sin egen at udtrykke sig i eller ved. Denne skabning var Princippetets eget ydre udtryk, og han blev skabt i Hans billede, da Han ikke havde nogen anden form at efterligne. Det ledende Princip gav sin skabning alle sine egne egenskaber, og Hans skabning havde adgang til alt, hvad der var Hans. Han blev givet magt over enhver ydre form. Skabningen havde sin skabers form, Hans egenskaber, og magten til at udtrykke alt på samme fuldendte måde som Skaberen, så længe skabningen holdt sig i direkte overensstemmelse med Det ledende Princip. Der var ingen af skabningens egenskaber, der blev udviklet, - Skaberen havde forestillet sig idealet af det, Hans skabning skulle udtrykke, og Han satte sin skabning i ideelle og fuldendte omgivelser, hvor alle egenskaberne kunne komme til udtryk eller manifestere sig i ydre form. Derfor satte Skaberen ikke sin skabning på jorden, før alle betingelserne for dens fuldendte udvikling var tilendebragt. Da disse betingelser var tilstede, blev denne skabning sat midt i de fuldendte omgivelser og blev kaldt Gud Herren, og det sted, hvor det skete, blev kaldt M-o-o-h eller M, og blev siden kendt som menneskehedens vugge eller moder. Jeg vil gerne have at I skal lægge mærke til, at jeg formulerer dette i jeres eget sprog, så I kan forstå det. I kan gå i detaljer senere, når I har lært at oversætte tavlerne selv. Jeg ønsker at bringe disse ting frem, for at de kan være det princip, hvorefter vi arbejder, når vi begynder at oversætte disse skrifter. Det er ikke min mening at forsøge at ændre nogen af de konklusioner, I allerede er nået til på anden vis eller ved andre opfattelser eller studier. Men jeg beder jer om at se bort fra dem alle for en tid. Når I er gået dybere ind i disse studier, står det jer frit for at genoptage enhver anden tanke, hvis I ønsker det. Jeg ønsker ikke at påvirke jer på nogen måde. Alle lektioner er kun en ydre måde at nå frem til konklusionerne på. Hvis man ikke når til nogen konklusion, eller hvis det mål, man søger, ikke findes, bliver lektionerne blot til drivtømmer, ekstra bagage - ingenting.«

Kapitel III

Dag efter dag i to måneder viede vi hele vor opmærksomhed til et sæt tavler, som udelukkende beskæftigede sig med bogstaver, symboler og disses position, plan og betydning, - alt under den gamle mands ledelse. En morgen i begyndelsen af marts måned, gik vi som sædvanligt til værelset i templet og fandt den gamle mand liggende på briksen som om han sov. En af vort selskab gik hen og lagde en hånd på hans arm for at vække ham, men trak sig forskrækket tilbage og udbrød: »Han trækker ikke vejret, jeg tror, han er død«. Vi samlede os omkring briksen og var så opslugt i vore egne tanker om døden blandt disse mennesker, at vi ikke hørte nogen komme ind. Vi blev vækket af vore drømmerier af en stemme, der sagde »God morgen«. Vi vendte os mod døren, og der stod Emil. Vi foer alle sammen og stod så som målløse. Vi havde troet ham over tusind kilometer borte, og hans pludselige tilsynekomst gjorde os forskrækkede. Før vi kunne samle os sammen, var han gået hen til os og begyndt at give os alle hånden.

Et øjeblik efter gik Emil hen til briksen, hvor den gamle mand lå, og idet han lagde sin hånd på den gamle mands hoved, sagde han: »Her har vi en kær broder, der har forladt denne verden uden at have været i stand til at fuldende sit arbejde iblandt os. Som en af jeres digtere har sagt: 'Han har trukket sin kappe omkring sig og lagt sig til at drømme smukke drømme'. Med andre ord, I har erklæret ham død. Jeres første tanke er at få fat på en bedemand og en kiste og grave en grav, der kan dække hans dødelige rester, mens han går i opløsning.

Kære venner, tænk jer om et øjeblik. Hvem talte Jesus til, da han sagde: 'Herre, jeg takker Dig, fordi Du har hørt min bøn'. Han talte ikke til det ydre Jeg, skallen. Han anerkendte og lovpriste det Indre Jeg, den Uendelige, den Althørende, Alvidende, Altseende, den Store og Mægtige, Allestedsnærværende, Gud. Ser I ikke, hvor Jesus rettede sine øjne hen, da han stod ved Lazarus' grav? Så han, som I gør, ind i graven på en død Lazarus, der var ved at gå i opløsning? Medens jeres syn er rettet mod den døde, holdt han sit blik på det levende, Guds enbårne Søn. Hans blik var rettet mod det uforanderlige, evige, allestedsnærværende liv, og det liv overgår alt.

Vi kan nu med blikket fastholdt mod Guds altid tilstedeværende virkelighed se Hans fuldendte værk. Vi har her en kær broder, der aldrig forlod sig fuldstændigt på Gud, men delvis fortsatte ved sin egen styrke, indtil han nåede dette stadium og gav op, idet han gjorde den fejl, som så mange gør i dag, den fejl det er at dø. Denne kære sjæl har ikke kunnet slippe al tvivl og frygt, og derfor har han sat sin lid til sin egen styrke og har ikke været i stand til at fuldende det arbejde, vi alle skal. Hvis vi efterlader ham på denne måde, vil hans legeme gå i opløsning, og han vil blive sendt tilbage igen for at fuldende sin jordiske opgave, som er næsten tilendebragt. I virkeligheden er hans gerning så nær sin fuldendelse, at vi kan hjælpe ham med at gøre den færdig, og vi føler, at dette er et stort privilegium.

I spurgte, om han igen kan vækkes til fuld bevidsthed. Ja, det kan han, og det kan også alle andre, der er gået bort på samme måde. Skønt han efter jeres opfattelse er gået bort, så kan vi, der har delt en del af hans liv med ham, hjælpe ham, og han vil kunne forstå det inden for kort tid, så han vil kunne tage sit legeme med sig. Det er ikke nødvendigt at efterlade legemet til den såkaldte død og opløsning, selv efter at man tilsyneladende har gjort den store fejltagelse.«

Her holdt han inde og lod til i et øjeblik at være fordybet i meditation. Efter ganske kort tid trådte fire af vore venner fra landsbyen ind i værelset. De stod tæt sammen i nogle øjeblikke som i dybe tanker, så rakte to af dem hænderne frem og vinkede os hen til sig. Vi gik tæt hen til dem, og to af dem lagde deres arme rundt om to i vor gruppe, og vi gjorde det samme, indtil kredsen var sluttet. Kredsen omsluttede briksen, hvor den døde lå. Som vi stod

der tavse i et øjeblik, blev lyset i værelset mere intenst. Vi vendte os om, og Jesus og Pilatus stod sammen i værelset nogle skridt borte. De trådte fremad og sluttede sig til os.

Der var igen dyb stilhed, så trådte Jesus hen til briksen, og idet han løftede begge hænder, sagde han: »Kære, vil I for et øjeblik træde gennem dødens slør sammen med mig? Det er ikke forbudt område, sådan som I tror. Hvis I blot vil træde ind på den anden side, sådan som vi har gjort, og se det fra den anden side, vil I se, at døden kun er det, jeres egne tanker har gjort den til. Der findes liv der, - det samme som her.« Han stod et øjeblik med udstrakte hænder. »Kære ven og broder, du er med os, og vi er med dig, og vi er alle sammen med Gud. Den højeste renhed, fred og harmoni, som er af Gud, omgiver, omslutter og beriger alle. Denne fuldkommenhed manifesterer sig nu så stærkt til dig, vor kære broder, at du kan stå op og blive modtaget af din Fader. Du ser nu, kære broder, og erkender, at sandheden ikke er fra jord og til jord, men sandheden er Livet, det rene og evige liv. Dit legeme skal ikke overlades til opløsning. Du fatter nu Himmeriges herlighed, hvorfra du opstår. Du kan nu rejse dig og gå til din Fader, medens det lyder: 'Lov og pris den genfødte, den opstandne Herre, Kristus blandt mennesker'.«

Kære læser, ord er utilstrækkelige, når mennesker skal forsøge at beskrive den skønhed og den renhed, der lå i det lys, der fyldte værelset, og da skikkelsen rejste sig, syntes lyset at gennemtrænge alt, så intet kastede skygger, end ikke vor vens eller vore egne legemer. Væggene syntes at vige og blive gennemsigtige, indtil det var, som om vi så ind i det uendelige rum. Man kan ikke beskrive, hvor forunderligt dette syn var. Vi vidste da, at vi i stedet for døden oplevede tilstedeværelsen af det evige liv, det ubeskriveligt storslåede liv, der aldrig går til grunde, men fortsætter i det uendelige.

Hvad andet kunne vi dødelige gøre end at stå og stirre? I de få øjeblikkes opløftelse blev vi for en tid løftet langt ud over, hvad der havde været vore mest livsalige forestillinger om himlen og dens skønhed. Det var ikke nogen drøm, men virkelighed. Således kan virkeligheden overgå enhver drøm. Det var vort privilegium at se igennem og ud over dødens skygge.

Den skønhed og ro, der beherskede denne oplevelse, og den store tillid, vi allerede havde erhvervet over for vore venner, bragte os fuldstændig over det skel, der havde været, og i dag eksisterer det slet ikke. Dog blev det gjort klart for os, at enhver selv må klatre til højderne først for derefter at kunne se skønheden af det, der ligger på den anden side.

Med alle spor af alder strøget bort, vendte vor ven, som vi nu betragtede som opstået fra de døde, sig mod sine fæller og begyndte et øjeblik efter at tale. Jeg gengiver her hans ord som han stod med ansigtet mod vore venner. Det er, som om jeg stadig kan se det, han sagde, for mig i ophøjede guldbogstaver på en tavle. Hans stemme lød med en majestætisk klang, som jeg ikke kan forklare. Der var ikke noget unaturligt, blot en klar, dyb tone af alvor og styrke.

Han sagde: »Kære venner, I gør jer ingen forestilling om, hvilken glæde, fred og lyksalighed I har skænket mig ved at vække mig på den måde, I gjorde. For blot et øjeblik siden var alt mørkt, - jeg stod og turde ikke gå videre, men jeg kunne heller ikke vende tilbage. Jeg kan kun forklare det ved, at jeg følte mig omsluttet af et tæt mørke, hvoraf jeg pludselig syntes at vågne, og nu er jeg her sammen med jer«. Hans ansigt strålede af glæde, og der var ikke nogen tvivl om hans oprigtighed.

Så vendte han sig mod os og sagde: »Kære venner, hvor er jeg glad, når jeg tænker på det, vi har fundet sammen. I ved ikke, hvor lykkelig jeg har været for at træffe jer, hvilken glæde det har været for mig at se og vide og føle den oprigtighed, hvormed I har godtaget disse mine kære hjælpere, som jeg i dette øjeblik må kalde guddommelige. Kunne I se med mine øjne nu, ville I erkende, hvilken lyksalighed jeg føler. Den største glæde er at føle en vished for, at hver af jer også vil komme til at erkende det, jeg her erkender. Men den glæde vil I først

opleve, når I står i samme situation, som jeg nu står i. Jeg kan sige jer, at det er det værd at have levet et fuldt liv for at kunne nyde ét øjeblik af dette. Tænk jer så, at jeg kan se hele evigheden folde sig ud. Kan det undre jer, at jeg er som blændet og forstumlet af denne åbenbaring? Undrer det jer, at jeg længes efter at meddele jer dette syn, og ikke kun jer, men hver broder og søster i hele Guds store univers?

Kære brødre, hvis jeg kunne lægge en forvandlende hånd på jer og løfte jer op til, hvor jeg står, synes det mig, at min glæde ved dette øjeblik ville mangedobles. Men det kan jeg ikke få lov til. Det står mig klart, at I selv må række jeres hænder frem til denne forvandling, og når I har rakt hænderne frem, vil I finde Guds hånd parat til at gribe jeres. I vil komme til at slå følge med Ham, og Gud vil i al evighed velsigne jer, som Han velsigner alle. Den største glæde finder jeg ved at se, at kaste, trosretning eller kirke ikke har nogen betydning, - alle er velkomne.«

Et øjeblik efter var han forsvundet for vore øjne, - det forekom os, som om han gradvis blev borte. Var dette et overjordisk syn? Alle mine kammerater mente, at det ikke var noget overjordisk, for to af dem havde trykket denne mands hånd. Jeg overlader afgørelsen til læseren.

Nu henvendte en af vore venner fra landsbyen sig til os og sagde: »Jeg ved, at I tvivler, men jeg beder jer forstå, at dette ikke blev sat i scene for jeres skyld. Dette er blot en af de nødsituationer, der forekommer i vort liv, og når en sådan opstår, er vi i stand til at overvinde den. Denne kære sjæl havde ikke været i stand til ved egen styrke helt at komme igennem den store skillelinie, som I kalder det. I virkeligheden var han, som I opfatter det, gået bort. Sjælen havde efterladt kroppen, og et menneske, der er nået så vidt i erkendelsen kan blive hjulpet i det kritiske øjeblik, så sjælen vender tilbage og fuldender kroppens udødelighed, - så kan kroppen tages med. Denne broder længtes for stærkt mod døden, og han forlod sin krop, da kun nogle få skridt mere kunne hjælpe den over skillelinien, så dens fuldkommenhed var komplet. Det var kun en glæde for os at kunne yde ham denne hjælp.«

Vi trak langsomt vore arme fra hinanden og stod et fuldt minut i absolut tavshed. En af vor gruppe brød tavsheden ved at sige: »Min Herre og min Gud«. Mig forekom det, at jeg ikke nogensinde skulle få lyst til at tale igen, - jeg måtte tænke.

Vi satte os allesammen og nogle få fandt mælet igen og sad og talte lavmælt sammen. Vi sad således i femten eller tyve minutter optaget af almindelig samtale, da en af vor gruppe gik hen til vinduet. Han vendte sig om og sagde, at det så ud, som om der kom fremmede til landsbyen. Vi gik alle ned for at møde dem, da det var en sjælden begivenhed at modtage fremmede på besøg i landsbyen på denne årstid og til fods, da det var lige efter midvinter.

Da vi ankom, viste det sig, at det var et selskab fra en mindre landsby cirka 45 kilometer længere nede i dalen. De bragte en mand med sig, som tre dage tidligere var faret vild i et uvejr og næsten var frosset ihjel. Hans venner havde båret ham på en bære gennem sneen den lange vej. Jesus trådte tæt hen til ham og lagde sin hånd på hans hoved, idet han stod stille et øjeblik. Næsten øjeblikkeligt slog manden sine tæpper tilside og rejste sig op. Da hans venner så ham stå op, stirrede de på ham et øjeblik og løb så bort i rædsel. Vi kunne ikke overtale dem til at vende tilbage. Manden, der var blevet helbredt, syntes forstumlet og usikker. To af vore venner overtalte ham til at gå med dem hjem, medens vor gruppe sammen med Jesus vendte tilbage til vore værelser.

Kapitel IV

Da vi igen sad behageligt inden døre, gik Jesus videre i samtalen.

»Når vi gør os til ét med summen af al intelligens og erkender, at vi selv er en del af denne universelle intelligens og helt sikkert ved, at den er det Store Princip, Gud, så bliver vi os hurtigt bevidst, at al intelligens i hele det kosmiske univers arbejder sammen med os. Vi bliver også snart klare over, at al betydelig genialitets intelligens i samarbejde med den mindre åndelige habitus i kroppens enkelte celler arbejder sammen med os i enighed og harmoni. Det er den eneste og store, intelligente og kosmiske hjerne, vi på positiv måde er forbundet med. I virkeligheden er vi selv denne hjerne, - vi er universets selvbevidsthed. Så snart vi føler selve dette, kan intet afholde os fra guddømmeligheden.

Vi kan erhverve al viden fra denne universelle bevidsthed, -vi ved, at vi kan vide alt uden at studere og uden at ræsonnere, uden at bevæge os fra den ene lektion til den næste eller fra punkt til punkt. Lektioner er kun nødvendige indtil det øjeblik, hvor vi kan bevæge os op i denne tankegang. Derpå bliver vi altomfattende og ejer enhver tanke. Der er en fuldstændig strøm af motiverende tankestof, som er uimodståelig, og vi ved, at intet kan aflede os fra den sande erkendelse. Vi er en del af alt, og således bevæger vi os uimodståeligt fremad med altet. Der er ikke nogen omstændighed, der kan afholde os fra at nå vore mål. Vanddråben er kun svag, når den fjernes fra havet, men bringer vi den tilbage til havet, er den ligeså stærk som hele havet. Det har ikke nogen betydning, om vi synes om det eller tror på det. Det er intelligensens lov, og vi er en del af den.

Summen af al sandhed er det Store Princip, Gud. Alt fra evighed til evighed er en del af det, hvad enten vi mener, det er en stor eller en lille sandhed; hvert sandt ord, der bliver tænkt eller talt, er en del af den Store Sandhed, én Stor Helhed, én Universel Sandhed, og vi selv er det selvsamme.

Når vi erkender, at vi er ét med dette og står fuldt og fast på Sandheden, så har vi hele Sandheden bag os, og vor uimodståelighed forøges. Det er oceanets styrke bag bølgen, der giver bølgen dens kraft, - og også den er kun en del af Gudskraften, som mennesket også ejer.

Summen af al kærlighed er det Store Princip, Gud. Det er summen af hver hengivenhed, hver glødende følelse, hver kærlig tanke, blik, ord eller handling. Enhver tiltrukket kærlighed, stor eller lille, sublim eller lav, får den uendelige kærlighed til at træde frem, og intet er for stort for os. Idet vi elsker uselvsk, har vi hele den kosmiske kærligheds fulde ocean med os. Det, der agtes for mindst, er det største, når det fejer alt med sig til den absolutte fuldkommenhed er nået. Således er hele kærlighedens univers bevidst med os. Der er ingen større magt på jorden eller i himlen end den rene kærlighed. Jorden bliver et himmerig, og himlen bliver menneskehedens sande hjem.

Endelig er summen af enhver tilstand, enhver form, enhver skabning det ene og uendelige kosmiske Princip, Gud, hvad enten det drejer sig om mennesker, verdener, planeter, stjerner, atomer, elektroner eller de mindste af alle partikler. Alle udgør sammen et uendeligt hele, hvis udtryk er universet, tanken, den kosmiske intelligens, og hvis sjæl er den kosmiske kærlighed. Vævet sammen til et hele holdes deres fysiske udtryk, deres tanker og sjæle sammen af kærlighedens styrke, og dog fungerer hver af dem i en evig, individuel identitet. Hver bevæger sig frit i sin individuelle bane og harmoniske oktav, tiltrukket, draget og sammenholdt af kærligheden i det univers af harmoni. Vi udgør den store eksistens, som intet kan komme på tværs af. Den er bygget op af hver lille del af menneskehedens og af hver enhed i universet. Hvis en del af en enhed udelukker sig selv fra helheden, gør det ikke nogen forskel for den store eksistens, men det gør en kæmpeforskell for enheden. Oceanet mærker ikke, at man fjerner en dråbe vand, men dråben er sig oceanet højst bevidst, når den vender tilbage eller bliver genforenet med det.

Det er ikke nok for os at sige, at vi føler os det Store kosmiske Princip, Gud, nær. Vi må på afgørende måde erkende, at vi er ét med det, at vi er i det, af det og fuldstændig sammensmeltet med Princippet, og at vi ikke kan adskilles fra eller være ude af kontakt med Gud, Princippet. Således arbejder vi sammen med magtens princip, som er al magten. Det er Loven, at vi lever, bevæger os og eksisterer i Princippet. Når vi således ønsker at komme i kontakt med Gud, tænker vi ikke på noget uden for os og vanskeligt at komme i forbindelse med. Alt, hvad vi behøver at vide, er at Gud er inden i os, som Han er omkring os, - vi er helt omsluttet af Gud og en del af Ham. Vi er bevidst inden for Guds tilstedeværelse og tilstede i Gud og har den fulde magt. Vi behøver ikke stoppe op eller gruble, - vi følger den lige vej til Gud i os. Her står Kristus urokkelig og uforlignelig, og med Gud holder vi ud uendeligt.

Således vækker vi vort døde Jeg til erkendelse af vort indre liv, og dette liv genrejser os fra de døde. Vi vender tilbage til det udødelige og uforanderlige liv. Vi er overbeviste om livet og om vor ret til at leve dette liv fuldt og til fuldkommenhed. Kristus i os står frem og siger: 'Jeg kommer, for at I kan have et fuldstændigt liv og leve det liv til overflod'. Dette må være en sand opstandelse i vor bevidsthed, en opløftelse fra vore døde sanser til en højere dimension i liv, sandhed og kærlighed. Da hele naturen nu er ved at vågne omkring os, lad os da stå op og betragte den kommende dags gry. Således stiger vi op og ud af vore sørgeklæder, ud af enhver følelse af begrænsning, som vore legemer har været bundet af. Vi ruller materialismens sten fra vor bevidsthed, den tunge tankebyrde, der har adskilt vor indre fra vort ydre liv, og som har fastholdt vor livsskikkelse i døden og nægtet den livet, fordi vi ikke har anerkendt dens ret til livet. Lad os stå op og komme bort fra døden, - det er selve meningen med opstandelsen. Det er en opvågning til en opfyldelse af livet her og nu, - livet, som er allestedsnærværende, almægtigt og alvidende. Intetsteds er livet fraværende, magtesløst eller bevidstløst, - overalt er det nærværende, magtfuldt og bevidst, i sin fylde, sin frihed, sin strålende udtryksfulde og altfavnende virksomhed. Når vore hjerter opflammes ved denne tanke og hele vort væsen gløder med dette indre liv, så kan vi ufortøvet række hånden ud og sige: 'Lazarus, kom frem! Stå op af din grav, du hører ikke hjemme hos døden! Bliv levende! Vågn op fra din vildfarelse! Vågn op her og nu! Således bliver vi vækket til den højeste bevidsthed, og vi græder over tankens uigennemtrængelighed hos dem, der er vidner til denne opvågning. I årtusinder er denne opvågning blevet demonstreret for menneskeheden, og dog er der mange, der sover. Men lad det ikke være en undskyldning for jer til at sove. Det er på grund af det, vi udretter, at menneskeheden bliver vækket til denne retmæssige arv.

Når vi vågner op til vor retmæssige arv, vågner vi op til skønheden og renheden i det evige og ældgamle budskab, at vore legemer er evigt smukke, rene og fuldendte. De er for stedse smukke, rene og åndelige legemer, storslåede og guddommelige, et sandt tempel for Gud. Denne opvågning overbeviser os også om, at vore legemer aldrig er nedsteget fra dette høje stade. Vi opdager, at det kun var en menneskelig opfattelse, der fik os til at tro, det var sket. Så snart vi frigøres fra denne tanke, bliver vort legeme frigjort til dets sande guddommelighedsarv. Så er det, som om en varm sommeraftensbrise omsvøber hele naturen, og vore legemer begynder at få del i denne skønhed. Snart er der som rene stråler af hvidt lys inden i vor krop, - den bliver som gennemstrålet af dette lys, og dette bløde og dog klare, levende lys gennemstråler den klare atmosfære omkring os som en hvid-gylden sky. Dette lys forstærkes gradvis, indtil det omfatter og gennemstråler alt omkring os. Badet i denne stråleglans kommer der et krystalhvidt og rent lys til syne, blændende, og glitrende med en styrke, der er større end den reneeste diamants, og dog udstråler det fra vor krop, der står som brændende i et rent lys, strålende og smuk. Her står vi sammen på Forklarelsens Hellige Bjerg, med legemer strålende og lysende, skinnende og smukke, fyldt til randen af guddommeligt liv. Menneskesønnen er blevet til Guds søn, Kristus, og Guds rige er endnu engang kommet til menneskene, endda mere vitalt end nogensinde, fordi andre har accepteret

og frembragt Hans rige med fuldt herredømme. Gudsrigets lys bliver stærkere takket være denne accept.

Dette er det sande legeme, som menneskeheden altid har ejet, og som alle ejer idag. Sådan et legeme har altid og vil altid eksistere. Dette legeme er så strålende, at ingen alderdoms- eller sygdomsbacille kan trives i det. Det er et legeme så levende, at det ikke kan dø. Et sådant legeme kan korsfæstes tusinde gange, og via korsfæstelsen fremstå endnu mere triumferende. Et sådant legeme fremstår som den guddommelige herre over enhver situation. Et sådant legeme er evigt opstået.

Dette er en ny tids budskab til jer, som det syntes at være det for totusinde år siden. Det er det samme budskab idag som tidligere, - det er blot en genopståen af det ældgamle budskab. Dette budskab blev fortalt for hundre tusinder år siden i et sprog så enkelt, at børn kunne læse det. Budskabet går ud på, at mennesket af sin egen fri vilje skal forlade sit menneskeskabte rige og vokse til Guds rige. Menneskebørnene skal erkende deres guddommelighed, vise denne guddommelighed i deres legemer og i deres gerninger og blive lig Kristus i Guds rige. 'Ved I ikke, at I er guder?'

Vid med jer selv, at Guds rige i jer er den mest naturlige ting af verden. I har næsten overset det faktum, at hvis mennesket bliver i Kristus, bliver han en ny skabning. 'Det er Faderens vilje at skænke jer riget, og at alle mennesker skal have adgang til det'. Spørgsmålet er: 'Hvornår?' Svaret er altid: 'Når det ydre er blevet som det indre'.

Det store egetræ, som sover i agernet, skal vækkes til live i hele agernet, før egetræet kan udvikle sig. 'Intet øje har set, og intet øre hørt, ej heller har noget menneske kunnet fatte, hvad Gud har forberedt for dem, der elsker Ham'.

Gud ved, at der i universets store struktur er en prægtig plads for hvert menneske, og enhver har sin individuelle plads at udfylde. »Bygningen« kan kun bestå, fordi hver enkelt er på sin rette plads. Letter dette budskab ikke byrden for enhver og oplyser hvert ansigt med et smil, selv de, der er trætte og tror, de træller som umælende kvæg? Således siger jeg til jer: I udgør ganske særlige skabninger med en bestemt mission, - I har et lys at bringe videre, et arbejde at udføre, som ingen andre kan, og hvis I vil åbne jeres hjerter og tanker og sjæl helt for ånden, vil I selv erfare det i jeres hjerter. Der vil I opdage, at jeres Fader taler til jer. Selvom I synes, I har været egensindige og tankeløse, elsker Faderen jer højt og inderligt, så snart I vender jer til Gud i jeres indre. Den salvelse, Gud har givet jer, bliver i jer, og I har ikke nogen lærdom fra andre nødvendig. Er dette ikke en genopstandelse fra de gamle tanker? 'I har ingen lærdom fra andre nødvendig'. I har kun nødvendig at modtage salvelsen fra Gud, - den indvielse, I altid har ejet. I kan modtage hjælp fra andre som brødre, men I belæres og ledes altid indefra, - sandheden er tilstede dér, og I vil finde den.

Den samme sandhed lærer jer til stadighed, at menneskeheden er en komplet enhed, - ikke nogen sammenslutning, men én stor enhed, - sammen med Gud udgør menneskeheden den Store

Enhed. Menneskeheden er mere end et broderskab. Den udgør ét menneske, akkurat som en vinstok og dens grene er ét. Der er ikke nogen part eller del, der kan adskilles fra helheden. Kristi bøn er, 'at de alle må blive ét'.

'Det, som I har gjort mod en af mine mindste små, har I gjort mod mig'. Nu kender I den Kristus, efter hvem alle mennesker i himlen og på jorden bliver opkaldt.

Sandheden er den, at 'alle er ét', én ånd, ét legeme, - hele menneskehedens fælles legeme. Guds store kærlighed, lys og liv sammensmelter dette legeme til ét fuldstændigt hele.«

På et vist tidspunkt førte konversationen til, at en i vor gruppe spurgte, hvor helvede var, og hvad djævelen ville sige. Jesus vendte sig hurtigt mod ham og sagde: »Helvede eller djævelen har ikke noget blivende sted undtagen i menneskers dødelige tanker. De befinder sig kun dér, hvor mennesker anbringer dem. Med den erkendelse, I er nået til nu, kan I da placere

dem noget geografisk sted på jorden? Hvis himlen er alt og omgiver alt, hvor i det overjordiske skulle da helvede eller djævelen befinde sig? Når Gud behersker alt og er ALT, hvor skulle nogen af dem da kunne finde en plads i Guds fuldkomne plan?

Hvis vi ser på tingene ud fra det videnskabelige, så ved vi, at legenden siger, at al varme og lys og mange andre naturkræfter indeholdes i selve jordens indre. Solen i sig selv har ingen varme eller lys, men den har muligheder for at trække varmen og lyset ud fra jorden. Når solen har trukket varme- og lysstrålerne fra jorden, tilbagekastes varmestrålerne til jorden af atmosfæren, der flyder i æteren. Lysstrålerne trækkes ud fra jorden på næsten samme måde og tilbagekastes til jorden af æteren. Da luften kun breder sig ud i en relativ kort afstand fra jorden, varierer varmestrålernes effekt, når man forlader jordens overflade og bevæger sig ud imod atmosfærens ydre grænser. Eftersom luften bliver tyndere, formindskes tilbagekastningen, og følgelig forøges kulden jo højere man bevæger sig, idet varmen aftager. Enhver varmestråle vender tilbage til jorden, når den trækkes bort og reflekteres, hvorefter den regenererer, og når man har nået luftens grænse, har man nået grænsen for varme. Det samme gælder lysstrålerne. De trækkes bort fra jorden og reflekteres af æteren. Da denne æter strækker sig meget længere ud fra jorden end atmosfæren, når lysstrålerne meget længere ud, før de reflekteres. Når man derfor har nået æterens grænser, har man nået grænsen for lys. Når man har nået den yderste grænse for varme og lys, er man kommet til den store kulde.

Denne kulde er mere massiv end stål, og den presser æteren og atmosfæren sammen med næsten uimodståelig styrke og holder 'em således sammen. Man mener, at helvede er hedt, og hans sataniske majestæt afskyr kulde, - ergo kan man ikke finde noget opholdssted for disse to derude.

Da vi nu har udelukket, at de kan befinde sig nogetsteds i de øvre sfærer, lad os så tage den anden videnskabelige legende og gå under jordens overflade. Ifølge legenden er jordens indre allerede i en kort afstand fra overfladen en smeltet masse. Det er så varmt, at det vil smelte ethvert stof. Denne smeltede masse roterer langsommere end den ydre skal, og det bælte, der befinder sig, hvor de to mødes, er det sted, hvor naturkræfterne udvikles, - men der er det igen Guds hånd, der styrer alt. Så dér er der heller ikke plads for hans sataniske majestæt, - det kan ikke være hans hjemsted, for hvis han prøvede på at leve enten på det varmeste eller det koldeste sted, så ville han finde det meget ubehageligt, da kulde fortærer lige så vel som varme. Vi har nu ledt både oppe og nede, men har ikke kunnet finde et hjem for ham. Derfor må vi antage, at han er der, hvor mennesket er, og kun har den magt, som mennesker giver ham.

Det var kun den personlige modstander, jeg uddrev. I tror da ikke et øjeblik, at jeg kunne drive djævelen ud af et menneske og dernæst tillade ham at tage bolig i en flok svin, der kastede sig i havet? Jeg har aldrig set djævelen i noget menneske, medmindre det selv havde bragt ham tilhuse. Den eneste magt, jeg nogensinde har givet ham, er den, menneskene selv har givet ham.«

Senere førtes samtalen hen på Gud, og en af vor gruppe sagde: »Jeg vil egentlig gerne vide, hvem eller hvad Gud i virkeligheden er«. Jesus svarede ham: »Jeg tror, jeg ser dit motiv bag spørgsmålet, og at det er noget, du gerne vil have klaring på i dit sind. Det er de mange modstridende tanker og ideer, som forvirrer eller bekymrer verden i dag, som er uden kendskab til ordets oprindelse. Gud er princippet bag alt det, der eksisterer i dag. Princippet bag en ting er ÅND, og ÅNDEN er almægtig, allestedsnærværende og alvidende, Gud er den eneste hjerne eller tanke, som både er den direkte og den vejledende kilde til alt det gode, vi ser omkring os. Gud er oprindelsen til al sand kærlighed, der holder og binder alle former sammen. Gud er et upersonligt princip. Gud er aldrig personlig, undtagen når Han for hvert enkelt menneske bliver en personlig og kærlig Fader-Moder. For det enkelte menneske kan

Han blive en personlig, kærlig og altgivende Fader-Moder. Gud bliver aldrig et stort væsen, der befinder sig et eller andet sted i himlene - et sted kaldet paradys - hvor Han sidder på en trone og dømmer folk, når de er døde, for Gud er LIVET selv og det liv går aldrig til grunde. Det er blot en misforståelse, der er opstået på grund af menneskets uvidenhed, akkurat som så mange andre vrangforestillinger er opstået og kan ses omkring os i verden. Gud er ikke nogen dommer eller konge, der påtvinger mennesker sin tilstedeværelse eller bringer det for en domstol. Gud er en kærlig, altgivende Fader-Moder, der rækker sine arme frem og omfavner dig, når du kommer. Det gør ingen forskel, hvem du er eller hvad du har været. Når du opsøger Ham med et oprigtigt ønske, er du Hans barn uanset alt. Hvis du er den »fortabte søn«, der har vendt sin Faders hus ryggen og er blevet træt af livets ligegyldigheder, der er som de bødder, svinene fodres med, så kan du igen vende tilbage til din Faders hus og være vis på en kærlig velkomst. Der er altid et festmåltid parat til dig. Bordet er altid dækket, og når du vender tilbage, finder du ikke bebrejdelse fra en broder, der vendte hjem før du.

Guds kærlighed er som en ren kilde, der vælter frem af et bjerg. Ved udspringet er strømmen ren, men eftersom den flyder frem gennem sit løb, forplumres og forurennes den, indtil den løber ud i havet så uren, at den end ikke ligner det, der vældede frem ved kilden. På sin vej videre ud i havet bundfældes mudder og slam, og den kommer igen til overfladen som en del af det glade, frie hav, hvorfra den igen kan tages til forfriskning af kilden.

Du kan se og tale med Gud når som helst, akkurat som du kan med din far, mor, bror eller ven. Faktisk er Han meget nærmere hos dig end nogen dødelig kan være. Gud er mere kær og mere tro, end nogen ven kan være. Gud er aldrig opbragt, vred eller nedtrykt. Gud nedbryder aldrig, sårer aldrig eller hindrer nogen af sine børn eller skabninger i noget. Hvis Gud bar sig således ad, ville han ikke være Gud. Den gud, der dømmer, ødelægger eller tilbageholder noget godt fra sine børn eller andre skabninger, er en gud, der kun er fremmanet af menneskers uvidende tankegang, - og du behøver ikke frygte denne gud, hvis du ikke har lyst. For den sande Gud rækker sin hånd frem og siger: »Alt, hvad der er mit er også dit«. Da en af jeres digtere udtalte, at

Gud er nærmere end dit åndedræt og nærmere end dine hænder og fødder, var han under Guds inspiration. Alle inspireres af Gud, når inspirationen er for det gode eller det rette, og alle kan blive inspireret af Gud til enhver tid, når blot de ønsker det.

Da jeg sagde: »Jeg er Kristus, Guds enbårne søn« erklærede jeg det ikke for mig selv alene, for havde det været det eneste, jeg gjorde, var jeg ikke blevet Kristus. Jeg var overbevist om, at skulle jeg frembringe Kristus, skulle jeg - som alle andre - erklære det, - dernæst måtte jeg leve det liv, der hører sammen med dette, og så ville Kristus fremstå. Du kan erklære dig som Kristus alt, hvad du vil, men hvis ikke du lever det liv, der hører med, vil Kristus aldrig fremstå. Forestil jer, kære venner, hvis alle erklærede sig som Kristus og levede det liv, der følger med, bare i ét år eller fem år, hvilken opvågning det ville være. Man kan ikke forestille sig alle de muligheder, dette ville åbne. Det var det syn, jeg havde. Kære venner, kan I sætte jer selv i mit sted og se det samme, som jeg så for mig? Hvorfor omgiver I mig med overtroens mudder og mørke? Hvorfor løfter I ikke jeres øjne og sind og tanker udover dette og ser med et klart syn! Så ville I opdage, at der er ingen mirakler, ingen mysterier, ingen smerte, ingen ufuldkommenhed, ingen disharmoni og ingen død, medmindre mennesker skaber disse. Da jeg sagde 'T har sejret over døden', vidste jeg, hvad jeg talte om, men korsfæstelsen skulle til for at overbevise disse kære om det.

Vi er en hel del, der er sammen om at hjælpe hele verden, og dette er vort livsværk. Der har været tider, hvor det har krævet vor fælles energi at afværge de bølger af onde tanker, af tvivl, af vantro og af overtro, som næsten har omsluttet hele menneskeheden. Man kan kalde dem de onde kræfter, om man vil. Men vi ved, at de er akkurat så onde, som mennesker gør dem. Men nu ser vi lyset blive mere og mere klart efterhånden som vore kære venner kaster deres lænker. Denne bortkastning af lænker kan for en tid få menneskeheden til at fortabe sig

i materialisme, men selv det er et skridt nærmere målet, for materialismen har ikke så fast et tag i mennesker som overtro og myter og mysterier. Da jeg dengang vandrede på vandet, tror I da, jeg stirrede ned i dybderne, det materielle stof? Nej, jeg fæstnede mine øjne fast på Gudskraften som overgår dybets magt. Det øjeblik jeg gjorde dette, blev vandet så fast som en klippe, og jeg kunne gå på det fuldkommen sikkert.«

Jesus holdt inde med sin tale et øjeblik, og en af vor gruppe spurgte: »Medens vi taler her, hindrer det Dig så ikke i at fortsætte med dit arbejde?«

Jesus svarede: »Du kan ikke hindre en af vore venner her et øjeblik, og jeg tror nok, jeg kan regnes som en af dem.«

En eller anden sagde: »Du er vor broder«.

Da lyste Jesu ansigt op i et smil, da han sagde: »Tak, jeg har også altid kaldt jer mine brødre«.

En af selskabet henvendte sig dernæst til Jesus og spurgte: »Kan alle frembringe Kristus?« Han svarede: »Ja, der er kun et endemål. Mennesket kom af Gud og må vende tilbage til Gud. Det, der nedsteg fra himlen, må igen opstige til himlen. Historien om Kristus begyndte ikke ved min fødsel, og den endte heller ikke ved korsfæstelsen. Kristus opstod, da Gud skabte sit første menneske i sit eget billede. Kristus og dette menneske er ét. Ligesom Gud var hans Fader, således er Han fader til alle mennesker, alle er Guds børn. Da børnene har forældrenes egenskaber, skulle Kristus altså være i ethvert barn. I mange år levede barnet og realiserede sin Kristusbevidsthed, sin enhed med Gud, gennem Kristus, som var i det. Så begyndte historien om Kristus, og man kan spore denne historie tilbage til menneskets oprindelse. At Kristus betyder mere end mennesket Jesus er klart udover enhver tvivl. Havde jeg ikke opfattet dette rigtigt, kunne jeg aldrig have frembragt Kristus. For mig er dette den kostelige perle, den gamle vin i nye flasker, sandheden, som mange andre har fremsat og således opfyldt idealerne, som jeg opfyldte og beviste,

I mere end halvtreds år efter den dag på korset, lærte jeg og levede med mine disciple og mange af dem, jeg elskede højt. Dengang mødtes vi på et roligt sted uden for Judæa. Der var vi fri for overtroens nysgerrige øjne. Der var mange, der dér tilegnede sig store færdigheder og de fuldførte et stort arbejde. Men da jeg blev klar over, at jeg ved at trække mig tilbage for én ville kunne nå og hjælpe alle, trak jeg mig tilbage. Og i øvrigt var de afhængige af mig i stedet for at have tillid til sig selv. Jeg var nødt til at trække mig tilbage fra dem, så de ville komme til at stole på sig selv, - og hvis de havde levet så tæt på mig, ville de så ikke kunne finde mig igen, hvis de ønskede det?

I begyndelsen var korset symbolet på den største glæde, verden havde kendt til. Korsets fundament er det sted, hvor mennesket først betrådte jorden, og er derfor symbolet på begyndelsen af en himmelsk dag på jorden. Hvis I følger dets spor tilbage, vil I opdage, at korset helt forsvinder, og at det er mennesket, der står i tilbedende stilling midt i rummet med sine arme udstrakt til velsignelse, og som udsender sine gaver til menneskeheden, idet han frit udøser alle sine gaver i alle retninger.

Når I erkender, at Kristus er det, der nøjagtigt udfylder formen, den fremadstigende energi, som videnskabsmanden kun ser i glimt og dog ikke ved, hvorfra kommer, - når I føler med Kristus i jer, at livet leves således, at livet frit kan videregives, -når I erfarer, at mennesket er nødt til at leve med en konstant opløsning af former, og at Kristus levede for at opgive de ting, sanserne gjorde krav på, for det gode, han ikke i øjeblikket kunne nyde - så er I som Kristus. Når I ser jer selv som en del af et større liv, men er villige til at ofre jer for alles eller helhedens vel, - når I lærer at gøre det rette for at hjælpe uden at lade jer påvirke af udkommet, - når I lærer frit at opgive det fysiske liv og alt det, verden kan give jer (dette er ikke ensbetydende med selvfornægtelse eller fattigdom, for når I giver det, der er af Gud videre, vil I opdage, at I får stadig mere at give af, selvom det til tider kan forekomme jer, at

pligten kræver alt det, livet har at give. I ved jo også, at den, der vil frelse sit liv, skal miste det), -efter alt dette vil I se, at det pure guld ligger nederst i smelteovnen, hvor ilden helt har rensset det. I vil opleve en stor glæde ved at erkende, at det liv, I har givet andre, er det liv, I selv har vundet. I vil vide, at det at modtage er det samme som frit at give, og at et højere liv vil fremstå, når I fralægger jer den dødelige form.

I vil eje den lykkelige tillid til, at et liv, der således er vundet, er vundet for alle.

I må være klare over, at den Store Kristussjæl kan gå ned til floden, og at det, at han går ud i vandet, kun viser den sympati, han føler for verdens store behov. Så er man i stand til at hjælpe sine medmennesker, - og ikke til at prale af sin egen dyd, - man kan uddele livets brød til de sultne sjæle, der kommer til én, og dog bliver der ikke mindre tilbage, uanset hvor meget man uddeler, - man må gå videre og være helt på det rene med, at man er i stand til at helbrede alle, der kommer til én, hvad enten de er syge, trætte eller belagt med tunge byrder, gennem det ord, der gør sjælen hel, - man bliver i stand til at åbne øjnene på dem, der er blinde enten af uvidenhed, eller fordi de ønsker at være det. (Det gør ingen forskel, hvor lav den blinde sjæl kan være, han må føle, at Kristussjælen står hos ham, og han må se, at man med menneskelige fødder går på den samme jord som han). Så vil I være klare over, at den sande enhed mellem Faderen og Sønnen findes i det indre og ikke i det ydre. I vil erkende, at I må stå i ophøjet ro, når den ydre Gud borttages, og kun den indre Gud bliver tilbage. I må kunne tilbageholde kærlighedens og frygtens skrig, når ordene: 'Min Gud, min Gud, hvorfor har Du forladt mig?' lyder. Og dog må I i den time ikke føle jer alene, for I ved, I står med Gud, - at I er nærmere den kærlige Fader, end I nogensinde har været. I bør vide, at den time, hvor I føler den dybeste sorg, også er timen, hvori jeres største sejr begynder. Med alt dette må I vide, at sorger ikke kan ramme jer.

Fra den time vil jeres stemme lyde med en mægtig og frigjort sang, for I har fuldt erkendt, at I er Kristus, dette lys, som skal skinne blandt mennesker og for mennesker. Så vil I kende det mørke, der er i enhver sjæl, der ikke kan finde en hjælpende hånd at klynge sig til, når han vandrer ad den ujævne vej, indtil han finder Kristus i sig selv.

I må erkende, at I virkelig er guddommelige, og når I er guddommelige, må I sørge for, at alle mennesker bliver det. I vil erkende, at der er mørke steder, I må igennem med det lys, som I skal bære frem til det højeste, og jeres sjæl vil bryde ud i lovprisning over, at I kan være til hjælp for alle mennesker. Så stiger I med en glad og fri kalden op til det højeste til jeres forening med Gud.

Nu ved I, at der ikke kan være tale om, at jeres liv træder i stedet for andres, eller at jeres renhed kan erstatte andres synder, men at alle er glade, frie sjæle i og af sig selv og af Gud. I ved, at I kan nå dem, medens de ikke kan nå jer, - at I ikke kan lade være med at give jeres liv for andres sjæleliv, så de ikke skal gå til grunde. Og dog må I have så megen respekt for den andens sjæl, at I ikke oversvømmer den med liv, medmindre den åbner sig selv for at modtage det. Men I kan frit udøse en flod af kærlighed, liv og lys, således at Guds lys, når mennesker åbner deres vinduer, vil strømme ind og illuminere dem. I vil erkende, at for hver Kristus, der opstår, vil menneskeheden blive løftet et trin højere op. Og da vil I også fuldt erkende, at I har alt, hvad Faderen har, - og idet I har alt, er det også til rådighed for alle. I må erkende, at når I står frem og er sande, da løfter I hele verden med jer, for når I betræder den rette sti, bliver det lettere for jeres medmennesker at følge efter. I må have tro på jer selv og helt erkende, at denne tro er Gud inden i jer. Endelig må I gøre jer det klart, at I er et Guds tempel, et hus, der ikke er gjort af hænder, udødeligt på jorden som i himlen.

Og så vil de synges om jer: 'Lovet være Han, som kommer, vor Konge, - og se, Han er med jer alle dage. I er i Gud, og Han er i jer'.«

Jesus rejste sig og sagde, at han blev nødt til at forlade os, da han skulle hjem til en anden broder i samme landsby den aften. Vi rejste os alle, og Jesus velsignede os alle, hvorefter han med to af forsamlingen forlod værelset.

Kapitel VI

Da vi igen havde sat os, spurgte en af os henvendt til Emil, om alle kunne tilegne sig kunsten at helbrede. Han svarede: »Evnen til at helbrede kan kun opnås i takt med, at vi lærer at spore tingene tilbage til deres oprindelse. Magten over enhver disharmoni kan kun erhverves i samme grad, som vi forstår, at den ikke kommer fra Gud.

Den guddom, der skaber jeres skæbne, er ikke en mægtig person, der former jer, som en pottemager former leret, men en mægtig guddommelig magt - i jer og omkring jer, og omkring og i alt stof - og som er jeres til at bruge, som I vil. Hvis ikke I er på det rene med dette, kan I ikke have tillid til jer selv. Den bedste kur for manglende harmoni er visheden om, at den ikke er af Gud, og at Gud aldrig har skabt den.

Hjernen har den egenskab, at den modtager og oplagrer de vibrationer, der udgår fra ethvert objekt, og som øjet overfører til den. Lysets, skyggernes og farvernes vibrationer registreres alle. Hjernen har også den evne at kunne reproducere disse vibrationer og projektere dem frem, - denne gang via det indre syn. Vi ser så igen det billede, der blev overført gennem øjet. Det er det samme, der sker i jeres kamera, når I eksponerer en sensibiliseret plade. Den plade modtager og registrerer de vibrationer, som udsendes fra det objekt, I ønsker at fotografere. Når vibrationerne er modtaget og registreret på pladen, må I fikser resultaterne på pladen, hvis de skal forblive permanente, så de kan ses. Det vil ikke vare længe, før I kan registrere de objekters bevægelser og farver, som I fotograferer, og projektere dem efter først at have fikseret dem og dernæst genprojektere lyset og farverne med samme vibrationshastighed, som da de blev modtaget.

Det er det samme med tanker, ord og handling. Hvert sæt selektive hjerneceller optager og registrerer de vibrationer, der svarer til dem, og når disse vibrationer gentages og projekteres, kan de reproduceres akkurat som de fandt sted, hvis cellerne holdes direkte til deres funktion.

Der er også et andet sæt selektive hjerneceller, som kan modtage, registrere og fikser vibrationerne, der svarer til de tanker, handlinger, bevægelser og billeder, andre mennesker eller former udsender. Disse vibrationer kan igen reproduceres og projekteres, og man kan indstille disse celler, således at man kan reproducere disse menneskers ord og bevægelser og endog de tanker, de udsender. Gennem disse celler kan man hjælpe andre og sig selv til at styre sine tanker. Det er via disse celler, at ulykker og katastrofer indtræffer, såsom krige, jordskælv, oversvømmelser, brande og alle de andre fortrædeligheder, det dødelige menneske er arving til. Enten er der nogen, der ser en ting ske, eller som forestiller sig, den sker, - de tilsvarende vibrationer fikseres i cellerne, udsendes for at blive registreret i de tilsvarende celler i andre hjerner og projekteres dernæst tilbage, indtil hændelsen er så fikseret, at den sker.

Alle disse ting kan undgås, hvis den tanke, der opretholder dem øjeblikkelig trækkes tilbage, således at vibrationerne ikke får mulighed for at blive registreret på andre hjerneceller, og således heller ikke ville kunne projekteres frem. Det er via dette sæt celler, alle ulykker kan forudsiges.

Og så er der et helt andet sæt selektive hjerneceller, som modtager, registrerer og fikserer vibrationerne, der udgår fra den guddommelige tanke og aktivitet, hvori alle de sande vibrationer skabes og udsendes. Denne guddommelige tanke, eller Gud, gennemstrømmer ethvert stof og udsender altid guddommelige og sande vibrationer, og hvis vi disciplinerer disse celler til deres rette funktion, er vi i stand til at modtage og udsende de samme og guddommelige vibrationer, som vi modtager fra den guddommelige tanke. Vi har ikke selv den guddommelige tanke, men vi har de celler, der modtager og projekterer den guddommelige tankes vibrationer.«

Der blev en pause med dyb stilhed, - dernæst viste der sig et billede på værelsets væg. Det var først et fast billede, men et øjeblik efter blev det bevægeligt, og efter endnu et øjeblik begyndte scenen at skifte. Scener, der kunne have udspillet sig i ethvert af verdens mere velstående forretningscentre, kom strømmende ind. Skønt de skiftede meget hurtigt, var der tid nok for os til at genkende og navngive mange kendte steder, - og der var i særdeleshed én, nemlig en gengivelse af det, der foregik, da vi ankom til Calcutta i december 1894. Dette var længe, før vi nogensinde havde hørt om biografer eller film. Og dog gengav disse billeder mennesker og ting i bevægelse. Disse billeder vedblev at strømme ind med cirka et minuts interval i næsten en time.

Medens disse billeder passerede foran os, sagde Emil: »Disse billeder gengiver de forhold, der eksisterer i verden i dag. I vil bemærke, at alt har udseende af, at almindelig fred og fremgang hersker i størstedelen af verden. Der er rimelig veltilfredshed, -folk synes at være ubekymrede og alt i alt lykkelige. Men under overfladen er det en sydende heksekedel af disharmoni, skabt af menneskers utilstrækkelige tankegang. Der er had, intriger og uenighed landene imellem. Mennesker begynder at forestille sig store militære styrker, hvis lige aldrig før har været kendt på jorden. Skønt vi gør alt, hvad der står i vor magt for at bringe det gode frem, vil vor fælles indsats ikke være tilstrækkelig til at bevæge dem, der er besluttede på at herske i egen kraft. Hvis de bliver i stand til at fuldende og iværksætte deres djævelske planer - og det venter vi, de vil, thi mennesker og nationer er faldet i søvn, netop hvor de skulle være vågne og tænke sig om -så vil I om få år komme til at se ting, som disse billeder viser.« Derpå passerede en ti-tolv krigsscener foran os. Det var scener, som vi ikke drømte om kunne komme til at ske i virkeligheden, og vi tænkte derfor ikke synderligt over dem. Emil fortsatte: »Vi håber, selvom det næsten er håb imod håb, at disse ting kan afværges. Det vil tiden vise, - og her ser I de forhold, som vi håber vil komme til at herske.« Nu kom der scener med skønhed og fred ud over enhver beskrivelse, og Emil sagde: »Dette er scener, som I alle vil opleve, men vi ville ønske, at I - hvis det er muligt - vil udelukke den anden serie billeder af jeres tanker, da det vil være en større hjælp for os, end I aner.«

Efter en kort pause spurgte en af vor gruppe, hvad ordene: »Gud Herren« betød, og Emil fortsatte: »Betegnelsen »Gud Herren« blev brugt til at beskrive det fuldendte væsen, som 'det guddommelige princip', eller Gud, skabte for at bringe Guds egenskaber her til jorden. Denne skabning blev skabt i 'det guddommelige princip's' billede og i hans ånd og havde adgang til, og evnede at betjene sig af alt, hvad der tilhørte 'det guddommelige princip'. Denne skabning blev givet magten og herredømmet over alt det, der fandtes på jorden. Han havde de samme evner som 'det guddommelige princip' og magten til at manifestere dem, når blot han samarbejdede med 'det guddommelige princip' og udviklede de evner, der var blevet ham givet, på den ideelle måde, sådan som 'det guddommelige princip' havde planlagt det og fastholdt det i sin tanke. Denne skabning blev senere kaldt 'Gud Herren', hvilket betød: 'udtryk i kreativ handling' eller 'Guds lov'. Dette er den fuldendte skabning, som 'det guddommelige princip' fastholder i sin tanke, og som mennesket skal udtrykke: Dette er 'det guddommelige' og 'dette ene menneske', som 'det guddommelige princip' skabte. Mennesket har adgang til og kan i den åndelige del af sin natur blive denne 'Gud Herre' eller 'dette ene menneske'. Dette guddommelige menneske blev senere kendt som Kristus. Han beherskede himlen og jorden og alt, hvad der fandtes deri. Derpå brugte Gud Herren sin skaberevne og skabte andre skabninger i sit eget billede. Disse mennesker blev derefter kaldt sønner af Gud Herren, og deres skaber blev kaldt Faderen, og 'det guddommelige princip' blev kaldt 'Gud'.«

Emil holdt her en pause et øjeblik og rakte sin hånd frem, og næsten øjeblikkeligt lå der i den et stort stykke af et plastisk materiale, der lignede ler. Han anbragte det på bordet og begyndte at forme det til en figur, der senere kom til at forestille en smuk menneskelig

skikkelse på cirka 15 centimeters højde. Han arbejdede så behændigt, at figuren var færdig på meget kort tid. Da den var færdig, holdt han den i begge hænder et øjeblik, -derpå holdt han den op og åndede på den, og den blev nu levende. Han holdt den i sine hænder et øjeblik endnu, hvorpå han satte den på bordet, hvor den bevægede sig omkring. Den virkede så fuldstændigt som et menneske, at vi slet ikke stillede noget spørgsmål, men stod med åben mund og stirrede.

Emil sagde nu, idet han citerede: »'Og Gud Herren skabte mennesket af jordens støv og blæste livets ånde ind i dets næsebor, og se det blev en levende sjæl'. Dernæst skabte Gud Herrens sønner mennesket af jordens støv, og med deres skaberevne blæste de livets ånde i det skabte, og det blev levende. Geniet kan gøre dette med sit lærarbejde eller sit kunsthåndværk. Hvis han lader statuen eller billedet forblive sådan, som hans hænder skabte det, er det et billede, og han har ikke noget ansvar for det. Men hvis han går videre og bruger sin skaber

kraft til at puste liv i det, ophører hans ansvar aldrig. Han må våge over enhver af sine skabninger, og de må holdes i den guddommelige orden. Dette er ét punkt, hvor mennesket mistede sin kontakt med Gud. Mennesket skabte billeder som disse, men så trak han ikke det liv tilbage, som han i sin begejstring havde givet dem, og de vandrede udover jorden uden mål eller med. Hvis han derimod havde trukket det liv tilbage, som han havde givet dem, ville det kun have været statuer, og hans ansvar for dem var ophørt.«

Den lille skabning ophørte med at bevæge sig. Emil fortsatte: »I har set leret i pottemagerens hænder, men det er mennesket og ikke Gud, der former leret. Hvis han havde skabt det af Guds rene stof, ligesom han selv blev skabt, så ville det, som han selv, have været en ren og sand søn. Dette vil stå jer langt mere klart, når I har oversat den første serie tavler. Men da det er sent, tror jeg, I gerne vil trække jer tilbage.«

Da den sidste gæst var gået, gjorde vi forberedelser til at gå i seng med en følelse af, at de sidste dage havde været fyldt til overflod.

Kapitel VII

Næste morgen genoptog vi det regulære oversættelsesarbejde for at få så klar en indsigt som mulig i betydningen af de tegn, der var anvendt ved udarbejdelsen af optegnelserne. Vi var faktisk ved at lære denne gamle skrifts alfabet. Vi blev meget opslugt af dette med vor værtinde som lærer.

Vi havde været fordybet i dette arbejde i cirka to uger, da vi en morgen kom til templet og mødte vor ven Chander Sen, som var den, der forekom at være død, men som blev genoplivet. Han havde nu ikke en skygge af alderdom over sig, men det var ikke til at tage fejl af, at det var ham. Da vi kom ind i værelset rejste han sig og kom frem imod os med en hjertelig hilsen og håndtryk. Man kan forestille sig vor forbavselse, medens vi samledes og begyndte at stille spørgsmål. Vi var som en flok skoledrenge, der var blevet sluppet løs og prøvede på alle at spørge på samme tid. Men faktum var og blev, at dér var han, -med den samme skikkelse og stemme, der ikke var til at tage fejl af, men uden noget præg af alderdom. Selv stemmen havde genvundet en midaldrendes styrke og klang, og alt hos ham bar præg af en livskvalitet,

veludviklet, ukuelig og meget levende. Udtrykket i hans øjne og ansigt overgik alt, hvad man kan udtrykke i ord.

I de første øjeblikke kunne vi ikke andet end tænke på den store kontrast i hans fremtoning. Da vi så ham første gang, var han en affældig, gammel mand, der støttede sig til en lang stav, -han havde langt, snehvidt hår, en haltende gang og en udmagret skikkelse. En af vor gruppe havde bemærket, da vi først havde mødt ham: »Her er der en blandt disse store sjæle, der er så gammel, at han ser ud til at være lige ved at gå til det store hinsides«. Naturligvis havde den forvandling, vi havde været vidner til kun nogle få dage forinden, efterladt et stærkt indtryk, men hans pludselige forsvinden havde nærmest slettet ham og begivenheden af vore tanker, da vi ikke troede, vi nogensinde ville komme til at se ham igen. Det var mere end en foryngelse, der var sket. Jeg kan kun sammenligne det med en komplet forvandling af den, vi elskede og respekterede så højt. Dette menneske var virkelig blevet genfødt, når man skal dømme ud fra hans udseende første gang, vi mødte ham, og som han så ud denne morgen. Vi havde ganske vist kun kendt ham i kort tid, men vi var blevet bragt i daglig kontakt med ham i tilstrækkelig lang tid til at se og mærke, at han var en gammel mand. Efter dette var han sammen med os i næsten to år som vor fører og tolk tværs over det store Gobi-område. Flere år efter, når to eller tre af vor gruppe mødtes og genopfriskede minderne om vore oplevelser, var det, vi oplevede den morgen, det første emne, der blev bragt på bane.

Når jeg skal fortælle om disse begivenheder, skal jeg ikke forsøge at følge hele vor samtale og gengive den ord for ord, for vi brugte det meste af to dage til bare at tale sammen, og jeg tror, en detaljeret beretning vil blive for kedelig læsning. Jeg skal derfor i dette tilfælde kun fremdrage hovedpunkterne.

Efter at den første begejstring havde dæmpet sig noget, satte vi os, og han begyndte: »Ligesom kroppen repræsenterer den laveste tankevirksomhed, således repræsenterer ånden den guddommelige tankes højeste aktivitet. Ligesom kroppen er tankens ydre udtryk, således er det i ånden, at formen får sin første impuls direkte fra den guddommelige tanke. Det er det udødelige og virkelige 'jeg', hvori den guddommelige tankes evner bor.

Tankeatmosfæren er en reel og virkelig ting og har i sig alt det, der skaber kroppen. Der er så mange mennesker, der betragter det, de ikke kan se, som uvirkeligt, og selvom de får at vide om og om igen, at de ikke kan skjule sig, så fortsætter de alligevel med at tro, de kan. Mon Adam og Eva skjulte sig, da de gemte sig for Herren, eller Guds lov? Vi kan lige så godt erkende den sandhed, at vi bærer vore livs åbne bøger omkring med os, og alle mennesker kan læse dem, hvad enten vi tror det eller ej. Nogle mennesker er gode tankelæsere, medens andre er sløve, -men alle kan læse lidt, og vi kan ikke skjule os. Vor tankeatmosfære præger til stadighed sine langsomt størknende »ord« på vor krop, hvor de ses af alle. Vi kan, når vi øver os lidt, føle denne atmosfæres tankestyrke, der omgiver os, og gradvis erhverve en fornemmelse af dens tilstedeværelse så virkeligt, som var den en ydre ting.

Jeg har lært, at ligesom mennesket kan nå jorden med sine fødder, således kan det også på sin stræbens vinger stige til himmelske højder. Ligesom de gamle fædre kan mennesket vandre på jorden og tale med Gud. Og jo mere han gør dette, jo vanskeligere vil det blive for ham at skelne, hvor det universelle liv slutter, og individet begynder. Når mennesket allierer sig med Gud ved en åndelig forståelse, forsvinder grænselinien mellem gud og mennesket. Når dette punkt er nået, vil mennesket forstå, hvad Jesus mente, da han sagde, 'Jeg og Faderen, vi er ét'.

De store filosoffer ned gennem tiderne har antaget den tanke, at mennesket er en treenighed, men det har aldrig været deres opfattelse, at mennesket havde en tredobbelt personlighed. De har betragtet mennesket som et væsen, der i sin natur er treenig.

Den tendens, der er til at personliggøre alt, har degraderet det, som kaldes 'den hellige treenighed' til den umulighed, der ligger i begrebet 'tre i én person', selvom det bedst kan

forstås som den universelle tankes, eller Guds, allestedsnærværelse, almagt og alvidenhed. Så længe mennesket betragter 'den hellige treenighed' som tre personer i én og som noget, der må accepteres, selvom det ikke kan forklares, vil det være henvist til overtroens ødemark og følgelig til tvivl og frygt.

Hvis Guds treenige natur er åndelig og ikke fysisk, så kan menneskets treenighed betragtes i højere grad ud fra et mentalt end fra et materielt synspunkt. En af de kloge filosoffer har sagt: 'En vis mand bør lade hånt om alt andet og stræbe efter at kende sig selv, thi der findes ikke nogen højere erkendelse eller noget, der bringer større tilfredshed med egne muligheder, end det at kende sit eget væsen'. Hvis et menneske kender sit virkelige væsen, kan det ikke undgå at opdage sine latente muligheder, sine skjulte evner, sine slumrende talenter. Hvad ville det gavne, om et menneske 'vandt den hele verden, men mistede sin egen sjæl?' Menneskets sjæl er dets spirituelle 'jeg', og hvis det virkelig opdager sit spirituelle 'jeg', kan det bygge en hel verden, forudsat det sker for at tjene medmennesket. Jeg har erfaret, at den, der gerne vil nå det højeste mål, må søge i dybden af sit sande 'jeg', og dér vil han finde Gud, opfyldelsen af alt godt. Det er, fordi mennesket er en treenighed i enhed - sammensat af ånd, sjæl og krop - at han, når han befinder sig i åndelig og spirituel uvidenhed, har en tendens til at tænke på det niveau, der er det laveste i hans natur, nemlig det fysiske.

Det uvidende menneske søger sine glæder gennem sin krop, og der kommer en tid, hvor han gennem sine sanser udsættes for al den smerte, han kan udholde. Det, han ikke lærer gennem visdom, må han lære gennem smerte, og når han har prøvet dette gentagne gange, vil han ikke nægte, at visdommen er den bedste måde at lære på. Jesus, Osiris og Buddha sagde, at vi med al forståelse måtte søge at erhverve os visdom.

Når tanken fungerer på det intellektuelle plan, hæver den kroppens vibrationer til et punkt, der svarer til en flydende tilstand. På dette plan er tanken hverken helt materiel eller helt spirituel. Den vibrerer som et pendul mellem det materielle og det spirituelle, men der kommer en tid, hvor man må vælge, hvilken af de to, man vil tjene. Hvis man vælger det materielle, venter der en verden af forvirring og kaos. Man kan også vælge ånden, det spirituelle, og hvis man vælger det, kan man stige op i kuplen af det Guds tempel, der er i mennesket. Denne tanketilstand kan sammenlignes med luftformen i det stoflige, som er elastisk og kan udvide sig i det uendelige. Gud overlader det altid til mennesket selv at afgøre, om det vil styre sin flydende tankestrøm i retning af de himmelske højder, der bærer ham henover den tågegrænse, der består af tvivl, frygt, synd og sygdom, - eller lade den synke ned i de lave dybder, der svarer til det dyriske i mennesket.

Hvis vi, når vi betragter mennesket som en treenighed af ånd, sjæl og legeme, hovedsagelig ser på det ud fra tanken og sjælen, vil vi opdage, at mennesket befinder sig på en position mellem to store yderpunkter i mental aktivitet: det laveste - som er kroppens; og det højeste - åndens. Tanken er forbindelsesleddet mellem det synlige og det usynlige. Når mennesket lever på sansernes plan, bliver dets tanke optaget af alle de dyriske lyster og lidenskaber. Det er slangen i menneskets Eden, som forlokker det til at spise af den forgiftede frugt. Da Jesus sagde, 'ligesom Moses opløftede slangen i ørkenen, således skal menneskesønnen opløftes', refererede han ikke til, at hans krop skulle løftes op på korset, men til sjælens eller tankens opløftelse ud over sansernes vildfarelse. Når sjælen eller tanken står mellem ånden og legemet - skønt ikke adskilt fra nogen af dem - er den i stand til at tænke endog lavere end den afstumpedes tankegang, - eller den kan gå i bevidst forbindelse med den rene ånd, hvor der er overflod af fred, renhed og Gudskraft.

Når mennesket løftes op i den sfære, hvori man er hævet over det fysiske vildfarelse, tænker og handler det på et plan, der svarer til den rene intelligens. På det plan skelner mennesket mellem de instinkter, det deler med alle andre dyr, og de guddommelige intuitioner, det har fælles med Gud. Det er blevet gjort klart for mig, at når mennesket tænker

på den rene ånds plan, så indtræder sjælen bevidst i den sfære, hvori den opfatter tingenes idealbillede snarere end tingene selv. Den er ikke længere afhængig af sanserne, men ser med et klarere syn den videre horisonts større perspektiv. Det er her, sandheden afsløres af 'den guddommelige intelligens' og taler det inspirerende og helsegivende budskab.

Når mennesket er blevet løftet op fra den materielle verdens dybder og er blevet omgivet af den mentale verdens billeder af skønhed, ro og forfinelse, så gribes han efter en tid af en sund utilfredshed, og sjælens stadige opadhigen bærer ham videre til højere sfærer. Der ser han ikke længere billeder af ro, men han befinder sig i selve roen omgivet af evig skønhed. Han har set et glimt af det inderste, og for ham bliver det altet, - og det ydre er blevet det indre. Han lever i en verden af årsager, hvor han før bevægede sig i en verden af virkninger.

Det treenige menneskes ånd er ren intelligens - det område i menneskets væsen, hvor hverken sansesudsagn eller menneskelige meninger har nogen vægt i sammenligning med konstaterede sandheder, - det er opdagelsen af den indre Kristus eller menneskesønnen i menneskenes børn, der giver ro til tvivlen og dens mismodighed. Det er fra dette højdepunkt i sit væsen, at mennesket kan betragte alt med den oplyste sjæls klarsyn. Han ser mere mellem himmel og jord, end der er drømt om i nogen form for filosofi. Når mennesket har lært, at det ikke består af en krop med en hjerne, der enten styres indefra eller udefra, men at begge dele kan gøres til lydige tjenere for menneskets åndelige 'jeg', så har det fundet udtryk for det gudgivne rige, som oprindeligt blev det givet.

Det højeste og inderste i menneskets væsen er ånd. Ånden bliver aldrig syg, aldrig ulykkelig, for - som den kloge Emerson sagde: 'Det er det begrænsede, der lider. Det uendelige ligger udstrakt i smilende ro'. Job i jeres Bibel sagde, at mennesket var ånd, og at den 'almægtige's ånd gav det liv. Det er i sandhed ånden i mennesket, der giver det liv, og denne ånd styrer dets lavere aktiviteter. Ånden giver befalinger med autoritet, og alt bliver underordnet et retfærdigt styre.

En ny tid - indhyllet i morgenrødens kappe - gryr i menneskets hjerter, og snart vil Guds jomfruelige ånd igen stråle frem fra hjertet, og den dør vil igen stå åben, hvorigennem alle, der ønsker det, vil finde indgangen til et mere vidtfavnende og fuldstændigt liv. Menneskets sjæl står ung, skælvende og med uvisnelig ungdom, håb og stræben på tærskelen til en ny tidsalder, der vil blive skønnere end nogen anden, der har set dagens lys siden skabelsens morgen. Bethlehemstjernen strålede mere klart ved Jesu fødsel end nogensinde før, men snart vil dens lys blive som middagssolen, thi dette nye lys forudsiger den dag, da Kristus fødes i alle menneskehjerter.«

Kapitel VIII

Næste morgen fortsatte Chander Sen sin beretning. »Jeg har fået vished for, at den menneskelige intelligens kan forvandles til guddommelig intelligens. Da dette stod klart for mig, forstod jeg, at jeg kunne komme ind i Guds rige, og at dette rige var inden i mig. Nu ved jeg, at Gud er den eneste magt, der eksisterer - allestedsnærværende og alvidende - og at synd, uenighed, sygdom, alderdom og død kun hører hjemme i fortiden. Jeg fornemmer nu virkeligheden og ved, at jeg var faret vild i en tåge af illusioner. Tid og rum er fuldstændig forsvundet, og jeg ved, at jeg nu bor i det subjektive, og at det hører hjemme i den objektive verden. Havde det blot været muligt for mig at fastholde de tilskyndelser og glimt, de finere sanser afslørede fra tid til anden, hvor mange trælsomme og bekymrede timer havde da ikke været undgået. Da jeg var ung, besluttede jeg - som de fleste andre - at der kun var én måde at leve livet på, og det var at tilfredsstille sig selv på enhver måde. Jeg bestemte mig altså til at forsøge at få mest muligt ud af livet på den facon, og jeg gjorde egoismen til hovedformålet med mit liv. Jeg gav mine dyriske lyster frit spil med det resultat, at jeg forødede min krops livssaft, til den kun var den tomme skal, som I først lærte at kende. Lad mig give jer et billede, der på mere grafisk vis kan illustrere mine tanker.«

Han sad tavs et øjeblik, så viste der sig et billede i lighed med de allerede beskrevne på værelsets ene væg. Det var et billede af ham selv, som vi havde kendt ham kort forinden. Det var billedet af en gammel mand, der stavrede af sted støttet til sin træstav. Dernæst kom der et billede af manden, som han viste sig for os samme morgen. Han fortsatte: »Det første billede viser den, der har tappet sin krop for energi og livskraft, indtil kun den tomme skal er tilbage. Det andet viser den, der har bevaret sin energi og sin livsstrøm i kroppen.

I betragter dette mit tilfælde som en komplet og fuldstændig foryngelse, og det er rigtigt. Men jeg ser på det fra en anden synsvinkel. Hvor mange er så heldige, som jeg var, at få den hjælp, den sympati og bistand, som mine kære venner gav mig?

For at I skal kunne forstå min tankegang, så lad os følge et menneskes liv fra fødslen til afslutningen, - den, som så mange anser for at være døden. Barnet fødes. Det er sig ikke de livgivende safter bevidst, der strømmer gennem dets krop, idet de er inaktive, fordi de organer, der genererer livssafterne er inaktive og endnu ikke udviklede. På dette stadium i sin udvikling er barnet, hvis det er normalt, smukt, aktivt og boblende fuldt afliv. Livssafterne opbygges stadig stærkere, indtil barnet når det trin i sin udvikling, hvor livssafterne er aktive, og hvor de kan ødsles bort. Hvis en sådan ødelæggelse finder sted, begynder barnet efter nogle få år at vise tegn på alder. Øjnene mister deres glans, kroppen sin aktivitet og ynde, trækkene stivner, og nogle få år senere mister hjernen sin evne til at koordinere musklernes funktioner, og kroppen fremstår som en affældig gammel mand eller kvinde eller blot som det tidligere menneskes tomme hylster.

Se så på den person, der har bevaret alle sine livssaft og ladet dem følge deres naturlige forløb i kroppen, - og læg mærke til, hvor stærk og livskraftig han er. Hvis et sådant menneske hele tiden bevarer sine livssaft, også selvom det ikke fattede nogen højere plan med dets liv end det at være født, at leve en kort tid på denne jord og så dø, så ville dets livs åremål være blevet forlænget med tre til fire gange så mange år, som det ville være tilfældet for den, der havde bortødslet sine livssaft. Hvis mennesket derimod opfatter, at der er en større sammenhæng i Guds plan for det, vil det til alle tider bevare sine livssaft i kroppen, når først det finder ud af, at de er en nødvendig forudsætning for den fuldkomne udvikling.

Det er ikke ret længe siden, at jeres lærde mænd begyndte at få kendskab til det fine net af arterier og vener, der udgør kredsløbssystemet i jeres kroppe. Men de har endnu ikke kunnet definere, at der er et endnu finere og mere kompliceret kredsløbssystem i kroppen, der leder

livskraften ud til hvert atom. Gennem jeres nervesystem sendes denne livskraft til en serie celler i hjernen. Disse celler fungerer dernæst som distributionscenter for kraften, og den sendes ud til hvert atom i kroppen langs nervebanerne, som den har en vis lighed med. Den fungerer også som beskyttelse af nerverne. Hvis livskraften tappes, bliver cellerne stive og kan ikke ændre sig på grund af de nye celler, der dannes for at erstatte dem, og de nye celler afstødes i stedet for de gamle, som gradvis nedbrydes og dør. Hvis livskraften bevares, forandrer cellerne sig lige så let, når de er 500 år, som når de er 10.

Man vil finde ud af, at når livskraften bevares, kan kroppen være så ladet med liv, at man kan fremkalde liv i alle former. I kan male et billede, modellere en figur eller tage et hvilket som helst håndarbejde, som udtrykker jeres ideal, og puste liv i det, så det bliver levende. Det vil tale til jer og til andre, der kan se den livsinspiration, I har fremkaldt i det. Og det vil blive aktivt, fordi I, guddommen i jer, har befalet det, og det opfylder dens befaling. Men disse former vil ikke antage menneskeskikkelse, medmindre I bringer dem 'gudslivet'. Hvis I giver dem liv, må I bringe dem igennem til det rene 'gudsliv', og så er de fuldkomne, ligesom I er fuldkomne, hvormed I vil have opfyldt jeres ansvar. I vil erkende, at dette er ægte genialitet, det sande geni.

Der er én vigtig fejltagelse, jeg gerne vil understrege. Geniet, som I betragter det, når det begynder at udvikle sig, har bevidst eller ubevidst erhvervet evnen til at bevare og udsende livskraften i sin renhed gennem dens naturlige kanaler. Dette har animeret hans krop og skaberevne, og han forstår, at han kan udtrykke noget, der er ud over det almindelige. Medens han bevarer livskraften og giver den frit spil, vil han bevæge sig fra den ene strålende præstation til den næste, - men hvis han tillader seksualdriften at krybe ind, mister han hurtigt sin skaberkraft. I første række er kroppen blevet opbygget ved at bevare livskraften i sig, indtil cellerne har en finere tekstur, end det er tilfældet for den laverestående person, der har bortødslet sin livskraft. På dette tidspunkt er geniet blevet berømt, men hvis det ikke har udviklet sin dybere forståelse af Gudskraften, lader det sig rive med af selvforherligelse. Geniet svigter sin lederstjerne, fordi det aldrig er blevet helt vækket til erkendelse, og i sin trang til større spænding begynder det at bortøde sin livskraft og mister hurtigt al sin kraft. Thi hvis mennesket hæver sin tanke op over de dyriske lidenskaber og bevarer livskraften, til kroppen er begyndt at antage en finere tekstur, og så lader det sig selv falde tilbage, da vil det falde tilbage langt hurtigere end den, der aldrig er vågnet op til at leve på et sådant niveau.

Når et menneske er blevet vækket, så det bevarer hele sin livskraft og lader den blive fordelt til nerverne på naturlig måde og dernæst lader den løbe ad nervebanerne til hvert af kroppens atomer uden at deformere den med tanker om seksualitet eller lidenskaber, da vil opløftelsen være permanent, og denne følelse vil langt overskygge den, der fremkaldes ved sex. Slangen vil blive opløftet og ikke længere behøve at bevæge sig på bugen gennem vellystens og lidenskabernes hængedynd.

Hvis mennesket ville forstå, at den livssaft er flere gange mere væsentlig end en tilsvarende mængde rent blod, ville det gøre noget for at bevare den og ikke øde den bort. Men man lukker øjnene for dette faktum (er måske helt uvidende om det) og fortsætter enten i blindhed eller uvidenhed, indtil 'høstmanden' viser sig. Og så er der en jammer, for han er ikke tilfreds med høsten.

I betragter alderdommen med veneration og snehvide lokker som en æreskrone, og det vil jeg ikke tage fra jer. Men når I ser på billedet, vil jeg overlade det til jer selv at afgøre, hvilken af de to, der fortjener at æres mest: ham med det snehvide hår, som ved uvidenhed og direkte perversitet har påført sig affældigheden, eller ham, der i modenhed bliver mere vital, stærkere og bedre udstyret til at møde de fremadskridende år og i kraft af dem bliver mere kærlig og gavmild. Jeg indrømmer, at den, der når til afslutningen i uvidenhed, har krav på medlidenhed, medens den, der er vidende, men når til den samme afslutning, er foragtelig.«

Kapitel IX

Fra dette øjeblik gik vi flittigt i gang med at lære vort alfabet med Chander Sen som vor lærer. Dagene gik alt for hurtigt, og april måned var henimod sin afslutning, da vi endnu manglede at oversætte størstedelen af optegnelserne, men vi trøstede os med, at vi ville få mulighed for at vende tilbage og afslutte oversættelserne. Skønt vore venner allerede havde oversat en stor del af optegnelserne for os, insisterede de på, at vi selv skulle studere tegnene, så vi selv kunne oversætte dem.

I september måned året før havde vi aftalt, at vi skulle møde en gruppe i Gobi-ørkenen. og disse mennesker skulle ledsage os til ruinerne af tre af de gamle byer, hvis beliggenhed var beskrevet i disse optegnelser. Vi havde endnu ikke set disse, men havde hørt, at de fandtes. Dem, som vi tidligere havde set, og som havde vakt vor nysgerrighed, var kun kopier af dem, vi nu havde for os. Begge sæt daterer disse byer to hundredtusinde år tilbage. Det hævdes, at indbyggerne var højt civiliserede, idet de kendte til kunst og håndværk og var i stand til at forarbejde metallerne, - at guld varet meget almindeligt metal, så almindeligt, at man anvendte det til drikkekar og til skoning af heste. Det hævdes, at disse folk havde kontrol over alle naturkræfterne og også over deres egne gudgivne evner. Faktisk er de legender -hvis det er legender - der fortælles i optegnelserne, helt sammenfaldende med dem, der udgør den græske mytologi. Hvis kortene er korrekte, dækkede dette mægtige rige størstedelen af Asien og strakte sig ind i Europa så langt som til Middelhavet, dér hvor Frankrig nu ligger, og det højeste punkt var cirka 200 meter over havets overflade. Det påstås, at området var en stor slette, meget frodig og godt befolket og udgjorde en koloni af 'moderlandet'. Der er ingen tvivl om, at man, hvis resterne af disse byer kan findes og afdækkes, vil afsløre en meget værdifuld del af historien, idet den beskrivelse, optegnelserne giver af dette land, langt overstråler det gamle Ægyptens pomp og pragt under de syv kongers dynasti. Selv under disse kongers regeringstid beskrives det som langt mere veludviklet. Folket havde selvstyre, og der var ingen krige og ingen vasaller eller slaver. Der er ingen tvivl om, at de kaldte deres hersker for 'det ledende princip', og de elskede og adlød dette 'ledende princip'. Disse optegnelser fastslår, at det første dynastis første konge frarøvede 'det ledende princip' magten og satte sig selv på tronen som hersker.

Tiden var gået hurtigt. Vi havde travlt med at få alt forberedt til, at vi kunne slutte os til ekspeditionen, idet vi var nødt til at sørge for at komme afsted for at kunne overholde vor aftale om at være på det aftalte mødested i maj måned, - dér skulle vi forny vore forsyninger og udstyre hovedekspeditionen til den endelige rejse.

Ordene svigter mig, når jeg skal beskrive mine tanker og følelser, efterhånden som dagen for vor afrejse nærmede sig. Hver time af vort ophold havde været en glæde, - aldrig havde der været et kedeligt øjeblik.

Skønt vi havde været sammen med disse mennesker og var kommet i deres hjem i mere end fem måneder, var tiden gået så hurtigt, at det kun forekom som nogle få dage. Og dog var der blevet åbnet en verden af muligheder for os. Det var, som om døren var blevet slået op på vid gab. Vi følte alle, at der var grænseløse muligheder, - og dog tøvede vi med at gå gennem denne dør, akkurat som vi tøvede med at forlade disse fantastiske mennesker, som vi betragtede som brødre.

Jeg tror, der er et øjeblik i ethvert menneskes liv, hvor han eller hun kan se døren stå på vid gab - som hver af os så det hin smukke aprilmorgen - og enhver kan se de uendelige muligheder, der er til rådighed. (Jeg vil gerne bede læserne om for en tid at kaste alle fordomme overbord og - hvis det er muligt - forsøge at se det, vi så. Jeg venter ikke, at De tror på det, men jeg ville så gerne, om De kunne forstå, at én ting er at skrive om disse mennesker, noget helt andet er at sidde ved deres fødder og lytte). Det var, som om vi ville kunne formå alt, hvis vi frimodigt trådte frem og gik igennem døren, - og dog tøvede vi. Hvorfor? Fordi vi

ikke troede fuldtud, - vi tillod traditionen - det kendte -at trække os tilbage og lukke døren, - og så sagde vi, at det var skæbnen, der havde lukket den for os. Men vi må nå til at erkende, at der ikke findes nogen skæbne anden end den, vi selv tillader.

Her var der et venligt, ukompliceret og dog storslået folk, hvoriblandt nogle i generationer og måske altid havde levet lige på den anden side af denne dør, og det er et praktisk liv for dem. Her findes ikke fortilfælde eller traditioner, kun et rent, ærligt liv, godt levet og levet netop her på jorden. Jeg overlader det til læseren at forestille sig kontrasten hertil.

Men selvom vi tøvede med at forlade disse kære og venlige mennesker, som vi i den grad var blevet knyttet til i løbet af disse få måneder, så vidste vi, at der ventede os andre begivenheder, og dem så vi frem til med iver. Hin smukke aprilmorgen tog vi afsked med vore venner med hjertelige håndtryk og hilsener afbrudt af varme invitationer til at komme igen. Med et sidste farvel og 'Gud være med jer' vendte vi ansigtet mod nord, denne gang for at rejse tværs over det store Gobi-område med dets fortællinger om hårde strabadser som en vag forestilling i vor fantasi, - men vi nærrede ingen frygt, for Emil og Jast var igen sammen med os, og Chander Sen var ligeledes med i stedet for Neprow.

For os, der havde besøgt så mange områder, forekom det os blot som en del af det daglige arbejde, da vi tog afsted og begav os ud på vor rute. Hver eneste mand i vort lille selskab var glad for at være med. Og der var ikke én af os, der ikke erkendte, at en ny verden var begyndt at folde sig ud for os. Alle var sig landets afsondrethed og de farer, der var forbundet med en rejse som denne, bevidst, og dog følte vi en uimodståelig lyst til at fortsætte. Med den fuldstændige tillid, vi havde til vore storslåede venner, blev al frygt eller tanke på personlige ubehageligheder kastet for alle vinde, og vi gik til sagen med samme entusiasme som en flok skoledrenge.

Vi var vant til at færdes på jordens afsides steder, men vi havde aldrig oplevet at kunne rejse så roligt og frit, som det var tilfældet her, i et så afsondret land. Er det så underligt, at vi var betagede af dette land og af vore velgørere? Vi havde en følelse af, at vi kunne fortsætte stik nord, lige til vi passerede polaregnene for at indtage dem. Vi var ikke kommet ret langt, før en af vort selskab bemærkede: »Hvis bare vi kunne rejse på samme måde som disse mennesker, ville dette være let. Men fordi vi ikke kan rejse som de, må de traske afsted sammen med os.«

Alt gik godt indtil den syvende dag om aftenen. Omkring klokken fem om eftermiddagen netop som vi kom frem fra en dyb kløft, som vi havde fulgt for at nå ned på mere åbent og lavereliggende land, råbte en af selskabet, at der var ryttere at se i det fjerne.

Vi rettede vore kikkerter mod dem og talte syvogtyve ryttere, som syntes fuldt bevæbnede. Vi meldte det til Jast, og han sagde, det sandsynligvis var en af de omstrejfende bander, der hærgede landet. Vi spurgte, om det var en af røverbanderne, og han sagde, at det var det nok, da det ikke så ud til, at de passede nogen hjord.

Vi forlod vor sti og gik over til en gruppe træer og slog lejr for natten. Mens lejren blev forberedt, krydsede to af selskabet et vandløb i nærheden af vor lejrplads og klatrede op på en højderyg, der gav dem frit udsyn over det bølgende landskab. Da de var nået til tops, standsede de, satte kikkerterne for øjnene, stod et øjeblik og vendte så omkring og skyndte sig tilbage til lejren. Så snart de kom inden for hørevidde, meldte de, at rytterne ikke var mere end 4-5 kilometer borte og var på vej mod lejren. Samtidig var der en, der bemærkede, at han troede, det trak op til uvejr. Vi så op, og ganske rigtigt var der en tung skybanke, der trak sammen mod nordvest, og tåge drev sammen fra alle sider. Vi blev ret ilde tilmode, da vi nu kunne se rytterne, der gennem det oprækkende uvejr kom ned ad den bakkede skråning direkte mod vor lejr. Vi var meget bekymrede ved at se denne bande komme til syne. Selvom vi var toogtrediven i rejseselskabet, havde vi ikke nogen våben af betydning.

I samme øjeblik brød uvejret løs over os med et raseri som en snestorm. I nogle få øjeblikke piskede og brølede vinden og drev de fine snefnug omkring os med et raseri som en orkan på 100 kilometer i timen, og det så ud til, at vi ville blive nødt til at flytte vor lejr for at undgå de faldende grene, der blev brækket af træerne i stormen. Da blev alt stille, dér hvor vi befandt os, og vi troede et øjeblik, at det blot havde været en byge, som det ofte sker i dette område, og at den snart ville drive over. Da det var svagt tussmørke, som stadig gav os mulighed for at se, gik vi hen til lejren og bragte den i orden. Vi var optaget af dette arbejde i cirka en halv time og havde ikke skænket hverken uvejret eller de formodede røvere, som kort forinden havde gjort os så urolige, en tanke. Da vi holdt et øjeblik pause for at puste lidt, gik vor chef hen til teltets indgang og så ud. Han vendte sig og sagde: »Uvejret synes at rase et kort stykke fra os, men dér, hvor vi er, er der næppe en vind, der rører sig. Se bare, teltene og træerne omkring os bevæger sig næsten ikke, og luften synes lun og mild«. Flere af vor gruppe fulgte med ham udendørs, og vi stod et øjeblik og undrede os. Mens vi havde været optaget inde i teltet, havde vi hørt efter larmen fra uvejret med det ene øre, men vi regnede med, at den var drevet over og var på vej op gennem kløften, sådan som det skete med uvejre i det område, -de kunne komme som en cyklon og fare frem milevidt, før de rasede ud, - og når uvejret så var passeret, var der dødsstille. Det var ikke tilfældet nu. Snestormen rasede med hele sin styrke kun tredive meter fra os, men dér, hvor vi stod, var luften stille og lun. Vor tidligere erfaring havde været, at kulden var intens og gik til marv og ben, mens vinden drev de nåleagtige ispartikler med sig i et blindende raseri, til man næsten blev kvalt.

Pludselig lystes kredsen op som ved et trylleslag. Som vi stod der undrende, mente vi, vi hørte råb fra mænd henover uvejrets larm. Der blev kaldt til aftensmad, og vi gik ind og satte os. Medens vi spiste, var der én af selskabet, der undrede sig over, hvad der var blevet af rytterne, som vi havde set på vej ned ad skråningen. En anden sagde: »Vi syntes, vi hørte råb, da vi var udenfor, og tænkte på, om vi kunne være til nogen hjælp, hvis de var faret vild i snestormen«. Jast udtalte, at disse mænd hørte til en af de mest berygtede røverbander, der hærgede det omliggende land, og han tilføjede, at de udelukkende strejfede om og røvede og plyndrede i landsbyerne og drev fåre- og gedeflokkene bort. Efter aftensmaden kunne vi, da der var lidt stilhed i uvejret, høre råb og longeren af heste, der lød, som om de var ved at løbe løbsk. Men skønt de kun syntes at være på kort afstand, kunne vi ikke se dem, så mørk og tæt var sneen, som hvirvlede af sted i vinden, - og vi kunne heller ikke se tegn på noget lejrbål.

Efter nogle øjeblikke rejste Emil sig og sagde, at han ville invitere dem til vor lejr. Hvis ikke de var vel forberedte, ville det være umuligt for mennesker eller dyr at overleve stormen til om morgenen, da kulden udenfor var ved at blive hård. Da han gjorde anstalter til at forlade teltet, spurgte to af vor gruppe, om han ikke ville lade dem følge med sig. Emil syntes at være glad for det, - han sagde 'ja tak', og de forsvandt i uvejret. Da der var gået omkring 20 minutter, kom de igen til syne fulgt af tyve mand fra røverbanden med deres heste. De fortalte os bagefter, at syv havde skilt sig ud fra dem og var sandsynligvis faret vild i uvejret. I samme øjeblik de kom ind i lyskredsen, blev de mistænksomme og troede, vi havde planer om at tage dem til fange. De viste tydelige tegn på uro, indtil Emil forsikrede dem, at de frit kunne gå, når som helst de ønskede det, og viste dem, at vi ikke havde noget forsvar, hvis de ville angribe os. Deres anfører sagde, at det var det, de havde haft i sinde, da de så os komme ud af kløften, før uvejret brød løs. Efter at uvejret var begyndt, var de blevet forvirrede og var faret vild fra vejen, så de ikke længere vidste, hvor lejren lå. Da Emil og de to fra vor gruppe havde fundet dem, sad de og krøb sammen op ad en klippe cirka 100 meter længere nede langs vandløbet. Anføreren sagde, at hvis de blev drevet bort, ville de uden tvivl gå til. Emil forsikrede dem, at dette ikke ville ske.

De tøjrede deres heste for natten mellem træerne og samlede sig så i en gruppe for sig, satte sig ned og begyndte at spise tørret gedekød og yakoksesmør, som de havde hentet i deres

saddeltasker. Medens de var optagne hermed, holdt de deres våben inden for rækkevidde og foer sammen og lyttede ved enhver fremmed lyd. De talte og gestikulerede meget. Jast fortalte os, at de undrede sig over vort udstyr og over lyset, hvorfor vinden ikke blæste, og hvorfor der var varmt inden for kredsen, samt hvorfor hestene var så rolige. En af dem, der talte mest, havde hørt om vore venner før. Han fortalte gruppen, at disse mennesker var som guder og kunne udlette dem øjeblikkeligt, hvis det var det, de ville. Jast fortalte også, at nogen af dem forsøgte at påvirke de andre til at tage alt det, vi havde, og så fortsætte, da de troede, det var planen at tage dem til fange. Men denne mand stod fast på, at vi ikke skulle plyndres. Han fortalte dem, at hvis de gjorde os fortræd, ville de selv blive tilintetgjort. Da samtalen havde varet i nogen tid, var der otte af dem, der rejste sig og kom over til os og fortalte Jast, at de ikke ville blive, at de var bange og ville prøve at nå frem til deres lejr, da den lå ved samme vandløb kun nogle få kilometer længere nede. De havde været i stand til at lokalisere den efter den gruppe træer, der stod, hvor vi havde slået lejr. Så steg de til hest og red bort ned langs vandløbet.

Cirka tyve minutter senere vendte de tilbage og sagde, at der var faldet så megen sne, at deres heste ikke kunne komme frem op imod stormen, der var den værste, de havde oplevet i mange år. Så begyndte de at indrette sig for natten.

En af vor gruppe sagde: »De har det nok bedre her, selvom de er bange, end de ville have det udenfor i stormen«. Jast henvendte sig til os og sagde: »Faderens hus er der, hvor I er, - hvis I er i det hus og bliver der, har I Faderens glæde i jer. Men hvad gavner husets varme og stemning, hvis man ikke hører til i huset eller kender den varme og glæde, der findes dér? I kan indbyde dem, der står lige udenfor, og de vil ikke komme ind, for de ved ikke, hvor I bor. Vore venner her vil ikke komme nærmere, selvom de føler varmen, fordi de altid har plyndret deres medmennesker og ikke kan forstå, at de samme mennesker, som de har betragtet som et lovligt bytte, kan være venlige imod dem uden at have nogen bagtanke med det, især da de ikke tilhører deres egen bande. De ved ikke, at Faderen findes i sneen og kulden eller det hårdeste uvejr, og at de, der gør Hans hjem til deres og bor dér, ikke kan skades af uvejr eller storm eller flodbølger. Det er kun, når I har mistet kontakten med Gud, at storme, uvejr og flodbølger skyller ind over jer.

Det er kun, når man kan stå fast og urokkelig, med øjnene rettet direkte mod Gud, mens man erkender og ser det ene, at Han kan fuldføre det, som I ser her. Vor tanke er: 'Jeg står urokkelig med mine øjne rettet mod dig, Fader, - jeg erkender intet andet end dig, Fader, og ser intet andet end Gud i alle ting. Jeg står fast på det hellige bjerg og ved af intet andet end Din kærlighed, Dit liv og Din visdom. Din hellige ånd gennemtrænger mig til stadighed. Den omgiver mig og fylder mig altid. Jeg ved, Fader, at dette er ikke kun bestemt for mig, men for alle Dine børn. Jeg ved, Fader, at jeg ejer intet, som ikke også de ejer, og at kun Gud eksisterer for alle. Jeg takker dig, Fader.'

Sand fred kan man finde selv midt i stormen, men dybt i det menneskes hjerte, som har fundet sig selv, er der sand ro. Modsat kan mennesker befinde sig i fjerne ødemarker alene i skumringen og naturens store stilhed og endda sønderrives af lidenskab eller rystes af frygtens torden.

Ved en skødesløs betragtning synes naturen at have givet den, der besidder rå styrke, grådighed og evnen til at udgyde svagere dyrs blod en uforlignelig fordel, - men læg mærke til følgende enkle kendsgerninger, som kun få har tænkt på.

Der er flere lam i verden, end der er løver. Det er ikke noget tilfælde. Naturen er ikke blind og uopmærksom. Naturen er Gud i arbejde, og Gud ødsler ikke med materialer eller sover under bygningsarbejdet. Slår det jer ikke som noget mærkværdigt, at løven ikke med sin oprindelige styrke fra naturens hånd havde ædt lammet, før mennesket viste sig? Lammet har faktisk slået løven i kampen for tilværelsen. Og det er heller ikke menneskets forkærlighed for

lammet frem for løven, der kan forklare resultatet. Efter al sandsynlighed begyndte mennesket sin slagterkarriere med først at dræbe den føjelige. Det er en kendsgerning, at mennesket dræber flere får end løver. Det er ikke mennesket, men naturen, der udtaler fordømmelsen over løvens slægt. Tænk jer om et øjeblik, så vil I se, at naturen ikke kan give markant styrke i modsatte retninger til det samme dyr. Løven er en stor angriber, men langsom til at formere sig. Hele styrken i dens smukke krop bruges til at kæmpe med. At have unger er ødelæggende for den og bliver dens livs risiko. Lammet er derimod ikke nogen angriber og derfor svag. Lammet bruger ikke nogen energi på at slås og er derfor bedre til at yngle. Naturen indrømmer, at den gjorde en fejl, da den skabte løven. Men den korrigerer denne fejltagelse. Løven og alle andre dyr, hvis instinkt er at dræbe, er ved at forsvinde.

Der er ingen undtagelser fra denne udslættelsesdom, der er fældet af naturens uforanderlige lov over alle, der lever af rov.

Naturen hersker efter en evig lov, og ifølge selve universets lov kæmper den, der lever af rov, en håbløs kamp, - sådan har og vil det altid være, hvad enten det drejer sig om dyr eller dyriske mennesker, i skoven eller i storbyen, nu og altid. Løven er taberen. Den taber, hver gang den vinder. Den dør, mens den dræber. Ifølge sagens natur æder den sin egen art, når den flår det varme kød af lammet, som den rev bort fra hjorden. Da den første løve ramte sit bytte med sin mægtige pote og gennem sit blodige gab brølede af den fryd, den følte, sang den ikke dødssangen over den hjælpeløse, den var ved at æde, men over sin egen art. Vildskab er ikke noget, man kan flokkes om. Løver lever ikke i flok, - og det gør bjørne heller ikke. Vilde mennesker danner små grupper, der bekriger hinanden. Vildskab vender sig mod sin egen art, hvad enten det drejer sig om dyr eller mennesker, og den er en kilde til svaghed.

Analogien er, at vilde dyr nødvendigvis udryddes. Der er ikke nogen stor kriger, der nogensinde har erobret noget. Hans sejr 72 er en illusion. Et krigsvælde falder hurtigt fra hinanden, hvis det ikke bygger på andet end sværdet. I den sidste ende må krigerne forkaste magtanvendelse og søge retfærdighed og fornuft, hvis deres rige ikke skal smuldre. De, der lever af rov, hvad enten det er dyr eller mennesker, er isolerede, uden håb og hjælpeløse, uigenkaldeligt fortabt, - for mildhed er den sande styrke. Mildhed findes i løven, hvis vi bevarer alle dens fortrin undtagen blodtørsten, og lidt efter lidt ville alt liv føje sig under dens eneherredømme.

Mennesket skaber eller ødelægger sig selv. I dets tankers værksted smedes de våben, hvormed mennesket udslætter sig selv. Men mennesket smeder også det værktøj, hvormed det bygger sig himmelske boliger af glæde, styrke og fred. Ved det rette valg og sand tankevirksomhed løfter mennesket sig til guddommelig fuldkommenhed. Ved misbrug og fejlagtig tankevirksomhed fornedres mennesket til dyrets stade. Imellem disse to yderpunkter findes alle grader af karakter og holdning, og det er mennesket selv, der skaber og styrer udviklingen.

Disse røvere er resterne af et folk, der tidligere havde storhed og velstand. Deres forfædre beboede dette land, da det var et smukt rige med trivsel og industri. De kendte til videnskab og kunst. De kendte også deres egen oprindelse og styrke, og de dyrkede udelukkende denne oprindelse og styrke. Men så kom der tider, hvor de begyndte at søge deres glæde i det kødelige, og efter nogen tid svigtede deres fysiske styrke. Da skyllede en stor syndflod ind over landet og ødelagde det. Kun nogle få mennesker i de højereliggende egne overlevede. De udviklede nogle samfund, der blev til nogle af Europas største folkeracer.

Området, hvori vi befinder os, og Gobi-området blev afskåret og hævede sig til sådanne højder, at intet kunne gro. Befolkningen blev udsløttet i en sådan grad, at der kun var nogle få isolerede samfund og til tider kun en eller to familier tilbage. Disse samledes i bander og er forfædre til det nuværende folk. De kan ikke opnå nogen velstand, da de ustandseligt ligger i krig med hinanden. Medens deres historie og oprindelse er glemt, kan deres religion og

legender spores tilbage til samme kilde. Hvor som helst man støder på dem, vil man finde nogle fundamentale fællestræk, skønt de ser vidt forskellige ud.«

Her sagde Jast, at han var bange for, at han allerede havde trættet os, da alle vore venner var faldet i søvn. Vi så hen imod røverne, og ganske rigtigt sov de alle. Både de og vi selv havde glemt stormen, der stadig fortsatte uhæmmet. Vi gik ind i teltet og gik i seng, atter taknemmelige mod vore ædle venner.

Da vi vågnede næste morgen, skinnede solen, og hele lejren var i opbrud. Vi skyndte os i tøjet og gik ud og opdagede, at hele selskabet - også røverne - ventede på os. Ved morgenmaden fik vi at vide, at det var blevet aftalt, at vi skulle rejse i samlet trop til røvernes lejr, da det ville være lettere at forcere vejen, hvis vi blev sammen. Røverne lod til at være tilfredse ved disse udsigter, men jeg kan ikke påstå, at vi var det, for vi fik at vide, at der var omkring 150 mand i deres lejr. Da vi var færdige med morgenmaden var alle spor af stormen borte, så vi brød op og startede ud med røverne og deres heste forrest til at forcere ruten, mens de øvrige fulgte med lejrudstyret.

Skønt røvernes lejr ikke var mere end ca. 8 kilometer borte langs floden, nåede vi ikke dertil før efter middag, hvor vi var meget glade for at standse for et lille hvil. Vi syntes, lejren var meget komfortabel med rigelig plads til hele vort selskab. Efter frokost blev man enige om, at man bedre kunne komme frem, hvis man ventede en dag eller to, til den nye sne, der var faldet, havde sat sig, da vi var nødt til at passere et vandskel på cirka 4000 meters højde den følgende dag. Det viste sig, at vejret ikke var så mildt, som vi havde ventet, så vort ophold blev forlænget med 4 dage. Hele landsbyen behandlede os med den største respekt og gjorde alt, hvad de kunne for at gøre vort ophold behageligt.

Da vi var ved at tage afsted, spurgte to af mændene, om de måtte slutte sig til os, og da vi regnede med at skulle rekruttere et antal hjælpere i den første større landsby omkring 100 kilometer længere fremme, tog vi med glæde imod dem, og de var sammen med os, lige til vi vendte tilbage samme efterår.

Da vi forlod landsbyen, fulgte næsten halvdelen af befolkningen med os til toppen af det høje vandskel for at hjælpe os med at bane vej gennem den dybe sne, og vi var meget taknemmelige for deres velvillige assistance, da det viste sig at være en meget vanskelig opstigning. Da vi nåede toppen, sagde vi farvel til vore røvervenner og fortsatte mod det aftalte mødested og ankom der den 28. maj, tre dage efter at vore venner, som vi havde indgået aftalen med efteråret før, var ankommet.

Kapitel X

Efter at have holdt hvil i en uge og samlet vort udstyr tog den samlede ekspedition afsted mod Uigurerens gamle by, hvor vi ankom den 30. juni. Her gik vi straks i gang med arbejdet, og da den første udgravning var nede i en dybde af 15-16 meter, stødte vi på murene af en gammel bygning. Da vi var kommet ned i en dybde af lidt over 30 meter, brød vi igennem til et stort værelse, hvor der var flere statuer i guld, sølv, bronze og ler, alle smukt forarbejdede. Da vort arbejde var så vidt fremskredent, at det var bevist udover enhver tvivl, at der engang havde ligget en meget stor by her. fortsatte vi til beliggenhed nummer to. Her kom vi ned i en dybde af omkring 13-14 meter, før vi mødte noget, der kunne betegnes som endeligt bevis for, at der dér havde været en tidligere civilisation. Igen arbejdede vi, indtil det måtte anses for bevist, at vi befandt os i ruinerne af en stor oldtidsby.

Vi flyttede til et tredje sted, hvor vi ventede at finde vidnesbyrd om, at dette var den ældste og største af de tre byer.

For at spare tid og ressourcer havde vi organiseret vore styrker, så vi udgjorde fire hold. Tre af disse hold bestod af en leder og seks assistenter. Dette gav 7 mand på hvert hold, og disse blev tildelt alt udgravningsarbejdet og ledelsen heraf, ligesom hvert hold arbejdede i otte ud af døgnets 24 timer. Den fjerde gruppe, der bestod af ekspeditionens øvrige stab, blev tildelt lejtjeneste. Jeg var i den gruppe, som vor chef var leder af. og vi blev tildelt de otte timer fra midnat til klokken otte om morgenen.

Da vi havde fuldført afdækningen af den første udgravning og havde arbejdet os igennem til fire underjordiske kamre eller værelser, fjernede vi tilstrækkeligt med brokker til at vi kunne konstatere, at dette var den ældste og største af de tre byer, og at den var rig på skatte. En morgen meldte det hold, der afløste vor chefs hold, at der var ryttere, der nærmede sig lejren fra nord. Da vi kom op til overfladen, opdagede vi, at de havde retning mod os, og det så ud til, at det var endnu en røverbande, da de øjensynligt fulgte det spor, vi havde efterladt på vej hertil. Medens vi stod og så på dem, kom Jast hen og sagde: »Det er en samling røvere, der er besluttede på at plyndre lejren, men jeg tror ikke, vi behøver at være bange«. Vi ventede på, at de skulle komme nærmere, og da de var i en afstand af knapt 500 meter fra lejren, standsede de.

Efter et kort interval red to af mændene hen til os, og efter at have udvekslet hilsener spurgte de, hvad vi foretog os dér. De fik at vide, at vi gjorde forsøg på at finde ruinerne af en by. Hertil svarede de, at de ikke troede et ord af, hvad vi sagde. De havde formodninger om, at vi ledte efter guld, og de var kommet for at tage vort udstyr og forråd fra os. Vi spurgte, om de var regeringstropper, hvortil de svarede, at de ikke anerkendte nogen regering, da forholdene i området var sådan, at det var den stærkeste, der vandt. Da de ikke så tegn på nogen skydevåben, tror jeg, de kom til den konklusion, at der måtte være en større styrke til stede end den, de så her, og de vendte tilbage til banden for at diskutere situationen.

Efter en tid kom de to tilbage og sagde, at hvis vi ville overgive os uden modstand, ville de ikke gøre nogen af os noget, men hvis vi ikke ville gå med til det, ville de rykke frem og skyde enhver, der gjorde modstand. De gav os ti minutter til at betænke os i, hvorefter de ville rykke frem uden yderligere varsel. Hertil svarede Jast, at vi hverken ville gøre modstand eller overgive os. Det lod til at ophidse dem, og de vendte hestene og red tilbage til banden fægtende med armene. Hele banden kom nu imod os i fuld galop. Jeg må tilstå, at jeg var temmelig ræd, men næsten i samme øjeblik så det ud, som om vi var omringet af et antal skyggeagtige skikkelser til hest, der galopperede omkring os. Skikkelserne blev nu mere tydelige og forøgedes i antal. Vore gæster havde åbenbart set det samme, som vi var vidne til, for deres heste blev enten holdt an i en fart eller standsede selv og begyndte at stejle og kaste sig frem, så rytterne mistede herredømmet over dem. Et øjeblik var der vild forvirring hos banden, som bestod af cirka 75 ryttere. Hestene begyndte at kaste sig til alle sider og kunne

ikke styres, og det hele endte i et vildt tilbageslag med vore spøgelsesryttere, som vi kaldte dem, i hælene på dem.

Da hele spektaklet var overstået, gik vor chef og to af gruppen, hvoraf jeg selv var den ene, ud til det sted, hvor hovedstyrken af røverne havde gjort holdt, og kunne ikke finde andre spor end røvernes egne. Dette mystificerede os meget, da vore redningsmænd havde set lige så virkelige ud som røverne, og de syntes at komme fra alle retninger. Vi ventede helt sikkert at finde spor af deres heste i sandet, lige såvel som de spor der var efter røvernes heste.

Da vi vendte tilbage, sagde Jast: »Disse spøgelsesryttere, som I kalder dem, var kun billeder, der blev gjort så virkelige, at både I og røverne kunne se dem. Med andre ord var det billeder af andre begivenheder, som vi var i stand til at fremkalde så livagtigt, at de ikke kunne skelnes fra det, der virkelig skete. Vi er i stand til at fremkalde dem til vor egen beskyttelse og til beskyttelse af andre, og der er ingen, der er kommet noget til. Hvor det tjener et bestemt formål, kommer der ikke noget uheldigt ud af det. Der var blevet sået tvivl i røvernes sind. Det var ikke logisk, at en ekspedition som denne skulle vove sig så langt bort uden en form for beskyttelse, og vi var i stand til at benytte os af denne tvivl til at forskrække dem. De er meget overtroiske og altid på vagt over for forsøg på at narre dem. Denne type er et let bytte for frygten, og de så nøjagtigt det, de ventede at finde. Hvis vi ikke havde anvendt denne metode, var vi nok blevet nødt til at dræbe nogen af banden, før de havde ladet os i fred. Men nu hører vi ikke mere fra dem.« Endnu en gang var vi blevet reddet.

Da vi havde bragt arbejdet så vidt, at vi var overbevist om, at disse tre byer havde eksisteret, blev det foreslået, at vi skulle fylde udgravningerne op igen for at beskytte dem mod omstrejfende bander, som muligvis ville opdage dem, og det ville føre til en skånselsløs plyndring alene for skattenes skyld. Der eksisterer sagn blandt næsten alle disse bander om, at disse store byer eksisterer, og at de indeholder mængder af guld. Efterhånden som vi gjorde vort arbejde færdigt, blev hver udgravning fyldt op, så der blev efterladt så få spor som muligt, og den første storm ville udslette ethvert spor, som vi havde efterladt. Sandet er i stadig drift i dette område, og alene det gør det meget vanskeligt at lokalisere nogen af disse ruiner. Det ville have været umuligt for os at finde nogen af disse steder, hvis ikke det havde været for vore venners hjælp. Vi fik at vide, at lignende ruiner findes på steder, der strækker sig et godt stykke ind i det sydlige Sibirien.

Der er umiskendelige beviser for, at en stor befolkning har blomstret her, og at den har nået et højt civiliseret stade. Der er også endeløse beviser for, at disse folkeslag har haft forstand på landbrug, minedrift, tekstiler og beslægtede industrier samt læsning, skrivning og alle videnskaber. Det er helt åbenbart, at disse folks historie er historien om den indoeuropæiske race.

Medens vi sad til bords om eftermiddagen den sidste dag, spurgte en af selskabet Emil, om denne betydelige races historie kunne føres tilbage og nedskrives. Han svarede, at det kunne den, - at den by, der lå under vor lejr, indeholdt det absolutte bevis i skriftlig dokumentation, og som - når det blev fundet og oversat - ville fremlægge en fortløbende og direkte historie om dette folk.

Samtalen blev her afbrudt af en mand, der viste sig i teltdøren og spurgte, om han måtte komme ind. Emil, Jast og Chander Sen rejste sig og skyndte sig hen til døren for at hilse på ham. Det fremgik af deres hilsen, at de kendte hinanden særdeles godt, og vor chef rejste sig for at slutte sig til dem. Ved døren til teltet så vi ham standse op og spærre øjnene op, - så gik han hurtigt ud ad døren med begge hænder rakt frem for sig, idet han sagde: »Det var vel nok en overraskelse«. Der hørtes nu en blanding af mands- og kvindestemmer, der udvekslede hilsener med ham og de tre, der var gået ud ad døren sammen med ham. Alle, der sad ved bordet, rejste sig herved og samlede udenfor, hvor der stod en gruppe nyankomne på 14 medlemmer. Selskabet bestod blandt andre af Emils mor, vor værtinde fra den landsby, der tidligere havde været vort vinterkvarter, den smukke dame, der havde været værtinde ved en

festmiddag, vi deltog i i Emils hjem, og Emils søn og datter. Hele selskabet var en munter forsamling, som bragte minderne om tidligere sammenkomster frem.

Vor overraskelse var fuldkommen, og vi lagde ikke skjul på den, men den største overraskelse blev dog lagt for dagen af de venner, der først havde sluttet sig til os på denne ekspedition. Vi kunne se på dem, at deres nysgerrighed var ved at sprænge alle grænser. De havde ikke set disse mennesker komme til syne og forsvinde, sådan som vi havde, og under ekspeditionens arbejdspress havde vi været så opslugt, at vi ikke havde fortalt dem om andet end løsrevne begivenheder. Men som det nu skete -som lyn fra en klar himmel - gjorde det dem fuldstændig målløse. Naturligvis nød vi situationen på deres bekostning.

Efter de nødvendige præsentationer og hilsener hele selskabet rundt opsøgte den mand, der var ansvarlig for lejren og udstyret, Emil og vor chef. Med alle tegn på total afmagt sagde han: »Hvordan skal jeg få mad nok til alle disse mennesker? Vore forsyninger er endnu ikke ankommet, og vi har næppe nok til os selv til det næste måltid og til i morgen tidlig, da vi har gjort alle forberedelser til at starte på hjemturen«. Medens de talte, var de rykket tættere sammen, og lederen af den samlede ekspedition havde overhørt en del af samtalen. Han gik over til dem, og jeg hørte ham samtidig spørge: »Hvor i himlens navn kom alle disse mennesker fra?« Vor chef smilede til ham og sagde: »Du ramte faktisk plet, Ray, for det er netop der, de kommer fra. Se, der er ikke noget befodringsmiddel«. Ray svarede: »Jamen det, der forvirrer mig mest, er, at de ikke ser ud til at have nogen vinger. Da de ikke har nogen vinger, skulle vi have hørt det bump, det må have givet, da de landede i sandet, især da de er så mange, -men det hørte vi ikke engang. Så foreløbig må vi altså slå os til tåls med, at det, du siger, er rigtigt og fuldkommen logisk«.

Emil vendte sig dernæst til selskabet og sagde, at han for at berolige hovmesteren ville være nødt til at formane gæsterne, fordi de ikke havde sørget for deres eget forråd. Dette syntes dog at gøre hovmesteren forlegen, og han sagde, at han ikke havde tænkt sig at udtrykke det så uhøfligt, men alligevel var og blev det en kendsgerning, at der faktisk ikke var mad nok til at slå til til alle. Gæsterne faldt i med en munter latter, der syntes at gøre ham endnu mere forlegen. Da sagde Emils mor, at der ikke var nogen grund til at genere sig, og at der ikke ville blive nogen vanskeligheder. Vor værtinde og den smukke dame sluttede sig til og sagde, at de med glæde ville påtage sig at sørge for aftenmaden, da de meget gerne ville deltage i måltidet sammen med os. Dette var en lettelse for hovmesteren, og han tog hurtigt mod den tilbudte assistance.

Det var nu godt hen på eftermiddagen, og det var en af de dage i Gobi-området, hvor vejret i det ene øjeblik kærtegner jorden for i det næste at forvandle sceneriet til et rasende inferno. Alt, hvad der var af sejldug til rådighed, blev taget frem og bredt ud på sandet lige uden for lejrens kreds. For en udenforstående ville sceneriet have taget sig ud som en munter skovtur, og det var det også. Da sejldugen var anbragt, blev de kar, der blev brugt både til at tilberede og servere måltiderne i lejren i, med deres indhold bragt ud og anbragt på sejldugen. Og så samledes hele selskabet omkring dem.

Vi kunne stadig se tegn på undren og forvirring i ansigterne på dem, der fornylig havde sluttet sig til selskabet. Ray, der var ekspeditionsleder, så på karrene og sagde, at hvis han så ret med hensyn til, hvad disse kar indeholdt af mad, og det skulle række til denne sultne hob, så ville han holde øjnene åbne for det mirakel, der skulle til. En af vor gruppe sagde: »Så må du hellere holde øjnene godt åbne, for det er lige netop, hvad du kommer til at se«. Vor chef sagde: »Det er anden gang i dag, du gætter rigtigt, Ray«. Nu begyndte de tre kvinder at servere fra karrene, og hver tallerken, der blev fyldt, blev sendt rundt, og en tom blev rakt frem, indtil alle havde fået en rigelig portion. Som serveringen skred frem, kunne vi se, at Ray blev mere og mere rastløs, og da hans tallerken kom tilbage til ham, rakte han den videre med en bemærkning om, at han godt kunne klare sig med en meget mindre portion. Vor værtinde

forsikrede ham om, at han ikke behøvede at bekymre sig, da der ville være nok til, at alle kunne få rigeligt.

Da alle var blevet rigeligt forsynet, så han igen på karrene. Da han så, at indholdet ikke var blevet mindre, rejste han sig og sagde: »Med risiko for at være uhøflig, uopdragen og en plebejer, vil jeg spørge, om jeg må sidde hos de tre damer, da jeg fuldtud indrømmer, at min nysgerrighed i den grad har taget magten fra mig, at jeg ikke kan få en bid ned«. Damerne sagde, at de ville betragte det som en elskværdighed, hvis han havde lyst til at sidde sammen med dem, hvorpå han gik over og satte sig på kanten af sejldugen mellem Emils mor og den smukke dame.

Da han havde sat sig, var der en, der bad om brød. Der var kun ét stykke tilbage på låget af den kasse, der tjente som brødbakke. Den smukke dame rakte sine hænder frem, og næsten øjeblikkelig lå der et stort brød i dem. Hun rakte det videre til vor værtinde, som begyndte at skære det op til senere servering. Ved dette rejste ekspeditionslederen sig og spurgte, om de ville tillade, at han så på brødet, som det var. Brødet blev rakt over til ham og efter at have undersøgt det kritisk et øjeblik, rakte han det tilbage. Vi kunne se, at han var meget ophidset. Han gik nogle få skridt bort, vendte så tilbage, og henvendt direkte til kvinden sagde han: »Jeg ønsker ikke at blive opfattet som uforskammet, men dette har forvirret mine tanker i en sådan grad, at jeg ikke kan bare mig for at stille spørgsmål«. Hun nikkede og sagde, at han frit kunne stille alle de spørgsmål, han ville, og han sagde: »Er det virkelig jeres alvor at fortælle mig, at I er i stand til at tilsidesætte alle de kendte naturlove - i det mindste dem, vi kender til - uden den mindste anstrengelse og frembringe brød fra et skjult eller usynligt forråd?« Kvinden svarede: »For os er forrådet ikke skjult, - det er altid synligt«. Man opdagede herefter, at brødet ikke blev mindre, efterhånden som vor værtinde skar det.

Han blev mere rolig, tog plads igen, og kvinden fortsatte: »Hvis I blot kunne se, at tragedien i Jesu liv ikke endte med korsfæstelsen, at glæden i kristuslivet begyndte med opstandelsen, og at målet med hvert liv burde være opstandelsen snarere end korsfæstelsen. På den måde ville alle kunne følge ham ind i et rigere kristusliv i sig selv. Kan I forestille jer et liv i større glæde eller rigdom end at være ét med den vældige magt, der ligger i den indre kristus? Det er på dette punkt, I må vide, at I blev skabt til at have herredømmet over enhver form, tanke, ord eller situation. Ved at leve dette liv, som er opfyldelsen af ethvert behov, vil I finde ud af, at I lever et liv i eksakt videnskab. Jesus mangfoldiggjorde de få brød og fisk, den lille dreng havde, indtil han var i stand til at forsyne skarerne rigeligt. I vil lægge mærke til, at han bød dem sætte sig ordentligt og forventningsfuldt, så de var parate til at modtage det mangfoldiggjorte forråd ved opfyldelsen af loven.

Hvis I skal finde glæden og tilfredsstillelsen ved livet i Jesus, må I opfylde hans livs lov ved at handle i harmoni med hans idealer. I kan ikke stå og bekymre jer om, hvordan I skal få føden. Hvis Jesus havde tilladt dette, var skarerne aldrig blevet mættet. I stedet takkede han stille for det, han havde, hvorpå forrådet blev mangfoldiggjort i tilstrækkeligt mål til at møde ethvert behov.

Livet blev først et vanskeligt problem, da mennesket ophørte med at adlyde og nægtede at lytte til den indre stemme. Når mennesket vender tilbage og igen lærer at lytte til den indre stemme, vil det ophøre med at trælle for udkommet, men vil arbejde for den glæde, det er at skabe noget. Mennesket vil finde glæden ved at skabe og vil skabe det under Herrens lov eller Guds ord. Gennem Hans ord vil mennesket opdage, at det kan handle ud fra Guds altelskende og altfavnende stof og bringe ethvert ideal, der fastholdes i tanken, frem, så det bliver synligt. Det var på denne måde, at Jesus skridt for skridt besteg højderne og beviste, at Kristus i ham overskyggede den dødelige tankes begrænsede fatteevne. Når dette er fastslået, bliver arbejdet til en glæde i tilværelsen. Jesus beviste, at det sande, åndelige liv er det eneste glade liv. Han blev iklædt værdighed og hæder på grund af sin sejr, og dog gjorde denne sejr ham så fri som et lille barn. Skønt verden ikke er sig sin længsel fuldtud bevidst, så er det denne længsel efter

glæde og sand tilfredsstillelse, den søger. Mennesket søger måske tilfredsstillelse i jagten på personlige goder uden tanke for den lov, der siger, at man skal miste det, man søger for personlig vindings skyld. Men gennem tabet heraf finder man snart, at egoismens fald kun markerer, at det åndelige vokser frem. Man erfarer, at 'menneskets begrænsning er Guds chance'.

I må gøre jer det klart, at I har ret til enhver god og fuldkommen Guds gave, og I må forberede jer på at modtage disse gaver gennem et kendskab til Gud som jeres egen guddommelige natur. 'Hvis I fjerner jer fra Gud i jeres tanker, så vil I også fjerne jer fra ham i det, der sker'. Hvis I skal indgå fuldtud til livets glæde, må I søge livet og glæden med motivering i den tilfredsstillelse og glæde, som et sådant liv vil give hele menneskeheden.

De love, der styrer tilblivelsen af himlen på jorden, - de love, som Jesus lærte, og som I har set anvendt i meget lille målestok, er eksakte og videnskabelige. Mennesket, som er Guds søn og sande billede, ejer i sig Guds, sin Faders sande ånd. Han kan erkende og anvende sin skabende faders love og bringe dem i fuld anvendelse i alle sine gøremål og forhold, livis blot han vil.« Hun sagde herpå, at de gerne ville svare på ethvert spørgsmål, man havde at stille.

Ray sagde, at han ikke havde noget spørgsmål, da han var blevet så dybt bevæget, at han ikke ønskede at stille spørgsmål. Han havde kun lyst til at tænke. Han sagde, at han havde noget, han gerne ville sige, og han håbede ikke, man ville tage ham det ilde op, for det var på ingen måde ment som nogen fornærmelse. Han fortsatte: »Vi kom herud for - som vi troede - at finde et folk, der forlængst var dødt og borte. I stedet finder vi et folk, der lever et liv, der er mere vidunderligt og aktivt, end vi evner at forstå. Hvis det, vi har set her, blev kendt i den øvrige verden, ville I have hele verden til at komme og bøje sig ved jeres fødder«. De tre damer sagde, at de ikke havde noget ønske om, at verden skulle bøje sig ved deres fødder, men at de længtes efter at se hele menneskeheden bøje sig ved Guds fødder. De fortsatte med at sige, at menneskene allerede havde alt for mange idoler. Det var idealet, der var brug for.

Gæsterne rejste sig nu undtagen den ene, der var kommet hen til teltets dør, og sagde, de måtte videre. Med hjertelige håndtryk, ønsker om lykke på rejsen og invitationer til at besøge dem igen når som helst forsvandt de lige så pludseligt, som de var kommet, og Ray og hans gruppe stirrede på det sted, hvor de havde stået. Efter et øjeblik henvendte han sig til den mand, der var blevet tilbage, og spurgte, hvad han hed. Han fik at vide, at han var Bagget Irand.

Dernæst sagde Ray til ham: »Vil du virkelig fortælle os, at I kan komme og gå som I vil uden noget synligt befordringsmiddel, sådan som vi lige har været vidne til, og ladende hånt om enhver kendt tyngdelov eller anden fysisk lov?«

Bagget Irand svarede: »Vi tilsidesætter ikke nogen lov, og vi overtræder heller ikke en eneste af menneskets eller Guds love. Vi samarbejder med og handler i overensstemmelse med alle love, både naturlovene og Guds love. De befordringsmidler, vi betjener os af, er - skønt de er usynlige for jer - fuldstændig synlige for os. Det, der er i vejen, er, at I ikke ser dem og derfor tror I ikke. Vi ser, tror og ved, derfor er vi i stand til at benytte dem. Når I åbner jeres forståelse for at se og bruge dem, vil I snart opdage, at den lov, vi anvender, er klar og langt mere egnet til at bringes i anvendelse for menneskehedens større behov end de begrænsede love, I kender og benytter. En skønne dag vil I opdage, at I kun har døren på klem hvad angår menneskets muligheder. Vi er altid parate til at hjælpe jer på enhver måde, der er os mulig.«

Chander Sen sagde, at denne ven var kommet for at invitere os til at vende tilbage til vort udrustningssted via hans landsby, da denne rute var kortere, og afstanden kunne tilbagelægges med en dagsrejse mindre på denne tid af året. Denne invitation blev modtaget med glæde, og Bagget Irand sagde, han ville følges med os tilbage. Det viste sig senere, at han var efterkommer af det engang så driftige folk, der havde beboet Gobi-området.

Kapitel XI

Vi havde afsluttet det arbejde, der var planlagt for den samlede ekspedition, og forberedte os på at starte tilbageturen til vor base tidligt om morgenen. Der skulle selskabet skilles, og alle undtagen en gruppe på 11 ville vende tilbage til deres respektive hjemsteder. Fire af selskabet - jeg selv inklusive - havde besluttet at sige 'ja tak' til en invitation fra vore venner til at vende tilbage til landsbyen med Taukors-templet, vort tidligere vinterkvarter.

Som vi stod og så på solnedgangen aftenen før vi skulle rejse, sagde én af gruppen, at han var begyndt at spekulere på, hvor gammel civilisationen og religionen egentlig var, og om begge virkelig havde fulgtes ad hånd i hånd ned gennem tiderne. Jast svarede: »Det afhænger af, hvad du forstår ved religion. Hvis du mener trosretning, dogme, sekt eller måske overtro, så er det meget unge begreber, der ikke går længere tilbage end tyve tusinde år. Men hvis du med ordet mener ærefrygt for livets sande filosofi, en sand ærefrygt for selve livet og således en sand ærefrygt for Guds sublime renhed, alle tings skaber, så kan du spore den tilbage til før al historie, al mytologi, alle allegorier, til den tid, da mennesket først fremstod på jorden. Før konger, kejsere eller andre former for menneskestyre for første gang fik magt over det første menneske, brændte og lyste den største ærefrygt for kilden til alt liv og skønheden i dette liv. Skønheden og ærefrygten i den rene sjæl skinner klart frem gennem tiderne, og sådan vil det vedblive med at skinne klart i al evighed.

Dengang menneskets tilværelse begyndte, kendte det denne kilde til livet fuldtud. Mennesket havde den dybeste ærefrygt for denne kilde, og det er den ærefrygt, I nu kender som 'kristusbevidstheden'. Men efterhånden som vi bevæger os ad tidens skumle korridorer, finder vi menneskene splittet i utallige sekter, trosretninger og dogmer, indtil disse korridorer forgrener sig videre til et sådant netværk, at det repræsenterer et slør af vantro og overtro. Hvem skabte splittelsen, om jeg må spørge -gjorde Gud eller mennesket? Hvem er ansvarlig for den malstrøm af synd og ufred, som denne splittelse har forårsaget? Tænk jer om og fundér over, om det er Gud eller mennesket, der bærer ansvaret. Tænk så over, om Gud sidder et eller andet sted i himlen og ser ned på dette kæmpespind og ændrer et forhold her, griber ind og glatter et liv ud dér, holder en oppe her, medens han tramper på en anden dér? Nej, hvis der er en sand skaber af alt liv, så må han være almægtig, allestedsnærværende og alvidende, - over, omkring og inden i alt, - han udgyder sit liv til alle, gennem alle og over alle, - ellers ville han ikke være en sand skaber af alt liv. I kan udtrykke denne sandhed på enhver tænkelig måde og variere den ydre form, men når I når til den sidste, vil I opdage, at I kun er vendt tilbage til den første, - og det bliver en endeløs ring uden begyndelse eller slutning. Hvis dette ikke var tilfældet, ville der ikke længere være nogen basis, nogen hypotese eller nogen sandhed«.

På dette tidspunkt var der en, der spurgte: »Forsøger I at besejre døden?« Svaret var: »Nej, men vi løftes ud over døden ved at lade livet komme til udtryk i dets absolutte fylde. Således ved vi end ikke, hvad døden er. For os er der kun et stadig rigere liv. De fleste menneskers vildfarelse består i, at de forsøger at skjule deres religion bag en slags slør eller hemmelighed i stedet for at åbne den på vid gab, så Guds rene sollys kan trænge ind.«

En i selskabet spurgte, om Jesus boede hos dem, - han mente hos Jast's folk. Han svarede: »Nej, Jesus bor ikke hos os. Han drages kun til os af de tanker, vi er fælles om, ligesom han drages mod alle, der deler hans tanker. Jesus er kun tilstede, hvor han kan tjene, som det er tilfældet for alle ædle sjæle«.

Han fortsatte med at sige: »Det var medens Jesus opholdt sig i det nordlige Arabien, at han havde adgang til det bibliotek, der var blevet samlet fra Indien, Persien og det transhimalayske område. Her søgte Jesus først kontakt med 'broderskabets' hemmelige lære. Denne lære tjente udelukkende til yderligere at bekræfte den overbevisning, der allerede var ved at danne sig, at livets sande mysterium var Gud udtrykt gennem kristusbevidstheden i

hvert menneske. Han indså, at han for at kunne udtrykke dette fuldtud måtte tage afstand fra enhver form for dyrkelse og dyrke Gud, og Han kom til udtryk gennem mennesket, og Gud alene. Han indså, at han for fuldtud at demonstrere dette blev nødt til at trække sig tilbage fra dem, der havde undervist ham, også selvom han derved ville pådrage sig deres mishag. Dette afskrækkede ham ikke et øjeblik, så fast var han i sin forpligtelse til sin opgave og den store tjeneste, som han vidste, han kunne yde ved denne forpligtelse.

Han erkendte, at hvis mennesket nogensinde skulle hæve sig til den ophøjede magt, der lå i denne mægtige, iboende tilstedeværelse af Gud, - hvis en magtfuld Guds søn, - en, i hvem den guddommelige visdom fandtes i fuldt mål, - en, der var rig, fordi han udøste Guds rigdomme, - kilden til livets vand, Herren, eller loven om barmhjertighed og visdom, - hvis alt dette skulle blive en virkelighed, så måtte han stå frem og gøre krav på at være i besiddelse af alt dette. Og da måtte han med rene motiver leve og fremkalde det liv, som ved sin tilstedeværelse har fået Kristusnavnet.

Han stod frem og erklærede frimodigt, at Kristus var i ham, var tilstede i alle, at den himmelske stemme, der erklærede ham for den elskede søn, erklærede alle Guds børn i fællesskab for arvinger og brødre. Denne epoke markeres med hans dåb, da ånden steg ned fra himlen som en due og tog bolig i ham. Han sagde også, at alle er en del af Gud udtrykt i det menneskelige.

Han lærte frimodigt, at uvidenhed er årsagen til al synd. Han indså, at skal man praktisere tilgivelsen eller den videnskab, det er at tilgive, så må mennesket gøres bevidst, at det har magt til at tilgive enhver synd, uenighed eller mangel på fordragelighed, at det ikke er Gud, der tilgiver synder, for Gud har ikke noget at gøre med menneskets synd, sygdom eller stridigheder. Menneskene bragte selv disse ting ind i deres tilværelse, og de er selv de eneste, der kan udviske eller tilgive dem. Han indså, at mennesket må lære at forstå, at uvidenhed er ligegyldighed og mangel på forståelse både for 'den guddommelige tanke' og for 'det skabende princip' og for menneskets eget forhold til dette 'princip'. Han erkendte ligeledes, at et menneske kan besidde en intellektuel viden og være velbevandret i timelige forhold, og dog vil det, hvis det ikke erkender Kristus som Guds levende og livgivende væsen i sig selv være utroligt uvidende om den mest betydelige faktor i sit liv. Han så hurtigt, hvor inkonsekvent det var at bede en fuldkommen, retfærdig og kærlig fader om at helbrede en sygdom eller en synd. Han lærte, at sygdom er et resultat af synd, og at tilgivelse er en væsentlig faktor i helbredelsen. Sygdom er ikke nogen straf sendt af Gud, som mange tror, men resultatet af menneskets manglende forståelse for sit egentlige væsen. Han lærte, at det er sandheden, der frigør. Renheden i hans lære er årsagen til, at den overlevede den lære, han selv modtog.

Da Peter sagde, at han tilgav syv gange, svarede Jesus, at han tilgav halvfjersindstyve gange syv gange og vedblev med at tilgive, til handlingen blev universel. For at kunne tilgive hadet, koncentrerede han sig om kærligheden. Det gjaldt ikke kun, når det berørte hans eget liv, men også når han så det manifesteret i verden omkring sig. Denne sandhed var det iboende lys, som han så i alle, og som ville lede dem ud af mørket, når det blev anvendt med forståelse. Han vidste, at enhver, der nåede frem til erkendelsen, havde indgået en pagt med sin herre om fortsat at tilgive synden ved at møde enhver mangel på harmoni med sandheden. Og dette var den måde, hvorpå han gjorde sin Faders vilje. Han erkendte og forstod, at det var den eneste måde, hvorpå jorden kunne opleve en forandring, så fred og fordragelighed kunne herske blandt mennesker, og han sagde: 'Hvis I tilgiver dem, der forsynder sig imod jer, så vil den himmelske Fader også tilgive jeres synder'.

For at forstå den fulde mening med dette kan I spørge: 'Men hvem er Faderen?' Faderen er livet, kærligheden, magten og herredømmet, og alle disse egenskaber tilhører barnet som en retmæssig arv. Det var det, Paulus mente, da han sagde, at vi i fællesskab med Kristus er arvinger til Guds rige. Dette er ikke ensbetydende med, at den ældste søn får broderparten, medens den anden halvdel deles forholdsvis mellem de øvrige børn. At være

fællesarvinger med Kristus til Guds rige betyder, at vi deltager på lige fod i alle Guds riges velsignelser.

Sommetider er der nogen, der anklager os for at gøre os selv lige med Jesus. Det er, fordi de ikke forstår, hvad der menes med lige arveret. Jeg er ganske vis på, at der ikke er én iblandt os, der kunne sige, at han selv var på højde med den 'store mester' hvad angår erkendelse og mesterens ophøjede renhed. Denne fælles arveret betyder, at vi har muligheden for den samme magt, den samme styrke og den samme grad af forståelse. Og dog er der ikke én iblandt os, der ikke erkender sandheden i Jesu løfte til alle Guds børn og til alle sande disciple, om at de fuldtud kan få del i alle Guds egenskaber lige så fuldt som han. Vi anerkender helt og holdent det, han mente, da han sagde: 'Vær I da fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen'. Vi ved, at denne ædle sjæl ikke et øjeblik krævede noget af sine disciple, der var en tankemæssig eller moralsk mulighed. Når han så og krævede fuldkommenhed i mennesker, så vidste han, at det, han bad dem om, var noget, de kunne leve op til. Der er mange, der har søgt en falsk trøst i troen på, at de aldrig kan blive fuldkomne, som 'mesteren' er fuldkommen. De påberåber sig, at han var guddommelig, og at han på grund af sin guddommelighed gjorde forunderlige ting, som andre mennesker aldrig ville kunne gøre, og at det derfor er fuldstændig nytteløst at forsøge. De siger, at de lever uden at have noget andet, bedre eller mere videnskabeligt middel til at skabe deres egen skæbne end den blotte viljestyrke. Den 'store mester' fastslog, at medens det kræver nogen menneskelig viljestyrke at komme igang, så vil blot og bar menneskelig vilje ikke spille nogen afgørende rolle, idet den væsentlige faktor er guddommelig forståelse. Hvor ofte sagde han ikke: 'I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer'.

Lad os bringe dette ned på et plan, hvor vi beskæftiger os med de fysiske love i verden omkring os. I samme øjeblik mennesker fuldtud erkender en sandhed i den fysiske verden omkring dem, bliver de frie i forhold til deres uvidenhed om netop dette. Da menneskene blev bekendt med, at jorden var rund, og at den roterede omkring solen, da blev de frigjort fra den forældede opfattelse, at jorden var flad, og at solen stod op og gik ned. Når mennesker bliver frigjort fra den tro, at de kun er menneskelige væsener underlagt de menneskelige love om liv og død og de begrænsninger, som mennesker har sat for sig selv, da vil de i samme øjeblik se, at de er frigjort fra alle menneskelige begrænsninger og kan blive sønner af Gud, hvis de selv ønsker det. Så snart de erkender, at de er guddommelige, er de frigjort fra alle begrænsninger og fyldes med guddommelighedens styrke, -og menneskene vil da erkende, at denne guddommelighed findes, hvor mennesker er i den mest direkte kontakt med Gud. Mennesker er ved at begynde at indse og forstå, at denne guddommelighed ikke er noget, der indføres i hvert menneske udefra. De begynder at erkende, at det er selve det inderste liv i hvert eneste menneske.

Vi ved at de idealer, vi ser i andre menneskers liv, slår rod i vort eget liv, og at de i overensstemmelse med den guddommelige lov bringer frugt efter deres art. Så længe vi tror på syndens magt og ser syndens resultater som en realitet, vil straffen for den synd udgøre en væsentlig del af vort liv. Men hvis vi indgyder os selv og andre sande og retfærdige tanker i stedet for disharmoniske, forbereder vi en høst, som vil være grundlaget for en stor spirituel jubelfest, og som vil følge efter såtiden. Tilgivelsen har således en tosidet mission. Den frigør både den, der begår fejlen, og den kærlige sjæl, der tilgiver, for bag tilgivelsen ligger en dyb og varmende kærlighed, en kærlighed, der har sin oprindelse i loven, en kærlighed, der kun ønsker at give ud fra glæden ved at give - uden tanke om nogen anden belønning end Faderens anerkendelse med ordene: 'dette er min søn den elskede, i hvem jeg har velbehag'.

Disse ord er lige så sande for os, som de er for Jesus. Jeres synder, sygdom eller ufred er lige så lidt nogen del af Gud eller af jeres sande 'jeg', som snyltere er en del af de planter, de hæfter sig på. De er som falske gevækster, der har hæftet sig på jeres legemer som en

konsekvens af en forkert tankegang. Tanken om sygdom og selve sygdommen er blot årsag og virkning. Udvisk og tilgiv årsagen, så forsvinder sygdommen.

Dette var den eneste form for helbredelse, Jesus nogensinde benyttede sig af. Han udviskede den falske forestilling i bevidstheden hos den, han hjalp. Han hævdede først vibrationerne i sin egen krop ved at forbinde sine egne tanker med 'den guddommelige tanke' og fastholdt sine egne tanker, til de faldt sammen med 'den guddommelige tankes' fuldkomne billede af mennesket, hvorpå vibrationerne i hans krop kom til at svare til 'den guddommelige tankes' vibrationer. Efter således at have hævet vibrationerne i sin egen krop ved at fastholde tanken om den guddommelige fuldkommenhed var han i stand til at hæve vibrationerne i kroppen hos mennesket med den visne arm, som søgte hans hjælp, hvorved han kunne udviske det billede af den visne arm, som mennesket selv forestillede sig. Så kunne Jesus sige til ham: 'Ræk din hånd frem', og han rakte sin hånd frem og blev helbredt. På denne måde hævdede Jesus vibrationerne i sin egen krop ved at se det, der er den guddommelige fuldkommenhed for alle, og det satte ham i stand til at hæve vibrationerne hos den, han helbredte, hvorpå fuldkommenheden indtrådte øjeblikkeligt, og tilgivelsen var komplet.

I vil snart erfare, at I ved at fastholde jeres tanker og opmærksomhed i Gud og hans guddommelige fuldkommenhed kan hæve vibrationerne i jeres kroppe, således at de kommer i fuld harmoni med den guddommelige fuldkommenhed, hvorefter I bliver fuldstændig ét med den guddommelige fuldkommenhed og altså ét med Gud. Dernæst bliver I i stand til at påvirke legemets vibrationer hos andre, I kommer i kontakt med, således at de ser den samme fuldkommenhed, som I ser. I kan på denne måde opfylde den guddommelige opgave, og I har fulden jeres del. I kan også betragte det ufuldkomne og sænke jeres vibrationer, indtil ufuldkommenheden bliver dominerende, men hvis I gør dette, kan I ikke undgå at høste, som I har sået.

Gud virker gennem alle for at gennemføre sin fuldkomne plan, og de rene og kærlige tanker, der konstant strømmer fra menneskers hjerter, er alle en del af Guds eget budskab til sine børn. Det er disse tanker, der holder vore legemers vibrationer i direkte forbindelse med de guddommelige og fulden vibrationer, - og dette er Guds ord, der tager bolig i hvert modtageligt sind, hvad enten mennesket er sig sin guddommelige natur bevidst eller ej. Vi nærmer os i højere grad vor guddommelige arv, når vi kan fastholde vore tanker så fuldstændigt i vor egen og andres guddommelige fuldkommenhed, som de fastholdes af Guds tanke, og på en sådan måde, at vore vibrationer er i direkte harmoni og ét med de vibrationer, der udsendes af Guds tanke. Men for at frembringe den rige høst af åndelig forståelse må vore tanker uophørligt vibrere i takt med og sætte deres lid til de tanker, der udgår fra 'den guddommelige tanke' - eller Guds tanke - til mennesket, Guds elskede søn. Vi bliver hurtigt klar over, at vi har magt til at gøre os selv til slaver eller frie, ligesom vi har magt til at tilgive enhver synd i hele den menneskelige familie gennem holdningen i vor tanke, vort ord og vor handling, og via de vibrationer, der således frigives, videre til hele menneskeheden. Når vi først har valgt at lade vore tanker tage form efter visse retningslinier, opdager vi snart, at vi bæres oppe af selve 'Almagten', og efterhånden som vi følger den disciplin, der er nødvendig for at sikre os beherskelsen af disse evner, erfarer vi, at det er et vidunderligt privilegium, denne evne vi har fået til gennem guddommelig tænkning at frigøre os selv og vore medmennesker fra alle begrænsninger.

Alle de helbredelser, Jesus gennemførte, skete på basis af fjernelsen af den mentale årsag. Vi opdager således, at vi bliver nødt til at reducere Jesu idealisme til praktiske demonstrationer, og når vi gør dette, opdager vi, at vi kun gør det, som han selv pålagde os at gøre. Mange synder forsvinder, når de første lysstråler trænger ind i en formørket forestilling, medens andre, der er mere dybt forankrede i bevidstheden, kræver tålmodighed og udholdenhed, før de kan besejres. Kristi tilgivende kærlighed kan ikke andet end sejre, hvis vi ikke lægger den hindringer i vejen, men giver den frit løb. Sand tilgivelse renses og

vederkvæger alle, og den begynder i hvert enkelt menneske. Dette er i første omgang en ændring i tanken, og således en opstandelse. Det at begribe, at Gud er den eneste tanke, der eksisterer, og at denne tanke er ren og hellig, vil i høj grad bidrage til i fasthed og tilbedelse at fastholde den sandhed, at kristustanken helt har herredømmet i jer og indfører jer i disse konstruktive tankestrømme. I bliver jer bevidst, at I altid er med i den stadig flydende strøm af kærlige tanker, som Gud udgyder over sine børn.

I vil snart erkende, at I hastigt bevæger jer hen imod en periode, hvor I vil befinde jer i en verden af tænkere. I vil forstå, at tanken er den stærkeste formidler i universet. I vil snart erkende, at tanken er formidleren mellem 'den guddommelige tanke' og enhver legemlig sygdom eller stridighed i verden. Hvis I øver jer i straks at vende jer til 'den guddommelige tanke' -kraften inden i jer selv - når uenighed og disharmoni opstår, så bliver I øjeblikkeligt ét med guddommelige tanker og idéer og vil opdage, at 'den guddommelige kærlighed' til stadighed er rede til at give dem, der søger, sin rene kærligheds helbredelse.

Jesus lever i dag for i menneskers bevidsthed at udviske syndens magt og virkelighed og dens konsekvenser. Frisk fra kærlighedens kilde kom han med en forståelse for forholdet mellem Gud og mennesker, og i sin frygtløse, frimodige erkendelse af ånden som den eneste virkelige magt, erklærede han 'den guddommelige lov' for den højeste. Når den forstås og bringes i anvendelse i alle livets forhold, vil den forvandle den lidende menneskehed til glade mennesker og indføre den eneste sande samfundsform med et fuldkomment forhold mellem borgerne, - et himmerig på jorden.« Her tav Jast.

Kapitel XII

Solen var forsvundet under horisonten, og den smukke efter-glød, der varslede en fredfyldt nat, flammede hen over hele himlen. Det var den første aften i ti dage, hvor der ikke var nogen vind eller storm, og alle sad i stilhed og nød det storslåede farvespil. En stille solnedgang i Gobi-området kan rive én bort fra virkeligheden til en drømmetilstand, hvori alt andet forsvinder. Farverne står ikke og gløder og skinner, - de synes at kaste sig hid og did i store stråler, som om usynlige hænder håndterede farveprojektører. Til tider syntes det, som om disse usynlige hænder forsøgte at vise alle spektrets farver og de mange nuancer, der kan opnås ved at kombinere dem. Nu viste der sig et bredt, hvidt lys, nu brød det af i en skrå vinkel, og en bred stråle af violet fremkom. Ud fra dette violette lys skød en stråle i indigoblåt og sideløbende med dette lys en strimmel blå, og således blev det ved at veksle, til hele atmosfæren syntes fyldt med brede striber i forskellige farver. Dernæst flød de sammen igen og vendte tilbage til det hvide lys, som syntes helt permanent. Men igen skød en vifte af alle farver ud i alle retninger. Denne vifte opløstes gradvis til et massivt, gyldent skær, der fik det bølgende sand til at se ud som et hav af smeltet guld. Dette spil fortsatte i omkring ti minutter, så tonede det bort i en spraglet dis af blå, gult, grønt og gråt, der syntes at falde ned fra himlen som en natlig kåbe, og mørket faldt på. Så hurtigt omgav mørket os, at nogle i selskabet udtalte, at det bratte mørke næsten forskrækkede dem.

Ekspeditionslederen spurgte Bagget Irland, om han ikke ville give os sin opfattelse af det folk, der havde beboet området og bygget byer som den, der lå i ruiner i jorden under os. Han begyndte med at sige: »Vi har gjort optegnelser, som omhyggeligt er blevet bevaret fra generation til generation i over halv-fjerdstusind år, og disse optegnelser daterer grundlæggelsen af den by, hvis ruiner ligger under lejren her, mere end tohundre

detredivetusind år tilbage. De første, der slog sig ned, kom vestfra som kolonister mange år, før byen blev grundlagt. Disse kolonister bosatte sig mod syd og sydvest, og eftersom kolonierne gradvis udviklede sig, flyttede nogle mod nord og vest, indtil hele landet var befolket. Efterhånden som frodige marker og frugthaver blev etableret, skabte kolonisterne grundlaget for byerne. Først var de ikke ret store, men som årene gik, fandt man det praktisk at samles i disse centre for i fællesskab at kunne dyrke kunst og videnskab.

Her blev bygget templer, men ikke som steder for tilbedelse, for folket levede i stadig tilbedelse gennem deres måde at leve livet på. Hele deres liv var indviet til livets 'store skaber', og så længe de levede i overensstemmelse med den 'store skaber', svigtede livet dem aldrig. På den tid var det helt sædvanligt at finde mænd og kvinder, der var tusinder af år gamle, - de kendte faktisk ikke til døden. De gik fra én erkendelse af livet og dets virkelighed til en højere. De accepterede livets sande kilde, og den udøste sine endeløse gaver over dem i en stadig strøm af rigdom. Men nu er jeg kommet bort fra emnet, - lad os vende tilbage til templerne. Det var steder, hvor nedskrevne arkiver over alle de resultater, der var nået inden for kunst, videnskab og historie, kunne opbevares og være til rådighed for dem, der ønskede at benytte dem. Templerne blev ikke brugt til tilbedelse, men var steder, hvor de mest dybtgående videnskabelige emner blev drøftet. Deres tilbedelse i tanke og handling fandt sted i hvert menneskes dagligdag og var således ikke overladt til en speciel gruppe mennesker eller til særlige tidspunkter.

De fandt det mest praktisk at have brede, jævne veje som samfærdselsmiddel, så de udviklede det, I kalder brolægning. De ville gerne bygge komfortable hjem og udvikle derfor en metode til tilhugning af sten og til fremstilling af mursten samt den mørtel, der var nødvendig for at holde dem på plads, til bygning af deres hjem og templer. Disse ting har I allerede konstateret. De opdagede, at guld var et meget anvendeligt metal, da det ikke anløb. De udfandt metoder til at udvinde det af sand, dernæst af sten og tilsidst udfandt de en metode til selv at fremstille det, så det blev meget almindeligt. Folket udfandt også metoder til produktion af andre metaller, eftersom der blev behov for dem, og de var også rigeligt til rådighed. I stedet for at leve af landbrug alene begyndte de nu at forsyne dem, der dyrkede jorden, med forarbejdede artikler, der kunne medvirke til en udvidet drift. Centrene voksede og udviklede sig, indtil det blev til storbyer på hundrede til to hundredetusind indbyggere.

De havde stadig ikke nogen verdslige overhoveder eller herskere, - styret blev overdraget rådsforsamlinger, der blev udvalgt af folket selv, og der blev udsendt og modtaget delegationer til og fra andre samfund. Dog blev der ikke udstedt nogen love eller regler for de enkeltes adfærd, da hvert menneske levede i overensstemmelse med sin egen identitet og ved en universel lov, der styrede denne identitet. Der var ikke behov for menneskeskabte love, kun for kloge råd.

Men så begyndte én her og én der at komme på afveje. Først var det de mere dominerende, der ville presse noget igennem, medens de, der var mere tilbøjelige til at gå langsomt frem, holdt igen, - og ubevidst kom der en splittelse, idet evnen til kærlighed ikke var blevet lige veludviklet hos alle. Splittelsen blev større og større, indtil en meget dominerende personlighed opkastede sig til konge og verdslig hersker. Da han herskede klogt, accepterede folket - med undtagelse af nogle få, der mente, at de kunne se, hvad denne splittelse kunne føre til - hans herredømme uden at tænke på fremtiden. De få trak sig tilbage til deres egne små samfund, og fra den tid levede de en mere eller mindre isoleret tilværelse i stadig bestræbelse på at vise deres medmennesker, hvor tåbeligt det er at lade splittelsen få overtaget. De blev den første præsteorden. Kongen etablerede den første orden af verdslige herskere, og herefter kan deres forskellige veje kun følges ved indgående studium og forskning. Der er nogle få, der har bevaret den enkle lære og efterlevet den. Men i hovedsagen er livet blevet meget kompliceret for størstedelens vedkommende. I virkeligheden er livet

blevet så kompliceret, at menneskene nægter at tro på, at livet er en enkel og afbalanceret måde at leve på i direkte samarbejde med selve livets skaber. De forstår ikke, at de lever livet efter komplicerede og hårde metoder, medens det enkle liv i samarbejde med selve livets skaber er det rigeste liv. Og de må fortsætte på denne måde, indtil de lærer en bedre måde at kende.«

Her standsede den, der havde talt, og stod stille et øjeblik, indtil et billede viste sig for os. Billedet var i begyndelsen ubevægeligt, således som det tidligere har været beskrevet, og dernæst blev det animeret, skikkelserne begyndte at bevæge sig, og scenerne skiftede med mellemrum eller efter hans anvisninger, efterhånden som han forklarede hver scene. Det lod til, at han kunne fastholde eller genfremkalde scenen efter ønske, eftersom der blev spurgt og svaret og givet forklaringer.

Scenerne skulle forestille at være gået for sig i byen, der lå i ruiner under vor lejr. De afveg ikke i væsentlig grad fra de scener, der nutildags udspilles i enhver tætbeholdt by i Orienten bortset fra, at gaderne var bredere og mere velholdte. Befolkningen var velklædt i klæder af god kvalitet, deres ansigter var livlige og glade, og der sås ingen soldater, fattige eller tiggere. Arkitekturen tiltrak sig vor opmærksomhed, da bygningerne var bygget godt og solidt og var smukke af udseende. Skønt der ikke syntes at være gjort noget forsøg på at virke pralende, var der ét tempel, der forekom os usædvanlig smukt. Vi fik at vide, at dette tempel var bygget af frivillige og var et af de ældste og smukkeste i landet. Alt i alt må man fastslå, at hvis disse billeder var repræsentative, må befolkningen have været tilfreds og lykkelig. Det blev fortalt, at man ikke så noget til soldater, før efter at den anden konge i det første dynasti havde regeret i næsten 200 år. Denne konge begyndte at opkræve skat af befolkningen for at opretholde sit følge, og der blev udpeget soldater til at indsamle skatterne. Efter cirka halvtreds år begyndte der at vise sig fattigdom på isolerede steder. Det lader til, at der omkring på denne tid var en del af folket, der var utilfredse med kongemagten og dem, der havde tiltaget sig herredømmet, og som derfor trak sig tilbage. Bagget Irland og hans folk påstår at være direkte efterfølgere af denne race.

Da det nu var sent, foreslog Bagget, at vi skulle fortsætte en anden gang og gå i seng, da det ville være meget bedre at starte tidligt næste morgen. Næsten i tre timer midt på dagen var heden for ubehagelig at rejse i, og det var ved at være ved den tid, hvor vinterstormene snart ville indtræffe.

Kapitel XIII

Vi var tidligt oppe næste morgen, og ved daggry begav vi os på vej til Bagget Irands landsby, som vi nåede om aftenen den 12. dag. Vi blev modtaget af det selskab, der havde besøgt os den sidste eftermiddag, vi opholdt os i ørkenen, og blev inviteret til at blive for at hvile i nogle få dage. Vi blev vist til vor indkvartering, der var en sand luksus efter det, vi havde været vant til i ørkenen. Da vi havde gjort os i stand, så vi var præsentable, trådte vi ind i værelset ved siden af og traf her en del af vore venner. De hilste hjerteligt på os og sagde, at vi endelig skulle føle os hjemme i landsbyen, og at alle døre stod os åbne.

Landsbyens guvernør bød os velkommen gennem en tolk og fortalte os, at vi skulle spise middag i hans hus, og at vi straks skulle derhen. Vi gik én og én ud af værelset, - forrest gik guvernøren med sin vagt på to soldater, en på hver side, som det var skik i landet. Dernæst kom ekspeditionslederen med vor værtinde og derefter vor chef med den smukke dame. Så kom Emil og hans mor. Jeg gik sammen med dem, og resten af selskabet fulgte efter.

Vi var ikke kommet ret langt, før et fattigt klædt barn trådte frem fra den gruppe mennesker, der havde samlet sig, og på det lokale sprog spurgte, om hun måtte tale med Emils mor. Guvernøren fejede hende til side uden videre og sagde, at vi ikke ville plages af hendes slags. Emils mor tog fat i vore arme, og vi trådte alle tre til side ud af rækken for at høre, hvad pigen havde at sige. Da vi gjorde dette, tøvede vor værtinde, og da hun trådte ud af rækken, standsede hele selskabet. Emils mor sagde til guvernøren, at hun syntes, resten af selskabet skulle fortsætte og få alle sat til bords, og når dette var overstået ville vi nok være tilbage.

Imens holdt hun pigens hænder, og da selskabet fortsatte, knælede hun ned og sagde, mens hun lagde armene om den lille pige: »Kære lille du, hvad kan jeg gøre for dig?« Det viste sig, at barnets broder var faldet samme eftermiddag, og de mente, han havde brækket ryggen. Barnet tiggede kvinden om at gå med sig for at se, om hun kunne hjælpe ham, for han havde stærke smerter. Emils mor rejste sig, forklarede os situationen og bad os fortsætte, så ville hun gå med barnet og komme tilbage senere. Ekspeditionslederen sagde, at hvis det kunne lade sig gøre, ville han gerne gå med. Så inviterede Emils mor os alle til at gå med, så vi drejede fra og fulgte hende og pigen, der gik hånd i hånd, - pigen næsten sprang af sted af glæde. Vor værtinde sagde til os, at pigen var sikker på, at den ædle dame ville helbrede hendes bror. Da vi nærmede os huset, løb pigen i forvejen for at fortælle sin familie, at vi var på vej.

Da vi kom hen til døren, så vi, at huset kun var en lerhytte af ringeste slags. Emils mor må have læst vore tanker, for hun sagde: »Selvom det er en ussel hytte, så banker der varme hjerter i den«. I samme øjeblik blev døren revet op, og en grov mandsstemme talte, da vi gik indenfor. Hvis hytten så sølle ud udefra, så var den dobbelt så ussel indvendig. Den var næsten ikke stor nok til, at vi alle kunne være der, og der var så lavt til loftet, at vi ikke kunne stå oprejst. Der brændte et svagt vågeblus, der kastede et uhyggeligt skær på faderens og moderens hårde ansigter, som de sad der midt i deres elendighed.

I det fjerneste hjørne på en bunke muggent strå og ildelugtende pjalter lå en dreng på ikke mere end fem år med et ansigt, der var blegt og fortrukket af smerte. Pigen knælede ned ved siden af ham og tog hans ansigt mellem sine hænder, således at hun havde en hånd på hver af hans kinder. Hun sagde til ham, at han nu blev fuldstændig rask igen, for den smukke dame var der allerede. Hun tog hænderne bort igen og flyttede sig til siden, så han bedre kunne se, og først da så hun resten af selskabet. Øjeblikkelig stivnede hendes udtryk, og en stor frygt syntes at gribe hele hendes skikkelse. Hun lagde ansigtet ned på sine arme, og hendes skikkelse rystedes af en voldsom hulken, idet hun udbrød: »Åh, jeg troede, du kom alene«. Emils mor knælede ned ved siden af hende, lagde armene om hende og holdt hende tæt ind til

sig et øjeblik. Hun faldt til ro, og Emils mor sagde, hun ville sende os bort, hvis pigen ønskede det. Pigen sagde, at hun blot var blevet overrasket og forskrækket, men at vi ikke skulle tage hensyn til hende, - hun tænkte kun på sin bror.

Dernæst sagde Emils mor: »Du elsker din bror højt, gør du ikke?« Pigen, som ikke kunne have været mere end ni år, sagde: »Jo, men jeg elsker alle mennesker«. Samtalen blev oversat for os af Emil, da ingen i selskabet talte det lokale sprog. Emils mor sagde: »Hvis du elsker din bror så højt, så kan du hjælpe med at helbrede ham«, og hun sagde til pigen, at hun skulle gøre ligesom før og lægge sine hænder på begge sider af hans ansigt. Så flyttede Emils mor sig, så hun kunne lægge sin hånd på hans pande. Næsten øjeblikkeligt standsede hans jamren, drengens ansigt lyste op, hans lille skikkelse slappede af, og barnet sov roligt og naturligt.

Emils mor og pigen blev siddende i nogle få øjeblikke, så tog damen blidt med sin venstre hånd pigens hænder bort fra drengens ansigt og sagde: »Hvor er han smuk, så stærk og sund«. Så tog Emils mor meget forsigtigt sin hånd bort, og da jeg tilfældigvis stod i nærheden af hende, greb jeg hendes venstre hånd, da hun rakte den frem, og hjalp hende op at stå. Da hendes hånd rørte min, gik der en sådan sitren gennem hele min krop, at jeg blev fuldstændig hjælpeløs. Hun sprang let op og sagde: »Jeg tænkte mig ikke om et øjeblik. Jeg skulle ikke have taget din hånd, som jeg gjorde, - et øjeblik følte jeg mig helt overvældet, så stor en kraft strømmede der igennem mig«. Jeg blev mig selv næsten med det samme. De andre opdagede ikke noget, da de alle var for fordybede i det, der foregik omkring dem.

Pigen havde pludselig kastet sig for fødderne af Emils mor og med hver af hendes fødder knuget i hænderne kyssede hun heftigt hendes sko. Emils mor rakte den ene hånd ned og vendte det ivrige, tårevædede ansigt op imod sig, - så knælede hun ned og tog barnet ind til sig og kyssede hendes øjne og læber. Barnet lagde begge sine arme om Emils mors hals og begge sad ubevægelige et øjeblik. Så begyndte det besynderlige lys at gennemtrænge værelset, og det blev mere og mere klart, indtil hver ting syntes at være fyldt med lys, og intet kastede nogen skygge. Værelset syntes at udvide sig. Børnenes forældre havde hidtil siddet på jordgulvet i tillukket tavshed. De rejste sig, og udtrykket i deres ansigter skiftede til forstenet frygt, dernæst til angst, og manden løb ud ad døren, så han nær havde væltet ekspeditionslederen i sin iver for at komme bort.

Moderen i huset kastede sig ned ved siden af Emils mor og gennemrystedes af en hulken. Emils mor lagde sin hånd på kvindens pande og talte til hende med lav stemme. Snart ophørte hendes hulken, og hun rejste sig til en halvt siddende, halvt knælende stilling og opdagede den forvandling, der var sket med værelset. Udtrykket i hendes ansigt skiftede til rædsel, - hun rejste sig hastigt og begyndte at løbe ud af værelset. Emil rakte sin hånd frem og tog en af hendes, mens den smukke dame tog den anden. De holdt hendes hænder således et øjeblik, og det skræmte udtryk forvandlede sig til et smil.

Vi så os omkring, og i stedet for den usle hytte, vi var kommet ind i, var vi nu i et velmøbleret værelse med stole, et bord og en ren seng. Emil gik over og løftede drengen, der stadig sov trygt, op fra det mugne halm og pjalterne og lagde ham forsigtigt på den rene seng og trak tæpperne henover ham. Medens han gjorde dette, bøjede han sig ned og kyssede barnets pande så blidt, som en kvinde ville have gjort.

Emils mor og pigen rejste sig og gik hen til det sted, hvor børnenes mor stod. Vi sluttede alle kreds om dem. Moderen sank ned på sine knæ, og idet hun greb Emils mors fødder, begyndte hun at kysse dem og bønfulde hende om ikke at forlade dem. Emil trådte frem, bøjede sig ned og tog kvindens hånd og rejste hende op, medens han hele tiden talte roligt til hende i hendes eget sprog. Da hun stod helt oprejst, blev de klæder, hun havde haft på, forvandlet til nye. Hun stod i forvirret tavshed et øjeblik, så kastede hun sig i Emils mors udstrakte arme. De stod sådan et øjeblik, indtil Emil rakte sine hænder frem, lagde dem på deres arme og skilte dem ad.

Så foer pigen frem med fremstrakte hænder og råbte: »Se, se -mit tøj er nyt!« Hun vendte sig mod Emils mor, der bøjede sig ned og løftede hende op. Barnet lagde armene om halsen på hende med sit ansigt tæt ved hendes skulder. Ekspeditionslederen stod lige bag Emils mor, og barnet rakte sine hænder hen over Emils mors skulder frem mod ham, så op på ham og smilede lykkeligt til ham. Han gik fremad og rakte hænderne frem, og barnet greb dem og sagde, at hun elskede os alle, men allermest denne kære dame, hvormed hun mente Emils mor.

Emil sagde, at han ville gå ud og finde faderen. Han vendte tilbage kort tid efter og bragte den forskræmte og halvt modstræbende fader med sig. Dog kunne vi se, at der bag hans muthed var en dyb taknemmelighed. Vi belavede os på at tage af sted, og da vi gik, spurgte børnenes mor, om vi ikke ville komme igen, og hun fik til svar, at vi ville besøge hende næste dag.

Vi skyndte os af sted til guvernørens hus bekymrede for, om 100 vi havde ladet selskabet vente. Skønt det forekom som timer, kan vi kun have været borte cirka tredive minutter. Jeg er vis på, at det skete meget hurtigere, end det har taget mig at skrive om det. Vi ankom til huset, netop som de sidste var ved at indtage deres pladser ved bordet. Ekspeditionslederen spurgte, om han måtte sidde ved siden af vor chef, og det blev ordnet således. Man kunne tydeligt se, at han var meget bevæget, og vor chef sagde bagefter, at manden var så bevæget over det, han havde set, at han knapt kunne forholde sig i ro. Bordplanen var således: Guvernøren sad for bordenden, til højre for ham Emils mor, dernæst Emil, den smukke dame, vor chef og ekspeditionslederen. Til venstre for guvernøren sad vor værtinde, dernæst Emils søn og hans søster. Jeg nævner dette af hensyn til det, der senere skete.

Efter at vi alle var sat til bords, skred måltidet behageligt frem, indtil det var omtrent halvt færdigt. Guvernøren henvendte sig til Bagget Irland og spurgte, om han ikke ville fortsætte en beretning, han var begyndt på, men som blev afbrudt, da guvernøren fra en større landsby var ankommet. Bagget Irland rejste sig og sagde, de havde talt om lighedspunkterne mellem Buddhas og Jesu liv. Med vor tilladelse ville han fortsætte, men det ville være nødvendigt at tale i et sprog, som værten forstod, da det ikke var skik at benytte en tolk, medmindre taleren ikke talte folkets sprog. Jast tilbød at oversætte, men da guvernøren blev klar over situationen, insisterede han på, at Bagget Irland skulle tale på engelsk, og Jast kunne oversætte for ham, da flertallet talte og forstod engelsk.

Så fortsatte Bagget Irland sin tale: »Vi kan i vore egne tanker sammenligne, hvilke evner og hvilken magt mennesker ville besidde, hvis alle den sande ånds egenskaber dominerede alle deres planer, handlinger og tanker, eller om Jesus sagde: 'Når Helligånden er kommet over jer'. Hermed refererede han til det øjeblik, hvor Gud fuldtud bliver bestemmende for sine børns liv. Dette betyder Gud virkeliggjort i kødet. I virkeligheden ser vi så ikke denne åndelige udfoldelse bestemt for alle mennesker, sådan som den er kommet til os gennem den lære, som seere og profeter i større eller mindre grad har formidlet den i forhold til, hvordan deres åndelige udfoldelse nærmer sig den fuldkomne udvikling af Guds manifestation gennem alle sine børn?

Det er ganske klart, at de, der trofast har fulgt livets sande idealer, som de har opfattet som kommende direkte fra Gud -således at de danner forbindelsen mellem Gud og mennesket -har opnået de største resultater med hensyn til ædel karakter, sjælens renhed og moralsk storhed i deres liv. Hvis de, der søger at følge dem ved at inkorporere deres idealer, enkeltvis skulle blive i stand til at opnå de samme resultater, så må verden i den sidste ende acceptere, at den lære, de lærte, og det liv, de levede, varsler uanede udviklingsmuligheder for alle Guds børn.

Dog er der ingen af disse, der har hævdet, at de har nået den højeste fuldkommenhed, som Gud har valgt for sine børn, for Jesus sagde: 'Den, der tror på mig, skal gøre de samme gerninger som jeg, men jeg går til min Fader'. Både Jesus og Buddha sagde: 'Vær da fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen'.

Disse Guds sønner er ikke sagnfigurer, - deres liv og gerninger har efterladt deres tydelige spor i menneskers liv og tankegang gennem hele det historiske forløb. Der er blevet spundet myter og skabt traditioner i forbindelse med deres liv. Den effektive efterprøvning er for et menneske, der interesserer sig for deres liv og livsindstilling, personligt at acceptere og anvende deres lære i sit daglige liv. Det faktum, at de idealer, der er blevet formuleret af disse ædle mennesker, er de samme, som besjæler alle virkeligt store mennesker, er et yderligere bevis på sandheden i dem. Hvis man forsøger at afvise disse ædle mænds liv, kan man lige så godt spørge sig selv, hvorfor store religioner eksisterer. Det er hævet over enhver tvivl, at de er grundlaget og bærer præg af en uimodståelig, instinktiv længsel, eller et instinkt, der har forudset det dybe og sande grundlag for et bedre liv for menneskeheden, - og de overgår og overstråler ethvert andet forsøg på at frigøre menneskene fra begrænsningen og trældom.

Beskrivelserne af disse mænds liv er bevaret for os, og deres liv bliver derved en retmæssig kilde til granskning og forskning, hvis blot vi vil åbne vore hjerter, forfølge denne granskning med et åbent sind og gøre deres liv, deres lære og deres idealer til vore egne. Der findes ikke nogen anden vej til at blive ét med deres liv. Dette har været det inspirerede budskab, som enhver sand seer har videregivet fra verdenshistoriens begyndelse. Mindst to af disse åndeligt oplyste mænd, Jesus og Buddha, virkeliggjorde de store muligheder, de lærte menneskene om. De har sagt næsten med de samme ord: 'Jeg er vejen, sandheden og livets lys for alle mennesker'. I deres guddommelighed følte de sig berettiget til i sandhed at sige: 'Jeg er verdens lys, - den, der følges med mig, og som færdes og lever, som jeg gjorde, han skal ikke vandre i mørke, men skal have evigt liv og være fri til overmål fra alle begrænsninger'. Begge sagde næsten med de samme ord: 'Derfor er jeg født og kommet til verden, for at jeg skulle vidne om sandheden. Enhver, der er af sandhed, hører min røst'. Disse ord må have haft direkte relation til den sande udfoldelse af kristuslivet i ethvert Guds barn.

Afslører ikke alle verdens religioner en højere kraft i mennesket, der kæmper for at frigøre sig fra sansernes begrænsninger? De forskellige racers skrifter er ydre udtryk for dette budskab. Jobs bog i jeres Bibel går forud for hele jeres historie. Den blev skrevet her i landet, og dens mystiske mening er blevet bevaret gennem alle de ændringer, der har fundet sted, skønt den næsten er blevet ødelagt af tilføjelser af folkeeventyr. Selvom folket næsten blev tilintetgjort, ville Jobs mystiske ord aldrig blive det, for den, der dvæler på den 'højestes' lønlige steder, han dvæler i den 'almægtiges' skygge og er i forståelse med den 'almægtige'. En anden ting, vi må erkende, er, at de hellige skrifter har rod i religionen, - det er ikke religionen, der har rod i skrifterne. Skrifterne er et produkt af religionen, ikke oprindelsen til den. Religionshistorien blev til ud fra erfaringer, medens evangelierne blev til på basis af alle religioner.

I vil snart erkende, at enighed i jeres mål og bestræbelser vil være den mest kraftfulde måde, hvorpå I kan nå et ønsket mål. I stedet for at adskillige mennesker tænker i alle retninger og trækker i lige så mange forskellige, vil de tænke som én. Så vil mennesket erfare, hvad det vil sige at trække godt og stærkt og i fællesskab. I vil da se, at når alle har en fælles vilje og handler derudfra, så er alle ting mulige. Når mennesket forviser de selviske og sataniske tanker fra sin bevidsthed, da ender kampen mellem Gog og Magog, og dette kan ikke udvirkes af nogen udenforstående guddom.

Da Jesus sagde: 'Mine ord er ånd og liv', da berørte han det indre ord, der skabte alt, og han vidste, at hans ord var fyldt med et indre liv og den bevægende kraft, som kunne frembringe det, han ønskede. Hvis disse ord klang gennem sjælen i alle mennesker og nationer, ville de vide, at de havde adgang til det evige livs kilde, som udstrømmer fra Gud.

Nogle udtrykker Kristus ved at forestille sig, at han sidder på en trone bag hjertet, hvor kærligheden har hjemme. Forestil jer, at Kristus fra denne trone styrer enhver aktivitet i jeres krop i fuldkommen overensstemmelse med Guds uforanderlige lov, og vid, at I samarbejder

med Kristus om de idealer, der modtages direkte fra den 'guddommelige tanke'. Forestil jer dernæst, at Kristus sidder på sin trone og når ud til og omfatter hvert atom, hver celle, hver Fiber, muskel og organ i hele jeres krop. I virkeligheden har han udfyldt hele jeres krop, så den er den rene Kristus, Guds enbårne søn, det rene tempel, hvor Gud har hjemme og elsker at dvæle. Fra denne trone kan I påkalde ethvert center i hele jeres krop. I kan sige til disse centre, at I er positive, kærlige, magtfulde, kloge, frygtløse og frie i ånden. I er rene ved åndens renhed. Ingen dødelig tanke, begær eller urenhed kan komme jer nær. I er nedsænket i den rene Kristus. Livets ånd i Kristus gør jer til Guds rene tempel. Her kan I stoppe op og sige: 'Fader, vis mig heri som i alle andre ting Kristus, din fuldkomne søn'. Og velsign da Kristus.

Når I således har virkeliggjort Kristus, kan I strække jeres hånd frem, og er det guld, I ønsker, vil der være guld i jeres hånd.« På dette sted i beretningen rakte han sine hænder frem, og der var en rund guldskeive noget større end en engelsk guldmønt i hver hånd. Han rakte disse mønter til dem, der sad på hans venstre og højre side, og de lod dem gå videre, til mønterne var nået bordet rundt. (Vi opbevarede dem og lod dem undersøge af eksperter, der erklærede dem for at være af rent guld).

»Hvis I ønsker at hjælpe andre, så se Kristus siddende på sin trone i dem, som han gør i jer, og tal til Kristus i dem, som om I talte direkte til dem.

Hvis I ønsker at få et emne bedre belyst, end I synes det er i øjeblikket, så lad Kristus tale mentalt til emnets eller tingens abstrakte sjæl. Og bed så den intelligens, der er i tingene, om at gøre sig forståelig for jer.

Guds børn er lige så nødvendige for ham, når han skal udføre sin fuldendte plan, som enhver plante, blomst eller træ, - og det er nødvendigt, at de samarbejder på den fuldendte måde, som han ser det. Det var, da mennesket trak sig tilbage fra den fuldendte plan om samarbejde, at verden blev rystet i sin balance, og der opstod store flodbølger, der fejede henover og ødelagde størstedelen af hans børn. Det er den fuldkomne tanke 104 om kærligheden i samarbejde med værdighed og magt i Guds børns hjerter, der holder jorden i balance. Da de forødte denne kraft på grund af syndige og lastefulde tanker, svingede den så langt ud af balance, at de store flodbølger skyllede ind over og næsten udslettede menneskene og det, de havde bygget op. På det tidspunkt befandt menneskene sig på et langt højere udviklingstrin end i dag. Men Gud kan ikke styre menneskenes tanker for kærlighed og balance eller had og ubalance, - dem må menneskene selv styre. Da den tankekraft, der kastede jorden ud af balance, var blevet udtømt ved den store syndflod, den havde forårsaget, da kunne Gud ved sin vældige magt bringe jorden tilbage til sin rette ligevægt og balance, men så længe menneskenes tanker havde magten, havde Gud ikke magt til at handle.« Her sluttede Bagget Irand sin tale og satte sig ned.

Vi havde lagt mærke til, at vor vært, guvernøren, havde vist tegn på uro og betydelig ophidselse, og da Bagget Irand satte sig, brød værtens ophidselse frem med et udbrud, der nærmest svarer til: »Din hund, din kristne hund, du har besudlet vor retfærdige Buddhas navn, og det skal du komme til at bøde for«. Herpå trak han i en snor, der hang ned fra loftet i nærheden af ham. Øjeblikkeligt blev tre døre i den modsatte ende af lokalet flået op, og ind foer tredive soldater med dragne sværd. Han havde rejst sig fra sin plads ved bordet, og de to vagter, der havde fulgt ham og stod lige bag hans stol under måltidet, trådte frem på hver side af ham. Han løftede hånden og afgav en ordre. Ti af soldaterne kom fremad og stillede sig langs væggen bag Baggets plads, - to trådte frem og stillede sig lige bag og på hver side af hans stol. Den øverstkommanderende trådte frem og stod ret et lille stykke foran guvernøren og hans to vagter. Ikke et ord var blevet sagt af nogen i selskabet, og næppe havde nogen rørt sig. Vi sad fuldstændig overvældede af den pludselige ændring i situationen.

Da syntes der at falde en dyb stilhed over det hele, og et stærkt lys viste sig i værelset ved bordenden lige foran det sted, hvor guvernøren stod. Alles øjne var rettet mod hans ansigt

som han stod der med løftet hånd, som om han skulle give en ny ordre, men hans ansigt var askegråt, og et udtryk af redsel kom over det. En utydelig skikkelse syntes at stå på bordet foran ham. Alle hørte ordet »Stands« udtalt mellem kraftfuldt, og selve ordet stod i flammende lys, den utydelige skikkelse og guvernøren. Guvernøren lod til at forstå, for han stod som naglet til stedet og stiv som en støtte. Nu havde den utydelige skikkelse antaget tydelig form, og vi genkendte den som Jesus, som vi tidligere havde set. Men det, der forbavsede os, var, at endnu en utydelig skikkelse stod ved siden af ham, og det var denne skikkelse, guvernørens og alle soldaternes opmærksomhed var rettet imod. De syntes at genkende og frygte den utydelige skikkelse, som stod ved siden af Jesus, langt mere end Jesus. Da vi så os omkring, opdagede vi, at de stod fuldstændig stive. Efterhånden som denne anden skikkelse blev tydeligere, løftede den sin højre hånd, ligesom Jesus havde gjort, og ved denne bevægelse faldt sværdet ud af hænderne på soldaterne og ramlede ned på gulvet. Værelset gav genlyd ved dette spektakel, så intens var stilheden. Lyset syntes at skinne med langt større intensitet, - det blev faktisk så intenst, at vi næsten blev blændet.

Den øverstkommanderende var den første, der kom til sig selv. Han rakte sine hænder frem og udbrød: »Buddha, vor Buddha, den højeste«. Så udbrød guvernøren »ja sandelig, det er den højeste«, og kastede sig ned på gulvet. De to vagter trådte frem og hjalp ham på benene og stod så stille og ubevægelige som statuer.

Der kom et råb fra de soldater, der stod i den fjerneste ende af lokalet, og de foer i vild forvirring op langs hver side af bordet og stimlede sammen ved den øverste bordende og råbte: »Den 'højeste' er kommet for at tilintetgøre de kristne hunde og deres leder«. Ved dette trådte Buddha baglæns på bordet, indtil han kunne se dem alle i øjnene og løftede sin hånd med disse ord: »Det er ikke én gang, jeg siger 'stands', ikke to gange, jeg siger 'stands', men tre gange, jeg siger 'stands'«. Hver gang han udtalte ordet, stod det i flammende bogstaver, ligesom da Jesus havde udtalt det, og ordene forsvandt ikke, men blev stående.

Klyngen af soldater stod igen og stirrede som stivnede i den stilling, de befandt sig i, da Buddha løftede sin hånd, - nogle med hænderne i luften, nogle med den ene fod løftet fra gulvet. Han trådte igen frem til, hvor Jesus stod, og idet han anbragte sin venstre hånd under Jesu løftede arm, sagde han: »I dette som i alt andet støtter jeg denne min kære broders løftede hånd«. Så lagde han sin højre hånd på Jesu skulder, og de stod i denne stilling et øjeblik, - så trådte de begge med et let trin ned fra bordet, medens guvernøren, den øverstbefalende, vagterne og soldaterne veg tilbage og stirrede på dem med udtryksløse og blege ansigter. Guvernøren sank ned i sin stol, som var blevet flyttet tilbage, så den stod op imod væggen, og alle i selskabet udstødte et suk af lettelse. Jeg tror næppe én af os havde turdet trække vejret helt igennem i de få minutter, dette intermezzo havde varet.

Så tog Buddha Jesus under armen, og begge to trådte direkte hen foran guvernøren. Med ord, der blev kastet fra ham med en sådan styrke, at de syntes at springe tilbage fra væggene, sagde Buddha: »Hvor vover du blot et øjeblik at kalde disse vore kære brødre for kristne hunde! Du, som for kort tid siden uden skånsel kastede et lille barn tilside, som bad om hjælp til en af sine kære. Denne kære og ædle sjæl vendte sig og efterkom bønnen om hjælp«. Her slap han Jesu arm, vendte sig og trådte hen mod Emils mor med hånden strakt frem imod hende. Da han fortsatte, vendte han sig halvt omkring, så han kunne se fra guvernøren til Emils mor. Man kunne tydeligt se, at han var dybt bevæget. Han næsten slyngede ordene frem, da han med blikket på guvernøren fortsatte: »Du, som burde være den første til at efterkomme det kære barns bøn om hjælp, veg tilbage fra din pligt, og dernæst kalder du den, der adlød kaldet, for en kristen hund. Gå hen og se det helbredte barn, hvis krop for kun et øjeblik siden vred og krympede sig i smerte. Se på det hyggelige hjem, der er blevet ud af den usle rønne, som dine gerninger delvis er ansvarlige for at påtvinge disse mine kære. Se på den elendige bunke laser og pjalter, som denne kære sjæl« - her vendte han sig mod Emil - »løftede barnet op fra. Se, hvor blidt han løftede ham og lagde ham i en ren og pæn seng. Og

se så, hvordan de snavsede pjalter forsvandt, da han havde løftet den lille dreng bort. Og du med dit udsvævende liv sad blot mageligt klædt i violet, som kun må bæres af de rene. Du vover at kalde disse, som på ingen måde har gjort dig eller andre nogen fortræd, for kristne hunde, - og du kalder dig selv tilhænger af Buddha og ypperstepræst for templet her. Skam og skændsel!«

Det syntes, som om hvert ord ramte guvernøren, stolen og draperierne omkring ham og sprang tilbage. I alle fald blev de sagt med en sådan styrke, at guvernøren skælvede, og draperierne flagrede, som om en stærk vind blæste på dem. Der var ikke nogen tale om tolk, - guvernøren klarede sig uden. Han forstod det hele fuldstændigt, skønt ordene blev talt på det reneste engelsk.

Buddha vendte sig og gik hen til de to mænd, der havde modtaget guldstykkerne, og spurgte, om han måtte få dem. De gav ham mønterne, og med dem i sin åbne hånd gik han tilbage til guvernøren og henvendte sig direkte til ham, idet han sagde: »Ræk dine hænder frem«. Guvernøren adlød, men hænderne rystede sådan, at han næsten ikke kunne holde dem frem. Buddha lagde en mønt i hver hånd, og næsten øjeblikkeligt forsvandt de. Buddha sagde: »Se, end ikke det rene guld vil blive i dine hænder«, og de to mønter landede næsten samtidig på bordet foran de to mænd, der først havde modtaget dem.

Buddha rakte begge hænder frem, tog guvernørens udstrakte hænder og sagde med en mild og rolig stemme: »Kære broder, frygt ikke. Jeg dømmes dig ikke, du dømmes kun dig selv«. Han holdt således hans hænder og stod roligt, indtil guvernøren blev rolig. Så tog han hænderne til sig og sagde: »Du er hurtig til at ty til sværdet for at rette det, du mener er forkert. Men husk, at når du dømmes og fordømmes andre, dømmes og fordømmes du dig selv.«

Han vendte tilbage til Jesus og sagde: »Vi, der ejer erkendelsen, står sammen om det, der er til menneskeheds fælles vel, og fremmer den broderlige kærlighed«. Han stak igen sin arm ind under Jesu arm og sagde: »Nå, broder, jeg tror, jeg tog denne sag fuldkommen ud af dine hænder, men nu er den i dine hænder«. Jesus svarede: »Du har klaret dig fint, og jeg kan ikke takke dig nok«. De vendte sig og bukkede og gik så arm i arm ud ad døren og forsvandt.

Lokalet brød straks ud i et virvar af stemmer. Guvernøren, den øverstkommanderende, soldaterne og vagterne trængte sig alle omkring os og tog vore hænder. Alle forsøgte at gøre sig forståelige på samme tid. Guvernøren talte til Emil, og han løftede sin hånd til stilhed. Så snart han kunne få ørenlyd, sagde han, at guvernøren gerne ville have, at vi satte os til bords igen.

Da alle havde genindtaget deres pladser, og roen var blevet genoprettet, så vi, at den øverstkommanderende havde trukket soldaterne tilbage til formation på hver side af bordet og bag guvernørens stol, som var blevet trukket over til bordet. Guvernøren rejste sig, og med Emil som tolk sagde han: »Jeg lod min nidkærhed løbe af med mig, og det skammer jeg mig virkelig over og beder jer undskylde. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige dette efter det, der er sket, - jeg tror, I kan se af min holdning, at jeg har ændret mig, og jeg beder broder Bagget rejse sig og acceptere min ydmyge undskyldning. Jeg beder jer alle rejse jer«. Og da alle havde rejst sig, sagde han: »Jeg beder jer alle ydmygt om undskyldning. Jeg byder alle hjerteligt velkommen, og hvis I skulle ønske det, håber jeg, I vil blive hos os altid. Hvis I skulle ønske militær beskyttelse, hvilket jeg dog ikke tror, I vil få brug for, skal jeg - og jeg ved, den øverstbefalende er af samme mening - betragte det som en ære at kunne være jer til tjeneste. Jeg kan ikke sige mere. Jeg byder jer alle godnat,, men før I forlader stedet her, vil jeg gerne sige, at alt, hvad jeg ejer, står til jeres rådighed. Jeg hilser jer, og det gør soldaterne også, -de vil ledsage jer til jeres lejr. Endnu engang byder jeg jer godnat og hilser jer i den store Buddhas, den ophøjedes navn.«

Under overstrømmende undskyldninger og forsikringer om, at vi var under beskyttelse af den 'højeste', eskorterede den øverstbefalende os med fem af sine soldater til vort logi. Da de

forlod os, salutede de, hvilket foregår ved, at de danner en halvcirkel omkring den øverstbefalende og præsenterer deres sværd, således at spidsen af deres sværd netop berører spidsen af den øverstbefalendes sværd. Så vendte de sig hurtigt, tog deres hatte og svingede dem meget lavt og berørte jorden med det ene knæ. Denne hilsen gives kun ved store statsbegivenheder. Vi modtog hilsenen efter bedste evne, og de tog afsted. Vi gik ind i huset, tog straks afsked med vore venner og vært og forberedte os på at gå til vort telt. Vi var så mange, at herberget ikke kunne rumme os alle, så vor lejr var blevet rejst i indhegningen bag huset.

Da vi nåede vor lejr, satte ekspeditionslederen sig på en feltseng og sagde: »Selvom jeg er dødtræt, er der absolut ingen grund til at gå i seng, før jeg ved mere, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg bliver siddende hele natten, hvis ikke jeg får nogen klarhed på tingene. Jeg kan godt sige jer, at det, der er sket i aften, er gået langt dybere, end I tror. I sidder bare rundt omkring og siger ingenting og ser ud til at være kloge som ugler«. Vi sagde til ham, at han vidste lige så meget som vi, for vi havde aldrig før været vidne til noget, der lignede det, der var sket.

Der var en, der antydede, at det var blevet sat i scene for os specielt. Ekspeditionslederen sprang næsten på ham. »Sat i scene! Den gruppe, der kunne sætte sådan noget i scene, ville være en million værd om ugen i enhver mønt. Og hvis du mener, at guvernøren spillede komedie, så må du kalde mig Mads, for den gamle rad var fuldkommen rædselsslagen. Jeg må indrømme, at jeg en overgang var lige så ræd som han. Der er noget bag i hovedet på én, der svagt antyder, at den fyr havde planlagt en varm modtagelse for os alle. Det overfald var ikke kun beregnet på Bagget Irand. Da de soldater kom stormende frem, var der en lidt for triumferende klang i deres stemmer. Hvis jeg ikke tager fejl, så var de alle med i et dybere komplot, end vi anede. Den samme tanke antyder, at de et øjeblik troede, at Buddha var kommet for at hjælpe dem. Da de så, at hele planen var gået dem imod, faldt de sammen, og når jeg tænker nærmere efter, erindrer jeg, at også deres sværd faldt fra dem. Og sikken en kraft Buddha havde. Så I, hvor han slyngede ordene mod den gamle guvernør? Han forekom mere kraftfuld end Jesus, men det var jo også hans side, der trængte til støtte, for vor side var jo under omstændighederne den bedst stillede.

Og hvor fik den gamle guvernør en ordentlig opstrammer. Jeg vil vædde på, at han i dette øjeblik føler, at han kunne løfte sig selv over et hegn ved sine egne snørebånd. Da Buddha tog hans hænder, så det virkelig ud, som om den gamle sprang helt ud af sit gamle 'jeg'. Hvis jeg ikke tager fejl, kommer vi til at høre en hel del mere til ham inden længe, og jeg forudser, at det bliver af det gode, for den gamle er en mægtig mand i dette land. Hvis han fik den samme inspiration ud af det, som jeg gjorde, ville jeg, når alt kommer til alt, ikke have noget imod at være i hans sted.«

Vi talte om alt det, vi havde set og hørt, og før vi vidste af det, var tiden fløjet og dagen begyndte at gry. Ekspeditionslederen rejste sig, strakte armene over hovedet og sagde: »Er der nogen, der trænger til at sove? Det tror jeg ikke, jeg gør efter at have hørt alt det, I har talt om«. Vi lagde os ned fuldt påklædt og hvilede os en time inden morgenmåltidet.

Kapitel XIV

Da vi blev kaldt til morgenmad samme morgen, var ekspeditionslederen den første, der var oppe. Han skyndte sig med sit morgentoilette som en ivrig skoledreng. Da han selv var færdig, skyndede han på alle de andre. Vi gik langt om længe ind til morgenbordet, hvor vi mødte Emil og Jast. Ekspeditionslederen gik hen og satte sig imellem dem og stillede spørgsmål under hele måltidet. Så snart vi var færdige med at spise, rejste han sig fra bordet og ønskede at tage afsted med det samme for at se det hus, der var blevet større på et kvarter, som han udtrykte det. Han lagde hænderne på Jasts skuldre og sagde, at hvis han havde et par som Emil og hans mor, hvor ville det være skønt at gå omkring og få fattige folks huse til at blive større. Så sagde han: »Men mon jeg ikke ville få husejerne i New York til at blegne? Jeg betaler husleje til de fyre«. Så sagde Emil: »Hvis nu de ikke vil give dig lov til at gøre husene større«. »Nåh«, sagde han, »så ville jeg gøre det alligevel, og når jeg havde gjort dem større, og de ikke ville bruge dem, ville jeg samle dem op med magt, sætte dem ind og lænke dem«. Vi lo alle hjerteligt over disse bemærkninger.

Vi havde hele tiden betragtet ekspeditionslederen som en rolig, reserveret mand. Han fortalte os bagefter, at det, han havde været vidne til her, havde vækket ham til dåd, så han ikke kunne lade være med at stille spørgsmål. Han sagde også, at denne ekspedition havde været langt den mest interessante i hele hans liv, skønt han havde stiftet bekendtskab med verdens fjerneste egne. Han var fast besluttet på, at han ville hjælpe os med at organisere en ny ekspedition, der skulle udføre udgravningsarbejdet under vore venners vejledning. Men dette blev forhindret af hans pludselige død.

Vi kunne næppe holde ham tilbage fra at gå direkte hen til det nye hus, men til sidst fandt vi frem til et kompromis, hvorefter Jast og en af de andre gik med ham hen til et sted, hvorfra han kunne se det. De vendte tilbage fra denne tur efter cirka en halv time, og han var begejstret. Han havde set det lille hus, og det eksisterede virkelig. Han sagde, at det mindede ham om en ønskedrøm, han havde haft som barn. Og han fortalte, hvordan han havde forestillet sig selv gå omkring med gode feer, der byggede huse for de fattige og gjorde dem lykkelige.

Da vort selskab var så stort, mente man, det var bedst ikke at gå i samlet trop hen for at se på det lille hus. Det blev ordnet sådan, at vi fulgtes ad i grupper på fem eller seks. Den første gruppe skulle bestå af Emil, ekspeditionslederen, en eller to af damerne og mig. Vi tog afsted, og Emils mor og vor værtinde sluttede sig til os. Vi gik af sted, indtil vi var inden for synsvidde af huset. Den lille pige kom løbende ud for at møde os og kastede sig i armene på Emils mor, idet hun sagde, at hendes bror var frisk og rask. Da vi nåede huset, kom barnets mor ud, faldt på knæ for Emils mor og begyndte at fortælle hende, hvor meget hun beundrede hende. Emils mor tog hendes hænder og rejste hende op og sagde, at hun ikke måtte knæle for hende, -det, hun havde gjort for hende, ville hun have gjort for hvem som helst, - hun måtte ikke tilbede hende, men den 'højeste' for den velsignelse, hun havde modtaget. Den lille dreng åbnede døren, og moderen gjorde tegn til os om at komme indenfor. Vi fulgte efter damerne, og vor værtinde tolkede for os. Der var ikke nogen tvivl om, at huset var en realitet, - det indeholdt fire værelser og var vældig pænt. Det var omgivet på de tre sider af de mest miserable hytter. Vi fik at vide, at de, der boede i hytterne, ville flytte væk, da de troede, huset var skabt af den onde, og det ville blive deres undergang, hvis de blev boende.

Vi hørte også fra guvernøren igen. Klokkeren cirka elleve samme formiddag sendte han den øverstbefalende og en afdeling soldater hen for at invitere os til frokost hos ham klokken to samme eftermiddag. Vi tog imod invitationen og på det aftalte tidspunkt ventede en vagt på os for at ledsage os til guvernørens hus. Læseren må forstå, at der ikke fandtes fine ekvipager i det område, så vi benyttede det eneste befordringsmiddel, vi havde - vi gik.

Da vi ankom til guvernørens hus, opdagede vi, at flere lamaer, deriblandt ypperstepræsten fra klostret i nærheden, var kommet før os. Vi fik at vide, at dette kloster husede fra 1500 til 1800 lamaer og var anset for at være betydeligt. Guvernøren tilhørte en af de højeste præsteordener i klostret.

I første omgang ventede vi en livlig diskussion, men vi erfarede snart, at formålet med frokosten blot var ønsket om at lære medlemmerne af vort selskab nærmere at kende. Vore venner kendte ypperstepræsten vældig godt, da de havde været sammen adskillige gange og havde arbejdet sammen. Dette havde guvernøren åbenbart ikke vidst før samme formiddag, for ypperstepræsten havde været borte fra klostret i cirka tre år og var først vendt tilbage aftenen før vor ankomst.

Under frokosten fandt vi ud af, at disse lamaer var veluddannede, havde en vid horisont, havde rejst en del, og to af dem havde tilbragt et år i England og Amerika. Guvernøren havde fortalt dem, hvad der var sket aftenen i forvejen, og før frokosten var tilende, følte man hos alle en yderst venlig holdning. Hvad guvernøren angår, opdagede vi, at han var en sympatisk mand, og den foregående aften blev kun omtalt med en hentydning til, at han havde modtaget en stor åbenbaring. Han sagde åbent, at han indtil aftenen før havde næret et stort had til alle udlændinge. Vi var nødt til at føre alle samtaler gennem tolke, hvilket ikke er særlig tilfredsstillende, når man ønsker at nå til selve roden af andres tanker.

Før vi tog afsted, modtog vi en hjertelig invitation til at besøge klostret og tilbringe den følgende dag der som deres gæster. På opfordring af Emil tog vi imod invitationen og tilbragte en dejlig og lærerig dag sammen med dem. Vi opdagede, at den øverste lama var et bemærkelsesværdigt menneske. Det venskab, der den dag blev indgået mellem ham og vor chef, modnedes senere til et nært og livslangt venskab i broderlig forståelse, - og han var os til uendelig stor hjælp i vort senere forskningsarbejde, som blev udført i det tilgrænsende område.

Kapitel XV

Emil fortalte os, at der ville blive afholdt et møde samme aften, noget lignende det møde, vi havde overværet året før i den landsby, hvor han havde sit hjem, og han inviterede os alle til at deltage. Vi sagde 'ja tak' med stor fornøjelse.

Kort før det fastsatte tidspunkt for mødet gik Emil, hans mor og jeg til barnets hus for at hente moderen og søsteren, da de havde bedt om at måtte følges med os. På vejen fra deres hus til mødestedet passerede vi nogle faldefærdige lerhytter. Den lille pige standsede foran døren til en af disse hytter og sagde, at dér boede en blind kvinde, og hun spurgte Emil, om hun måtte tage hende med til mødet, hvis hun selv ville. Han gav hende lov til det, og pigen åbnede døren og gik ind i hytten, mens vi ventede udenfor. Et øjeblik efter kom hun igen tilsyne i døren og sagde, at kvinden var bange, og hun vinkede Emil hen til sig. Han gik hen til døren, og de talte sammen nogle øjeblikke og gik så sammen ind i huset.

Emils mor sagde: »Det barn bliver til en kraft blandt dette folk, for hun har evnen og viljen til at gennemføre det, hun påtager sig. Vi har bestemt os til at lade hende klare dette her på sin egen måde, bortset fra at vi vil vejlede og hjælpe hende alt efter, hvad vi fornemmer vil tjene bedst til at styrke hendes selvtillid. Lad os se, hvordan hun vil bære sig ad med at få kvinden til at gå med til dette møde. Den frygt, som disse kære mennesker nærer for os, er udover enhver beskrivelse. Mange af dem flytter bort for ikke at bo i nærheden af den lilles hjem, hvor man skulle have troet, de ville belejre os for at få os til at hjælpe dem til at få hjem, der var ligesådan. Det er grunden til, at vi må være meget varsomme over for dem. Medens vi ønsker at løfte dem alle ud af disse omgivelser, som vi gjorde det for de andre, flygter de fra os, så snart de ser os«.

Jeg spurgte, hvordan hun var i stand til at hjælpe barnet og hendes forældre, som hun havde gjort.

»Det skete gennem barnets holdning, og gennem hende ville vi kunne hjælpe dem alle. Hun er svinghjulet i det hjem, og gennem hende vil vi nå denne kære sjæl og mange andre her«, svarede hun og pegede på de omkringliggende hytter. »Det er dem, vi så gerne vil bringe i nær forbindelse med os. Det lille hjem blev ikke frembragt forgæves«.

Her viste Emil og pigen sig igen og sagde, at kvinden ønskede, at den lille pige skulle vente på hende, og at de ville følge efter om kort tid. Vi fortsatte, medens pigen blev tilbage hos den blinde kvinde.

Da vi ankom til mødestedet, var næsten alle samlet, og vi fik at vide, at ypperstepræsten fra klostret skulle være aftenens hovedtaler. Det blev fortalt os, at Emil havde truffet denne lama cirka halvandet år tidligere, og at de på det tidspunkt havde sluttet et varmt venskab. Mødet var blevet arrangeret, og vi var der efter lamaens udtrykkelige ønske. Dette havde været formålet med deres besøg hos os den sidste dag i ørkenen. Vi fik også at vide, at guvernøren var næstøverste autoritet efter denne mand. En række af ekspeditionslederens formodninger blev bekræftet, men vore venner viste ikke noget tegn på frygt.

Emil sagde, at begge disse mænd herefter ville blive deres nære venner, og at det var sjældent, de var i stand til at nå mennesker på så høje poster som disse to, - men de var tilfredse med at lade tingene udvikle sig langsomt. De fortalte os, at det den foregående aften havde været tredie gang, Jesus og Buddha havde vist sig synligt for at hjælpe dem, og de syntes at være glade for, at vi havde været tilstede og overværet det. Det lod ikke til, at de betragtede det som en yderligere triumf, men som en lejlighed til at fremme samarbejdet med disse mennesker.

På dette tidspunkt kom pigen ind og førte den blinde kvinde med sig. Hun fandt en plads til sin ledsager lidt tilbage langs værelsets ene side. Da kvinden havde sat sig, stod pigen foran hende og holdt begge hendes hænder, og et øjeblik lænede hun sig fremover, som om hun talte til kvinden med lav stemme. Så rettede hun sig op, slap kvindens hænder og lagde sine

små hænder over kvindens øjne og holdt dem der nogle få øjeblikke. Dette lod til at tiltrække sig alles opmærksomhed fra ypperstepræsten og nedefter. Alle rejste sig og stod og betragtede barnet og kvinden, medens ypperstepræsten hurtigt gik hen og lagde sin hånd på barnets hoved. Da han gjorde dette, skælvede barnets skikkelse synligt, men hun blev stående i samme stilling. De tre blev stående således i nogle få øjeblikke, så fjernede barnet sine hænder og udbrød glædestrålende: »Nu er du slet ikke blind mere, du kan se«. Hun kyssede kvinden på panden, vendte sig så og gik hen til vor chef.

Hun syntes noget forvirret og sagde: »Jeg talte på jeres sprog, - hvordan kunne det lade sig gøre?« »Hvorfor forstår kvinden ikke, at hun ikke er blind længere? Hun kan se«.

Vi så igen på kvinden, - hun havde rejst sig, greb fat i ypperstepræstens klædning med begge hænder og sagde på det lokale sprog: »Jeg kan se dig«. Så så hun sig omkring i værelset med et halvt forstumt udtryk og sagde: »Jeg kan sejer allesammen«. Hun slap ypperstepræstens klædning, begravede ansigtet i hænderne, sank tilbage på sin plads og hulkede: »Jeg kan se, jeg kan se, men I er alle så rene, og jeg er så snavset, lad mig gå«.

Da trådte Emils mor frem og stillede sig lige bag kvindens plads. Hun lagde begge sine hænder på kvindens skuldre, ypperstepræsten løftede sine hænder, men der blev ikke talt et ord. Næsten samtidig forvandlede kvindens klæder til rene og nye. Emils mor tog hænderne bort fra kvindens skuldre, og kvinden rejste sig forstumt og forvirret og så sig omkring. Præsten spurgte, hvad hun søgte, og hun svarede, at hun ledte efter sine gamle klæder. Da sagde præsten: »Søg ikke efter dine gamle klæder, men se, du er klædt i rene, nye klæder«. Hun stod endnu et øjeblik som fordybet i modstridende tanker, så lyste hendes ansigt op med et smil, hun bøjede sig meget dybt og satte sig så.

Det blev os fortalt, at denne kvinde havde været blind i mere end femogtyve år, og at hendes blindhed var forårsaget af små projektiler, der havde gennemboret hendes øjne efter skud fra en bøsse i hænderne på et medlem af en røverbande.

Bevægelsen havde været så stor, at vort selskab var stimlet sammen. I mellemtiden havde ekspeditionslederen arbejdet sig frem til den lille pige, og de talte lavmælt sammen. Han fortalte os bagefter, at barnet talte udmærket engelsk. Vor værtinde havde været tolk, da samtalen fandt sted på det indfødte sprog.

Der var en, der foreslog, at vi skulle sætte os til bords. Da vi begyndte at indtage vore pladser, rejste kvinden sig og sagde til Emils mor, der roligt havde stået ved hendes side, at hun gerne ville gå. Barnet trådte frem og sagde, at hun ville gå med hende og sørge for, at hun kom godt hjem. Ypperstepræsten spurgte da kvinden, hvor hun boede, og da han hørte det, sagde han, at hun ikke måtte tage tilbage til det forfærdelige sted. Pigen sagde, at hun regnede med, at kvinden skulle bo hos hende, og arm i arm forlod de værelset.

Da vi alle havde sat os, blev servicet anbragt på bordet som af usynlige hænder. Vi lagde mærke til, at præsten blev overrasket ved dette og så sig undrende omkring. Men da maden begyndte at fremkomme på samme måde, henvendte han sig til Emils mor, der sad til højre for ham, og spurgte, om dette var noget, der normalt skete for dem, for det havde han aldrig før været vidne til. Han vendte sig mod Emil, der oversatte for os, som om han gerne ville have en forklaring. Da forklarede Emil, at de var i stand til at anvende den samme kraft, der havde helbredt den blinde kvinde, til at frembringe alt, hvad de behøvede. Det var tydeligt, at han stadig var i vildrede, men han sagde ikke mere, før måltidet var godt igang.

Han rejste sig og sagde - med Jast som tolk: »Jeg tror, jeg ser dybere ting, end jeg forestillede mig, mennesker havde mulighed for at se. Skønt hele mit liv har været viet til præsteordenen, hvor jeg efter min egen opfattelse tjente mine medmennesker, ser jeg nu, at jeg nok tjente min egen sag mere, end jeg tjente mine brødre. Dette broderskab er i den grad blevet udvidet i aften, og mine øjne er blevet åbnet i samme grad. Først nu ser jeg, hvilket snævert liv, vi lever, - at vi har levet med foragt for alle andre end vort eget folk. Dette nye

syn viser mig, at I er af 'den højeste' lige så vel som vi, og hvilken ophøjet glæde giver dette syn mig ikke at skue.«

Her holdt han inde med hænderne halvt løftede, medens et udtryk af overraskelse og glæde oplyste hans ansigt. Han stod således et øjeblik, så sagde han: »Dette er noget sludder. Jeg kan og vil tale på jeres sprog. Hvorfor kan jeg ikke? Jeg kan se, hvad der var i jeres tanker, da I fortalte mig, at der ingen grænser var for menneskets evne til at udtrykke sig. Jeg ved, jeg kan tale direkte til jer, så I kan forstå det«.

Han holdt en lille pause, som for at samle tråden op i sin tankegang, og talte så uden hjælp af tolk. Vi fik bagefter at vide, at det var første gang, han talte på engelsk. Han fortsatte: »Hvor er det skønt at kunne tale direkte til jer på jeres eget sprog. Med det videre udsyn, dette har givet mig, er jeg fyldt med undren over, hvorfor mennesker kan betragte nogen af deres brødre som fjender. Det står så soleklart, at vi alle må være af samme familie, udgå fra samme oprindelse, fra den samme kilde. Skulle det ikke være bevis for, at der er plads for alle? Hvis en broder foretrækker at se anderledes på tingene, end vi gør, hvorfor skulle vi da bestemme, at han skal udslettes? Jeg kan se, at vi ikke kan gribe ind i andres liv, for hvis vi gør det, forsinkes vi blot vor egen udvikling og isolerer os. Hvis vi gør dette, vil vort hus falde sammen over hovedet på os. Jeg ser nu i stedet for en begrænset race en universel, evig og ubegrænset helhed, - en helhed, der udgår fra 'den eneste ene' og vender tilbage til ham.

Jeg kan se, at jeres Jesus og vor Buddha levede ved det samme lys. Deres liv, ligesom alle andres, der lever i og ved det samme lys, må sammensmelte med 'den eneste ene'. Jeg er ved at begynde at se, hvor det alt sammen fører hen. Det krystalklare lys kaster sin glans over mig. Jeg tror, mennesket hæver sig til en kongelig position, men når han har opnået denne position, sker det ofte, at han ikke længere kan se, at hans broder også er kongelig. Han ønsker selv at være kongelig, men hans broder skal være hans trælv.

Hvorfor lagde barnet sine hænder på den kære kvindes øjne, som var lukkede? Jeg ser nu, at det var, fordi det barn så dybere end jeg, der skulle have vidst bedre. Det er det, man kalder en altbesejrende kærlighed. Det var den samme, som fik Jesus og Buddha til at stå sammen, - jeg undrede mig over det, men nu gør jeg det ikke længere. Jeg ser nu, at det ikke skader os at tage jer med ind, for når vi tager jer med, ejer vi også det gode, I har, og det kan kun gavne os. Jeg kan se, at den magt, der altid vil beskytte jer, også vil beskytte mig. Og den rustning, der beskytter mig, vil på samme vis beskytte jer. Hvis den beskytter jer og mig, må den også beskytte alle. Skillelinien er forsvundet. Hvilken strålende sandhed! Jeg forstår jeres tanke, når I siger, at verden er Guds verden, og han råder over både nære og fjerne steder. Hvis vi sammen ser på de nære og de fjerne steder, vil de blive det samme for os. Vi lever et sted, der er omgivet af vor egen verden, og ser ikke, at uden for denne vor lille verden er vi omgivet af den store verden, - og denne store verden vil hjælpe os, hvis vi tillader det. Og tænk så på, at Gud omgiver os alle som én!

Jeg ser nu det, der lå i vor hellige broders tanke, da han sagde, at dørene skal slås på vid gab for dem, der er rede til at modtage. Det er blevet sagt, at mennesket ikke blot skal lytte, men han skal blive det, han påstår at være, og medens hans eget 'jeg' synker ned, skal han optages i menneskehedens store broderskab. Det er gerninger og ikke smukke ord, der varer ved. Jeg kan se, at fremskridtet ikke blot begrænses af andres tro, men også af vor egen. Hver især påberåber sig den 'højestes' direkte gunst, - hver især forsøger at bygge sit eget op ved at afdække og nedbryde alle andre. I stedet for at bruge energi på at nedbryde, skulle den bruges til at styrke helheden. Den 'højeste' skabte ikke kun én nation ud af ét liv, men alle jordens nationer ud af ét liv! Tiden er nu inde til, at vi må vælge mellem trosretninger og menneskehedens broderskab. Trosretninger er kun menneskeværk. Den tro, der flytter bjerge, slumrer stadig som et frø i planen. Mennesket kan stadig nå det højeste og det storladne. Erkendelsens lov er gået foran miraklernes lov. Erkendelsens lov er kærlighedens højere lov, og kærligheden er det universelle broderskab.

Jeg ser nu, at alt, hvad vi behøver, er at hver af os vender tilbage til det oprindelige i vor egen religion og fjerner alle falske fortolkninger og udkaster al selvished. I hver af dem vil vi finde alkymistens rene guld, 'den højestes' visdom, - jeres gud og vor gud, ikke mange nationers mange guder, kun én Gud. Det er den samme gud, som talte til Moses fra den brændende tornebusk, den samme gud, som Jesus talte til, da han sagde, at han gennem bøn kunne samle legioner til at støtte sig i sin dødelige kamp, da han skulle udføre den opgave, Faderen havde givet ham, - det var den samme gud, som Peter bad til, da han blev frigivet fra fængslet. Jeg ser nu den vældige kraft, der kan kaldes til hjælp for dem, der har viet deres liv til at arbejde sammen i dette broderskab.«

Her løftede han et glas op og holdt det et øjeblik på sin håndflade. Han blev meget stille, og så faldt glasset sammen til støv. Han fortsatte: »Hærene foran Jericho kendte denne kraft, da de blæste i deres trompeter, og byens mure faldt. Paulus og Silas kendte den, da de befriede sig selv fra fængslet.«

Igen stod han stille et øjeblik i fuldstændig tavshed. Da begyndte bygningen at ryste og svaje, store lyn flammede, og to store klippeblokke rev sig løs fra bjergsiden et par kilometer borte og kom rullende ned i dalen nedenfor. Landsbyboerne kom løbende ud fra deres huse i rædsel, og vi kunne næppe lade være med at gøre det samme, så voldsomt rystede og svajede bygningen.

Så løftede han sin hånd, alt blev stille, og han fortsatte: »Til hvad nytte er hære og flåder, når mennesket ved, at Gud har denne kraft, og at hans sande sønner kan bruge den? I kan feje en hær bort, som et barn blæser dunene af en tidsel. Og hvad angår store slagskibe, så kan de nedbrydes som dette glas«. Her løftede han den tallerken, hvorpå han havde anbragt det støv, som glasset var blevet til. Han åndede let på det, og det brød ud i en flamme og forsvandt fuldstændigt.

Han fortsatte: »Disse legioner kommer ikke for at gøre arbejdet for jer eller for mig, eller for at bruge mennesker til eget formål, - mennesket kan påkalde dem for at få opmuntring, støtte og trøst i sit arbejde som herre over ethvert af livets forhold. Med denne kraft kan mennesket beherske bølgerne, tøjle vindene, slukke ilden eller styre masserne. Men man kan kun benytte dem i samme grad, som man mestrer dem. Mennesket kan benytte dem, når det tjener til gavn for hele menneskeheden, eller man kan benytte dem til at få mennesker til at forstå betydningen af, at de arbejder sammen med Gud. Den, der i sin guddommelighed er i stand til at påkalde disse legioner, er vidende om udover enhver tvivl, at han kun kan benytte denne kombinerede kraft i menneskehedens sande tjeneste, for han ved, at kraften vil fortære ham, såvel som den vil forsvare ham.« Her holdt taleren et øjebliks pause, strakte sine hænder frem og sagde med afmålt og ærbødig stemme: »Fader, det er os en stor glæde at have disse vore kære venner hos os i aften. Det er med et tro og ydmygt hjerte, vi siger 'ske din vilje'. Vi velsigner dem, og ved at velsigne dem velsigner vi hele verden.«

Han satte sig ned så roligt, som om intet særligt havde fundet sted, og alle vore venner var rolige, - men medlemmerne af vort selskab sad som på nåle af ophidselse. Så brød det usynlige kor ud i »Alle kender navnets magt, og mennesket kan udråbe sig selv til konge og dernæst med ydmygt sind forsøge at styre sig selv.«

Under denne usædvanlige kraftdemonstration havde vi ikke været os bevidst, hvor anspændte og nervøse vi havde været, men da koret sluttede, stod det os klart, at vi åbenbart trængte til musikken for at hjælpe os til at slappe af igen. Da de sidste toner var døet hen, rejste vi os fra bordet og samledes omkring vore venner og præsten.

Dette gav ekspeditionslederen og vor chef lejlighed til at stille spørgsmål, - og da præsten så deres interesse, inviterede han dem til at tilbringe natten i klostret sammen med sig. De sagde 'godnat' til os og forlod værelset sammen.

Det var planen, at vi skulle tage af sted næste dag ved middagstid. Det var aftalt, at kun Jast og Chander Sen skulle følges med os til udrustnings stedet, hvor Emil ville støde til os,

og alle tre ville så vende tilbage sammen med os til den landsby, hvor vi havde vort vinterkvarter. Da dette var afklaret, vendte vi tilbage til lejren, men gik ikke i seng, før det næsten var daggry, så optagne var vi af at tale om det, vi havde været vidner til.

Kapitel XVI

Klokken tolv, da alle de sidste forberedelser var i orden, begav ekspeditionen sig ud af landsbyen under tilråb og gode ønsker på rejsen fra størstedelen af landsbyboerne, der var samlet for at sige farvel til os.

Det næste sted, vi skulle standse, og hvor vi skulle sætte over et bredt vandløb, nåede vi cirka klokken seks om aftenen. Man mente, det var bedst at slå lejr for at gøre forberedelser til overfarten, da denne nok ville tage størstedelen af den følgende dag. Da der ikke var nogen bro eller båd, blev overfarten gennemført ved, at man gled tværs over på et stort tov, der var lavet af flettede læderremme og spændt tværs over floden. De enkelte medlemmer af selskabet havde ingen vanskeligheder med at benytte tovet. Hovedproblemet var at få hestene og muldyrene over. Dette blev endelig gennemført ved, at man lavede en stærk slynge af læderremme, der blev fastgjort sådan, at slyngen kunne glide langs lædertovet. Denne slynge blev først forsvarligt fastgjort omkring dyret og dernæst foroven omkring tovet, og dyret blev så skubbet ud over brinken, hvor det hang henover den brølende strøm, indtil det blev trukket over til den anden bred. Til denne slynge var der fastgjort to reb, der var lange nok til at nå tværs over floden, - det ene tjente til at trække dyret over, mens det andet skulle trække slyngen tilbage til det næste dyr. På denne måde kom alle sikkert over.

Vi mødte ikke andre vanskeligheder, og bortset fra denne overfart syntes vi, ruten var langt bedre end den, vi havde fulgt på vejen ud. Vi ankom i god behold til vort udrustningssted, hvor ekspeditionen blev opløst. Der blev truffet planer om, at de, der skulle hjem, skulle fortsætte til afskibningsstedet ad den sædvanlige karavane vej.

Næste morgen sluttede Emil sig til os, og efter at have sagt farvel til vore rejsefæller startede vi på tilbagevejen til den landsby, der tidligere havde været vort vinterkvarter. Vi standsede igen for to dages hvil ved røvernes lejr, hvor de to mænd blev tilbage, således at vort selskab blev reduceret til syv mand. Disse to mænd berettede for deres kammerater om den forunderlige rejse, de havde foretaget, og de undere, de havde set ske. Vort selskab blev gjort til genstand for stor venlighed, skønt vore tre venner naturligvis var dem, der blev vist den største ære. Bandeføreren forsikrede dem, at røverne ville anse byernes beliggenhed for absolut hellig i respekt for den velvilje, man havde vist dem. Det blev os fortalt, at der var en meget lille risiko for, at denne bande nogensinde ville forsøge sig så langt bort, - ørkenbanderne invaderede aldrig bjergene, og banderne i bjergene holdt sig fra ørkenen, for de lå i konstant krig med hinanden. Så vidt vi ved, har de været tro mod dette løfte.

Samme morgen som vi forlod denne lejr, kom bandeføreren og gav vor chef en lille sølvmønt omtrent af størrelse og vægt som en engelsk shilling, og med en kunstfærdigt udført inskription, idet han sagde, at hvis nogen røverbande i området nogensinde overfaldt os, ville vi mod at vise denne mønt omgående blive frigivet. Han fortalte, at den havde været i hans families besiddelse i mange generationer, og at den var ham meget dyrebar, men han ville have, at vor chef skulle have den som et tegn på hans agtelse. Efter at have undersøgt den

omhyggeligt sagde Emil, at den var en meget nøjagtig kopi af en mønt, der havde været anvendt i den nordlige del af Gobi for mange tusind år siden. Datoen angav, at denne mønt var blevet lavet mere end syvhundrede år tidligere. Han fortalte os dernæst, at disse mønter blev bevaret som en slags maskot af nogle af de indfødte i området, og jo ældre de var, jo mere virkningsfulde mente man, de var. Der er ingen tvivl om, at denne mønt var blevet værdsat meget højt af anføreren og hele banden.

Fra denne landsby fortsatte vi vor rejse og ankom til fastsat tid til vort vinterkvarter uden yderligere begivenheder. Vi blev budt hjerteligt velkommen af den gruppe, der havde besøgt os i ørkenen, og som vi havde forladt i den landsby, hvor vi havde truffet ypperstepræsten.

Vi blev igen inviteret til at bo hos vor tidligere værtinde, og vi tog med glæde imod invitationen. Denne gang var vi kun fire, da syv af vore kammerater var vendt tilbage til Indien og Mongoliet for at udføre videre forskningsarbejde. Denne ordning var blevet foreslået og godkendt for at give os mulighed for at få bedre tid til oversættelsen af optegnelserne. Alt var stille og roligt i den lille landsby, og vi gav hvert øjeblik af vor tid til placeringen og udformningen af symbolerne og skriftegnene, som udgjorde alfabetet, og anbragte dem i en sådan orden, at vi kunne benytte dem til at give os indsigt i ordenes betydning. Vi blev hjulpet med dette af Chander Sen. Selvom han ikke var sammen med os hele tiden, var han eller vor værtinde altid til rådighed til at hjælpe os over de vanskelige steder. Dette arbejde fortsatte indtil de sidste dage i december, da vi bemærkede, at en del mennesker igen var ved at samles til den årlige sammenkomst. Det var næsten allesammen mennesker, vi havde mødt ved sammenkomsten året før. Vi blev klare over, at de det år skulle mødes i templet og benytte det midterste værelse af de fem øverste værelser, der lå langs klippeafsatsen som tidligere beskrevet.

Tidligt nytårsaften gik vi op i dette værelse for at møde og tale med dem, der havde samlet sig dér. Vi opdagede, at de kom fra mange forskellige steder, og de fortalte os om ting, der var sket i verden udenfor, som vi følte, vi var ved at begynde at miste al forbindelse med. Og dog havde vi været lykkelige for vort arbejde, - tiden var gået hurtigt, og vi var yderst tilfredse.

Medens vi talte sammen, kom en af gæsterne ind og sagde, at månen var meget smuk. En del af dem, der var i værelset, deriblandt hele vor gruppe, gik udenfor på afsatsen. Det var virkelig et smukt syn fra denne højde. Månen var netop stået op og syntes at flyde gennem en stor tåge af sarte farver, som reflekterede på de store snemarker, der dækkede bjerg og dal, og farverne skiftede ustandseligt. Der var en, der sagde: »Åh, klokkerne vil ringe i aften«. Nogle få øjeblikke efter begyndte klokkerne virkelig at ringe. Først var det, som om en klokke langt borte ringede tre gange, - så lød der mindre og mindre klokker, der kom nærmere, indtil de lød som små bitte klokker, der ringede lige ved vore fødder. Så virkelig var vort indtryk, at vi så ned og ventede at se klokkerne. Denne melodi fortsatte, indtil det var, som om tusinder af klokker ringede i fuldkommen harmoni. Farvetågen steg opad, indtil det så ud, som om den var på højde med afsatsen, hvor vi stod, og at vi kunne træde ud på den, så fuldstændigt lukkede den af for jorden nedenunder den. Eftersom farvetågen hævede sig i bølgende bevægelser, voksede klokkeløden, indtil melodien fyldte hver niche.

Det var, som stod vi på scenen i et stort amfiteater med tusinder af utydelige skikkelser og ansigter, der lyttede til klokkerne. Da begyndte en fyldig og stærk tenorstemme at synge »Amerika«, og et øjeblik efter istemte tusinder af stemmer ordene, medens klokkerne bar melodien. Således brusede sangen videre til sin afslutning, da stemmer bag os sagde: »Amerika, vi hilser dig«. Og andre sagde: »Vi hilser hele verden«.

Vi vendte os om, og dér stod Jesus, ypperstepræsten og Emil. Vi var blevet så henført af det fænomen, der fandt sted omkring os, at vi fuldkommen havde mistet fornemmelsen af, at der var andre i nærheden. Alle trådte til side og lod de tre gå ind i værelset. Da Jesus vendte sig, kunne vi se det mærkelige lys, der altid strålede frem, når han var tilstede, og da han gik

gennem døren, blev hele værelset oplyst af et intenst, hvidt lys. Alle gik indenfor og satte sig ved bordene.

Jesus sad ved det første bord og præsten ved vort bord med Emil og vor chef på hver sin side. Denne gang var der kun to lange borde på langs af værelset. Der var ikke noget på bordene, men da vi satte os, blev bordene dækket med hvide duge og servicet kom næsten lige så hurtigt. Maden syntes at komme samtidig med tallerkenerne med undtagelse af brødet. Der kom et brød tilsyne på bordet foran Jesus. Han tog det og begyndte at bryde det og lagde stykkerne på et fad. Da fadet var fyldt, blev det løftet op af en utydelig barneskikkelse, der stod stille, indtil syv fade var fyldt, og syv skikkelser stod og holdt hver sit. Medens Jesus brød brødet og fyldte fadene, blev brødet ikke mindre.

Da det sidste fad var fyldt, rejste Jesus sig og sagde med udstrakte hænder: »Dette brød, som jeg giver jer, repræsenterer Guds rene liv. Tag del i det rene liv, som altid er af Gud«. Og efterhånden som brødet blev delt rundt, fortsatte han: »Da jeg sagde: 'Jeg er opløftet', og at jeg ved selv at være opløftet ville drage alle mennesker til mig, vidste jeg, at alle en skønne dag i lyset af den oplevelse ville blive enige og fuldtud erkende, hvornår de ville blive opløftet, ligesom jeg blev det. Jeg så himlen her på jorden blandt mennesker. Dette er den sandhed, jeg fornemmede, og sandheden vil frigøre os alle. Da vil de indse, at der kun er én fold og én hyrde, og hvis én kommer på afveje, er det rimeligt at forlade alle de nioghalvfems for at søge efter den ene, så han kan vende tilbage. Gud kan være alt for alle i livets fuldkomne lys. På denne måde vil de opdage, at de ikke blot er naturens, men også Guds børn. De vil frembringe fuldkommenheden i det enkelte menneske og vil således fuldkommengøre menneskeheden. De vil fremkalde idealet og den guddommeligt inspirerede profeti om menneskets endelige bestemmelse her på jorden, dets identitet som Faderen og Sønnen, hvilket er som en fornyet fødsel, menneskets fuldkomne herredømme over ethvert forhold og enhver omstændighed.«

Her holdt Jesus en pause, og lyset blev mere og mere intenst. Så begyndte der at fremkomme billeder. Scenerne var vidunderlige udbrud af pragt. Billederne viste sig, hvorpå en forvandlende hånd ræktes frem og berørte dem, - og de udviklede sig dernæst til et stort hele og blev smukke.

Der fremkom en stor krigsscene. Vi så mænd strides og kæmpe mod hinanden. Kanonerne udspyede flammer og røg. Granater sprang hen over hovederne på og blandt mængden, og mænd faldt overalt. Vi kunne høre kampens brøl og larm. Det var så virkeligt, at det var fuldstændig, som et slag var igang, men da den forvandlende hånd ræktes frem og bevægede sig henover det, blev alt stille på et øjeblik. Alle, der blot et øjeblik tidligere havde kæmpet så heftigt, så op, og hånden skrev med flammende bogstaver, som syntes at brede sig ud over hele scenen: »Fred, fred, Guds velsignede fred omgiver jer. I kan kun såre og dræbe de dødelige. Men en af Guds egne kan I ikke dræbe, og I er alle hans egne børn. I kan hverken såre eller dræbe hinanden.«

Da så det et øjeblik ud, som om mændene igen var opsat på, at kampen skulle fortsætte, - denne kamplyst sås på mange ansigter, især ledernes. Men det viste sig, at jo mere opsatte de var på at fortsætte, desto mindre grund syntes der at være til at anvende magt. Det så også ud, som om jo mere de forsøgte at affyre deres ødelæggende våben, jo mindre effekt havde de, for selvom de forsøgte at bruge våbnene, kunne de ikke.

Så fortsatte hånden med at skrive: »Hvis mennesker blot vil se bag enhver uvejrs- eller krigssky, vil de finde Gud. De vil se, at Gud ikke skabte uvejrsskyen eller krigen, men at det var menneskene, der gjorde det, - og hvis de vil se længere frem, vil de altid finde Guds hånd løftet til fred. Krig er ikke noget, der bliver sendt eller ordineret af Gud, - når mennesker bekrieger hinanden, står de fuldstændig uden for Guds område eller magt.

De er helt og holdent opslugt af noget menneskeskabt, hvor Gud ikke kan gribe ind på nogen måde, og de vil være tvunget til at fortsætte ad denne vej, til de selv indser det forkerte i en sådan strid. Hvis man er stærk nok i sin virkeliggørelse af Gudskraften, kender sine

evner til samarbejde med denne kraft og gør det, kan man standse en krig øjeblikkeligt, akkurat som I så den standset på dette billede.«

Så fortsatte Jesus: »Jeg valgte korsets vej. Det var ikke det, min Fader valgte for mig, men mit eget valg, for at alle skulle erkende, at de kan fuldkommengøre livet og legemet i en sådan grad, at selvom det tilintetgøres, kan det genopbygges og blive end mere triumferende.«

Lysen blev endnu stærkere, indtil ethvert spor af begrænsning var forsvundet. Der var ingen vægge, der omgav os, og intet gulv under os. Vi stod allesammen i det grænseløse rum. De tolv disciple kom og stillede sig nær ved 'den store mester', men omgav ham ikke, for hans tilstedeværelse viste sig langt klarere end nogen andens med en stråleglans og en renhed, man aldrig glemmer. Det usynlige kor brød ud i: »Hans rige er her, - for, i og blandt menneskene. Nu, fremover og for evigt - ét menneske og én Gud«. Den forvandlende hånd kom igen til syne og skrev ordene: »Hans rige er her nu - blandt menneskene - fremover og for evigt, - ét menneske og én Gud«. Dernæst stod der over Jesu hoved skrevet: »ALLE FOR ÉN - ÉN FOR ALLE«.

Dernæst kom Buddha til syne, stående ved Jesu højre side. Præsten og Emil gik hen og knælede for dem, Emil til højre for Buddha og præsten til venstre for Jesus. Jesus greb Buddhas delvis løftede hånd. De løftede deres frie hænder, til de var oven over hovederne på de to, der knælede, og sagde: »Fred! Fred! Fred! Må en vidunderlig fred være med alle. Vi modtager jer, kære brødre, i Guds velsignende kærligheds store råd, og den kærlighed og det fællesskab omfatter hele verden«. Så bøjede alle de forsamlede hovedet og gjorde plads, idet de fire gik gennem forsamlingen. Da de gik, fulgte disciplene og nogle af forsamlingen efter, og alle gik videre, til de forsvandt af syne.

Da de var begyndt at gå gennem forsamlingen, havde det usynlige kor sunget: »Vi gør plads for disse kærlighedens store brødre, thi den kærlighed, Guds store kærlighed, frelser og forener hele menneskeheden i Guds kærligheds store råd, broderkabet mellem mennesket og Gud«. Da de forsvandt ud af vort synsfelt, slog den store klokke tolv slag. Og så kimede klokkerne en munter melodi, og tusinder af stemmer istemte: »Vi bringer det glade nytår og en lysere dag for hele verden«.

Vort andet år med disse store og ædle mennesker havde nået sin afslutning.